

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDGAR ÖDÜLCÜ YAZAR

NANCY SPRINGER

BÜYÜK MACERA

ESRARENGİZ ÇİÇEKLER

ESRA RENKİZ ÇİÇEKLER

★ "Enola, son derece zeki ve becerikli bir karakter. Sherlock Holmes'un kız kardeşinin de başka türlü olması beklenemezdi zaten. Nancy Springer, 19. yüzyıl sonu İngilteresini gözümüzde canlandırmamızı sağlıyor. Her bölümü gizem dolu kitapta Enola, zekâsıyla okurların hayranlığını kazanmayı başarıyor. Sherlock Holmes'a yeni bir rakip mi geliyor yoksa?"

-School Library Journal

★ "Dedektif Enola serisi müthiş. Nancy Springer sadece nefes kesici ve gizemli öyküler ortaya çıkarmakla kalmamış, serinin devamında da ilgi odağı olmaya devam edecek cazip bir karakter yaratmış."

-Booklist

★ "Enola'nın ne kadar zeki, mantıklı, becerikli ve cesur bir kahraman olduğunu bu kitapta anlayabiliyoruz. Okurlar sıradaki Enola maceralarını sabırsızlıkla bekleyecek."

-Publishers Weekly

NANCY SPRINGER

Sir Arthur Conan Doyle'ın eserlerini tekrar tekrar okuyarak büyüyen Springer, çocukluğunda iz bırakan bu büyülü maceraları âdeta ezberlemişti. Dedektiflik hikâyelerine duyduğu aşkı, güçlü bir kız dedektif yaratma isteğiyle birleştirerek Sherlock Holmes'un kız kardeşi Enola Holmes karakterini ortaya çıkardı. "Dedektif Enola" serisinde bu karakterin maceralarını okurla buluşturan Nancy Springer, Robin Hood'un kızı Rowan Hood'un maceralarını da kaleme almıştır. "Gençlere Yönelik En İyi Dedektiflik Romanı" dalında Edgar Ödülü'nü almaya iki kez hak kazanan yazar, Florida'da yaşıyor. Springer'la ilgili daha fazla bilgi için www.nancyspringer.net adresini ziyaret edebilirsiniz.

“TEHLİKE HER AN ENSEMEYDİ.”

Akdikenlere yakından bakınca, dikenli ince dallarının etrafına çitsarmaşığı filizinin dolanmış olduğunu fark ettim. Beyaz çiçeği çoktan solmuş, canlılığını yitirmişti.

Çitsarmaşığı.

Yabani boru çiçeğinin bir türü olan çitsarmaşığına da yazın ülkeye gelen serçeler gibi her yerde rastlamak mümkündü. Aynı akdikenler gibi bu çiçekler de bu mevsimde ancak serada yetiştirilebilirdi. Akdikenin etrafına bu şekilde dolandığına göre, yan yana ekilmişler demekti.

Uğursuzluk getirdiğine inanılan çiçeklerden oluşan bu demeti normal birinin yollamış olabileceğini hiç sanmıyordum. Çiçeklerin anlamları pek hoş değildi. Bu çiçekleri kimin gönderdiğini bir şekilde bulmalıydım.

Bayan Watson’a birkaç soru daha sormak için kafamı çevirdiğimde, salonun kapısının açıldığını gördüm. Hizmetçinin kim geldiğini söylemesine gerek kalmadan tanıdım içeri giren adamı. Şık giyimli, uzun boylu, gözlerinden öfke fışkıran bir adam içeri girmişti. Yüzündeki her zamanki sert ifade ve şahin bakışlarıyla karşımdaydı: Bay Sherlock Holmes.

AÇ/309
ABG/192
AB/428
A/55

**DEDEKTİF ENOLA
ESRARENGİZ ÇİÇEKLER**

Nancy Springer

Orijinal Adı: *Enola Holmes Mystery: The Case of the Bizarre Bouquets*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Halil İbrahim Şen

Türkçe Düzenleme: Alev Zeynep Şimşek - Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Melis Özcan

1. Basım: Ocak 2014

ISBN: 978 - 605 142 - 396 - 8

Sertifika No: 10905

NANCY SPRINGER © 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden i in alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa - İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Anneme— N. S.

MART, 1889

AKIL HASTALARI MANTIKLI DÜŞÜNEMEZLER. EN AZINDAN BAŞ-
hemşire öyle sanıyordu. Gerçek dünyayla ilişkilerini kopar-
mışlardır ve kendi dünyalarında yaşarlar. Mesela hastaneye
yeni gelen hasta: Eğer akıllı dengesi yerinde olsa, baharın bu
ilk gününde güneşe çıkıp diğerleri gibi hava alıp spor yapmaz
mıydı? Tıpkı ötekiler gibi onun da hasta bakıcılarının verdiği
talimatlara uyup (“Şimdi dik durun! Derin bir nefes alın! Şim-
di yürüyün! Önce sol ayak; bir-iki-üç-dört!”) spor yapması ve
kendini daha iyi hissetmesi gerekirdi, ama o bunun yerine—

“Çıkarın beni buradan!” diye bağıırıyordu. Adam belki de
yüzüncü kez aynı şeyi söylüyordu. “Ben bir İngiliz beyefendi-
siyim! Asil bir beyefendiye yaptığınız bu muamele kabul edi-
lemez.” Ses tonundan çok öfkeli olduğu anlaşılrsa da, hiç küfür
etmemişti şimdiye kadar. Hasta bakıcılarla kavga ederken ve

hatta müdürün gözünü morartırken bile küfürlü konuşma-mıştı. Sadece şimdi olduğu gibi öfkeli bağırışları olmuştu. “Çıkarın beni buradan. Kraliçenin sadık bir hizmetçisi olarak haklarımı savunmak istiyorum. Tabuta benzer bu yerden bir an önce çıkmak istiyorum!”

“Burası tabuta benzemiyor, Bay Kippersalt.” Konforsuz bir ahşap sandalyede oturan ve kucağındaki yn ipliklerden çorap rmekle uğraşan hemşire sıkıcı ama yatıştırıcı bir sesle konuştu. “Belki alt ve üst kısımlar tabut gibi kapalıdır, ama yanlar açık. Hem rahatça nefes alıp verebiliyorsun; bu konuda bir sıkıntın olduğunu da görmüyorum doğrusu–”

“Sıkıntım yok mu?” Kamaması için sargılarla bağlanmış ve hareket etmesini engellemek için büyük bir kasaya ben-zeyen yatağa yatırılmış adam bir anda kakhahalarla gülme-yeye başladı. Adamın kakhaha sesleriyle ne olduğunu şaşıran hemşire ördüğü çorapta bir ilmik atladı ve sinirlenerek ip yumağıını kenara koydu; sonra da yandaki kalemle kâğıdı aldı eline.

“Bu işkence aletinde hiç sıkıntı çekmiyorum yani, öyle mi?” diye bağırdı adam. Bir taraftan da tuhaf bir şekilde kah-kaha atmaya devam ettiği için söyledikleri zor anlaşılıyordu.

“Fiziksel olarak seni rahatsız edecek bir yerde yatmıyor-sun,” diye karşılık verdi kadın; gayet saygılı bir ses tonuyla konuştu. “Tertemiz bir yerde yatıyorsun ve üstelik ellerini oy-

natma şansın da var. Kenarlıklı yatakta yatmak deli gömleği giymekten iyidir.”

“Kenarlıklı yatak mı? Böyle mi adlandırıyorsunuz bu şeyi?” Adam sebepsiz yere gülmeye devam ediyordu. Hemşire onunla ilgilenmek zorunda olduğu için mecburen ona katlanıyor ve hareketlerini gözlemliyordu.

Hemşire, Bay Kippersalt’ın hastalığının teşhisinin ve adım adım gelişmelerinin yazıldığı deftere o günün tarihini attı ve sonra da, ‘Hasta dikkat çekmek için sebepsiz yere gülüyor’ yazdı. Daha önceki notlarda, Bay Kippersalt’ın eşyaları alınırken üstündeki beyaz üniformayı vermemek için çok çaba harcadığı; kendisine verilen yemekleri istemediği; idrarının açık renkli ve temiz olduğu; bağırsaklarında problem olmadığı ve kafatasında, kemiklerinde ya da vücudunun herhangi bir yerinde hiçbir deformasyon bulunmadığı yazıyordu. Ayrıca, mendil kullandığı ve zekâ seviyesinin normal akıl hastalarına göre iyi olabileceği de belirtilmişti.

“Kenarlıklı yatak diyerek beni kandırabileceğinizi mi sanıyorsunuz?” Adamın sinir bozukluğundan kaynaklanan kahkahaları sonlanmıştı. Orta yaşlı, eli yüzü düzgün, yakışıklı sayılabilecek adam kendini sakinleştirmek istercesine bıyıklarıyla oynamaya başladı. “Beni buradan ne zaman çıkaracaksınız?”

“Doktor gelip artık çıkmanızın bir sakıncası olmadığını söyleyince.” Hemşire, doktorun onu ilaçlarla sakinleştireceği-

ni biliyordu. Akıl hastanesinin doktoru hastalarını ilaçlarla tedavi etmenin dışında onlarla uğraşmayı pek sevmez ve oturup ikna etmeye de çalışmaz.

“Doktor mu? Ben de doktorum zaten!” Hastaneye yeni yatırılan akıl hastası bir kez daha kahkahalar atarak gülmeye başladı.

Hemşire deftere bir not daha yazdı: ‘Hasta, hayaller kurup kendini başka biri gibi görmekte ısrar ediyor.’

Elindeki defteri bir kenara koyan hemşire, çorap örme-ye kaldığı yerden devam etti. Çorabın özellikle topuk kısmını örmek çok sinir bozucu olsa da, akıl hastanesinin müdürünün hanımı olunca buna mecburen katlanıyordu. Her zaman aynı anda birden çok işle uğraşmak zorunda kalıyordu kadıncağız; dinlenecek ya da biraz yürüyüş yapıp gazete okuyacak vakit bulamıyordu. Kocasının müdür olarak görev yaptığı akıl hastanesinde kendisi de başhemşire olarak çalışıyordu. Diğer hemşirelerle de ilgilenmek zorundaydı; onlar da en az hastalar kadar uğraştırıyordu onu çünkü. Buradaki hemşireler Florence Nightingale’i örnek almamışlardı ve onlara yol göstermek de başhemşirenin görevleri arasındaydı.

Başhemşire derin bir iç çekip biraz önce atladığı düğümü bulmaya çalışırken, bir taraftan da hastayla konuşmaya başladı. “Demek doktorsunuz, öyle mi? Bu doğru değil, Bay Kippersalt. Kayıtlarınızda dükkân sahibi bir esnaf olduğunuz yazıyor.”

“Adım Kippersalt değil! Söylediğiniz kişi değilim ben! Bu berbat yerdeki hiç kimse neden bunu anlamak istemiyor acaba? Niçin bir karışıklıktan dolayı burada olabileceğimi anlamıyorlar?”

Tabuta benzer yatağından adamın onu izlediğini hisseden yorgun hemşire hafifçe gülümsedi. “Otuz yıldan beri bu işi yapıyorum, Bay Kippersalt. Hastaların hepsi sizin gibi düşünür. Hepsi ortada bir yanlış anlaşılma olduğunu söyler ama aslında hiçbir yanlışlık yoktur.” Yüksek meblağlardaki paralar gizemli bir şekilde el değiştirirken bir yanlışlık olduğu nasıl düşünülebilir ki zaten? “Hastaların çoğu senin gibi davranır. Kendilerini başka insanların yerine koyarlar ya da gerçekten öyle olduklarını düşünürler. Mesela bir tanesi Napolyon olduğunu iddia etmişti. Prens Albert’a da rastlamıştık. Sör Walter Drake ve William Shakespeare olduğunu söyleyenler bile oldu—”

“Ben onlar gibi değilim. Size gerçekleri söylüyorum!”

Başhemşire adamın söylediklerini duymazdan gelerek konuşmasına devam etti. “Bu zavallı insanların bazıları gerçekten de iyileşerek çıktı buradan ama çoğu hâlâ burada ve hâlâ aynı şekildeler. Siz de böyle olmasını mı istiyorsunuz, Bay Kippersalt? Hayatınızın geri kalanını burada geçirmek mi istiyorsunuz?”

“Benim adım Kippersalt değil! Adım Watson!”

Kadın dalga geçer bir tavırla, “Diğer koğuşlardan birinde de Sherlock Holmes olduğunu savunan biri var ama seni tanırmı bilemiyorum,” dedi.

“Siz delisiniz! Size adımın John Watson olduğunu, doktor ve aynı zamanda da yazar olduğumu söylüyorum! İsterseniz, polis karakoluna telefon açıp gerçekleri öğrenebilirsiniz—”

Telefon mu? Londra’nın kuzey ucundaki bu yerde kimse-
nin yeni icat edilen bir aygıt olan telefonun ne olduğuna dair bilgisi var mıydı ki? Karakola telefon açmak? Hayal gördüğünü, kafasından bir şeyler uydurduğunu düşünmelerine sebep olacak bir şey daha.

“Polis müfettişi Lestrade’e sorabilirsiniz örneğin. Benim kim olduğumu size söyleyecektir.”

“Saçmalık,” diye mırıldandı hemşire. “Tamamen saçmalık.” Akıl hastanesinin müdürünün böyle bir araştırma yapıp aldığı yüksek meblağdaki parayı geri vermek zorunda kalacağını mı sanıyordu?

Bu adam gerçekten çıldırmış olmalıydı. “Sus artık. Ses çıkartma.” Sanki küçük bir çocuğu sustururcasına, adama mırıldanarak emir veriyordu. Adam biraz daha bağırıp çağırmaya devam ederse, kadın kafayı yiyecekti.

Bay Kippersalt akıl hastanesine geleli ancak iki gün olmuştu fakat kapıdan içeri girdiği anki bağırışları hâlâ devam ediyordu.

Gerçekten de çok vahim bir durum vardı ortada. Baş-hemşire bugüne kadar birçok akıl hastasıyla uğraşmıştı, fakat hiçbiri için bu kadar üzülmemişti; çünkü, adamın akli dengesinin yerinde olması hâlinde onun iyi biri olabileceğine inanıyordu.

MACERANIN BİRİNCİ BÖLÜMÜ

İNSANIN KENDİNE YENİ BİR İSİM BULMASI HİÇ DE KOLAY BİR iş değil. Yeni doğan bir bebeğe isim bulmaktan bile daha zor bence. Annemin de adımı koyarken çok zorlandığını tahmin ediyorum. Belli ki boşu boşuna ‘Enola’ koymamıştı adımı; düşünüp taşınmış ve birçok isim arasından seçmişti. En sonunda da olacakları tahmin mi etmişti yoksa içinden mi gelmişti de bu ismi koymuştu bilemiyordum. Adımı tersten okuyunca ‘yalnız, tek başına’ anlamına gelen İngilizce ‘alone’ kelimesi çıkıyordu ortaya; şu anki durumumu nasıl da güzel yansıtıyordu.

Şimdi anneni düşünüp üzme kendini.

Yüzümdeki şişkinlik ve morarma neredeyse tamamen kaybolmuştu. Fiziksel yaraların iyileşmesi kolay oluyordu, fakat duygusal yaraların etkileri o kadar çabuk geçmiyordu.

1889 yılının Mart ayının bu ilk güneşli gününde dışarı çıkmamış, kaldığım odada oturmayı tercih etmişim. Elime bir kâğıtla bir kalem almış ve açık penceremin yanında oturmuştum (uzun süren kış aylarından sonra ilkbaharın gelişini seyretmek ve temiz bahar havasını teneffüs etmek ne kadar da güzeldi).

Londra'nın Doğu Yakası'nda bulunan evden sokaktaki insanların geçişini seyrediyordum: Yoldan kömür taşıyan yük arabaları, eşeklerin çektiği iki tekerlekli arabalar ve meyve satan işportacılar geçiyordu; koyun sürüsü yüzünden kısa süreli bir trafik sıkışıklığı yaşanmıştı.

Sürücüler birbirlerine bağırıp çağırıyorlar, ağza alınmayacak küfürler ediyorlardı. Yoldan geçen kalabalık ne olduğunu anlamak için o tarafa ilerliyor ve giderek daha büyük bir kargaşaya sebep oluyordu. Bir çocuğun gezdirdiği kör dilenci de kalabalığın arasından geçmeye çalışıyordu. Sokak çocukları lamba direklerine tırmanmış kalabalığa bakıyor, her hâllerinden işçi oldukları belli olan kadınlar da bu hengâmede işlerine gitmeye çalışıyorlardı.

Varoşlarda bin bir güçlkle çalışarak yaşam mücadelesi veren işçi kadınların bile gidecekleri bir yerleri vardı.

Kucağımdaki kâğıda baktığımda, fark etmeden adımları yazdığımı gördüm:

Enola Holmes

Maalesef kullanamadığım asıl ismimin üstünü hemen karalamaya başladım. Hiçbir kanıt bırakmak istemiyordum. Mycroft ve Sherlock beni bulamamalıydılar; bulurlarsa ne olacağını tahmin edebiliyordum çünkü: İstemediğim bir hayat yaşamaya başlayacak, şan dersleri gibi hanımefendilere yakışır şeylerle karşılaşacak ve soylu bir ailenin kızı olduğumu bu şekilde belli edecektim. Yani, yatılı okula gitmek zorunda kalacaktım. Yasal olarak onların sözünü dinlemek zorunda olduğum için de yakalanırsam hiçbir şansım kalmayacaktı. Yatılı okula vermekten vazgeçseler de bir şey değişmezdi, çünkü yine benzer bir okula, ne bileyim işte belki Porselen Boyama Okulu'na falan gitmeye zorlayacakları kesindi. Ailenin büyüğü olarak Mycroft'un bana istediği şeyi yaptırmayı mümkün dü. İstese beni akıl hastanesine bile tıktırabilirdi. İki doktorun imzası yeterliydi sonuçta. Para kazanmak için mesleğini hiçe sayan bir "deli doktoru" bulması ve deli olduğumu onaylatması yeterdi.

Doktorların ve de Mycroft'un imzasıyla özgürlüğüm bir anda sonsuza dek elimden alınabilirdi. İşte bu yüzden, ne yapıp edip ağabeylerime yakalanmamalıydım.

Dizimin üstünde duran kâğıda başka bir isim yazdım bu kez de:

Duy Meshle

Kaçak hayatı sürdüğüm altı ay boyunca kullandığım isimdi bu. 'Ivy' isminin 'sadakat ve vefa' anlamları vardı. Soyadım olarak seçtiğim 'Meshle'in ise belli bir anlamı yoktu. Gerçek soyadım 'Holmes'un harfleri vardı içinde; hatta ilk üç harfi gerçek soyadımın son üç harfiyle yer değiştirmişti, o kadar. Ivy Meshle ismini seviyordum; keşke onu kullanmaya devam edebilseydim ama bunun doğru olacağından emin değildim. Sherlock, gazetelerin kişisel ilan sayfalarında anneme şifreli mesajlar gönderirken 'Ivy' adını kullandığımı biliyordu.

Mycroft da peşimde olmasına rağmen benim için çok endişelenmiyordu galiba ama Sherlock benim yüzümden neredeyse akıl sağlığından olacak kadar ilgileniyordu benimle. Ivy adını kullandığımı bilen Sherlock acaba başka neler biliyor olabilirdi? Hakkımda bilebileceği şeyleri düşünüp aklıma gelenleri yazmaya karar verdim:

Ona benzediğimi biliyor.

Ağaçlara tırmanabildiğimi biliyor.

Bisiklet sürebildiğimi biliyor.

Dul kadın kılığına girdiğimi biliyor.

Mürekkep lemizleyici bez satan yoksul bir kadının kılığına girdiğimi biliyor.

Rahibe kılığına girdiğimi biliyor.

*Fakirlere bakkaniye ve yiyecek verdiğimi biliyor.
Korsemin hemen üstünde bir hançer taşıdığımı da
biliyor.
Kayıp iki kişiyi bulmayı başardığımı biliyor.
İki suçluyu polise yakalattığımı da biliyor.
Baker Caddesi ndeki evine iki kez girmeyi
başardığımı biliyor.
İvy adını kullandığımı biliyor.*

Büyük ihtimalle Doktor Watson ona Doktor Ragostin'den bahsetmiştir; o yüzden, Ivy Meshle'in dünyanın ilk Bilimsel Metotlarla Kayıp Bulma Uzmanı'nın yanında çalıştığını da biliyordur.

Son maddeyi yazdıktan sonra Doktor Watson'ı düşündüm biraz. Onunla sadece üç kez karşılaşmama rağmen, babacan tavırlarıyla dikkatimi çekmiş ve hayranlığımı kazanmıştı. İlk kez Doktor Ragostin'in ofisine geldiği zaman görmüştüm onu. Sherlock Holmes'un kayıplara karışan kız kardeşini bulmak için Bilimsel Metotlarla Kayıp Bulma Uzmanı'nın ofisine gelmişti. Bir soru sormak için muayenehanesine gittiğimde ikinci kez görmüştüm onu. Orada da bana yardımcı olmuş ve kendimi kötü hissettiğim için ilaç vermişti bana. Üçüncü kez gördüğümdeyse, yanımda yaralı bir kız vardı; iyileştirmesi için ona götürmüştüm kızı. Doktor Watson, herkese yardım-

cı olmaya çalışan kibar bir İngiliz beyefendisiydi. Neredeyse ağabeyim kadar sevmiştim onu da. Sherlock'u daha çok Doktor Watson'ın hakkında yazdığı yazılardan tanımama rağmen, yine de onu çok seviyordum.

Ağabeyimi çok sevsem de, ondan kaçmak zorundaydım. Neden böyle olmak zorundaydı ki sanki?

Kalemi elime alıp 'Ivy Meshle' isminin de üstünü çizmeye başladım. Çok üzülüyordum aslında, fakat bunu yapmaya mecburdum. Bu ismi kullanmam doğru olmazdı artık.

Peki hangi ismi kullanacaktım şimdi?

Aslında canımı sıkan sadece kendime yeni bir isim aramak zorunda kalmam değildi; hangi ismi seçeceğime karar vermenin yanında, bundan sonra ne yapacağıma ve nasıl biri olacağıma da karar vermeliydim. Nasıl bir kadın kılığına girersem beni tanımazlardı acaba? Şehirde yaşayan Mary ya da Susan adında biri mi olmalıydım? Çok aptalca geliyordu kulağa. Birçok anlam taşıdıkları için çiçek isimlerini sevmeme rağmen, onlardan birini de kullanamazdım; çünkü, Sherlock, annemle çiçek isimlerinden oluşturduğumuz şifrelerle mesajlaştığımızı biliyordu ve böyle bir isim beni ele verebilirdi.

İkinci adlarımdan birini de kullanamazdım. İsmimi soylu bir aileden geldiğim belli olsun diye, Enola Eudoria Haddasah koymuşlardı. Biraz kısaltıp Enola E. H. Holmes'u mu kullansaydım acaba? Yok, yok; kesinlikle olmaz. E.E.H.H. nasıl

olurdu acaba? Yok, bu daha da kötü. Hadassah ben doğmadan önce vefat eden halamın adıydı; onun anısını yaşatmak için eklemişlerdi ismime. Sherlock bu ismi gördüğü anda anlardı. Eudoria zaten annemin adıydı ki, onu hiç kullanamazdım.

Annemin tam adı Eudoria Vernet Holmes'tu. Acaba buradan yola çıkarak bir isim bulabilir miyim diye düşündüm.

"Tabii ya! Oh be!" diye mırıldandım kendi kendime. Hem aklıma geleni yazdım kâğıda:

Violet Vernet

Vernet, annemin kızlık soyadıydı. Sherlock bundan da şüphelenebilirdi; o yüzden tersten okunduğu şeklini yazdım:

Tenrev

Yok, bu da tam olmamıştı. Kulağa hoş gelmiyordu; üstelik hâlâ anlaşılma ihtimali vardı. Harflerin yerleriyle biraz daha oynasam nasıl olurdu acaba?

Netver

Never

Every

'Ever

Ever ne?

Yalnız Ever mı?

Sahipsiz Ever mı?

Galiba en uygunu özgürlüğü için kurallara karşı gelen Ever'dı. İsyan eden, hayalleri peşinde koşan, bilimsel metotlarla kayıp insanları bulan biri olmaya devam edecektim. Kayıp bulma konusunda bir süredir hiçbir şey yapamıyordum. Gazetelerde ne var ne yok diye bakmaya fırsatım olmuyordu bir süredir.

Tam bunları düşünürken, büyük bir rastlantı mı desem bilmiyorum ama kaplumbağaya benzeyen ev sahibesi merdivenlerden yukarı çıkarak, "Gazeteler geldi, Bayan Meshle!" diye seslendi. Kulakları neredeyse sağır denecek kadar zor işittiği için yüksek sesle konuştuğunu anlayamıyordu.

Ayağa kalkıp az önce yazdığım her şeyi ateşe attım. Sağır kadın kapıyı deli gibi yumrukluyordu. Kapıyı açtığım an, "Gazeteler geldi, Bayan Meshle!" diye bağırdı. Ne kadar yüksek sesle bağırdığından haberi yoktu zavallının.

"Teşekkür ederim, Bayan Tupper." Muhtemelen beni duymamıştı ama gülümsediğimi ve dudaklarımı oynattığımı gördüğü için ne demek istediğimi anlamış olmalıydı. Getirdiği gazeteleri aldım ve gitmesini bekledim.

Bayan Tupper arkasını dönüp gitmek yerine belini doğrultup yüzüme bakmaya başladı. “Kendinizi bu şekilde odaya hapsedmeniz iyi değil, Bayan Meshle. Neler yaşadığınızı bilmiyorum, zaten beni ilgilendirmez de, ama kendinizi bu kadar üzmenize gerek yok. Uzun süren kış aylarından sonra bahar geldi. Bakın, dışarıda mükemmel bir hava var. Neden şapkanızı takıp dışarı çıkmıyor ve güneşli havanın tadını çıkarmıyorsunuz? En azından biraz yürüyüş yapabilirsiniz—”

Bana bir şeyler daha söyledi, fakat dikkatimi başka yere verdiğim için onu dinlemiyordum bile. Bunu yaptığım için çok üzgündüm ama istemeden de olsa kapıyı yüzüne kapatmıştım. Getirdiği gazeteler arasından *Daily Telegraph*’taki bir manşete gözüm takılmıştı:

SHERLOCK HOLMES'UN YAKIN ARKADAŞI
ESRARENGİZ BİR ŞEKİLDE ORTADAN KAYBOLDU.
DOKTOR WATSON'IN NEREDE OLDUĞUNU
HİÇ KİMSE BİLMİYOR.

MACERANIN İKİNCİ BÖLÜMÜ

GİDİP BİR SANDALYEYE OTURMAK İÇİN BİLE ZAMAN HARCAMA-
dan, şöminenin yanında dikilerek gazetenin manşetinde gör-
düğüm şok edici haberin detaylarını okumaya başladım:

Kayıplara karışan ünlü İngiliz beyefendisi eğer yakın zamanda bulunamazsa, olay sadece Bloomsbury’de değil Londra’nın tamamında büyük bir sansasyon ve endişe yaratacağına benziyor. Saygın bir tıp hekimi olmanın yanında, daha çok ünlü dedektif Sherlock Holmes’un yakın dostu ve onun maceralarını kaleme alan yazar olarak tanınan Doktor John Watson esrarengiz bir biçimde ortadan kayboldu. Ailesi ve arkadaşları, onun Sherlock Holmes’un düşmanları tarafından kaçırılmış olabileceğinden ve ünlü dedektiften intikam almak için

bu şekilde alçakça bir tezgâh kurabileceklerinden şüpheleniyorlar.

Doktor Watson'ın elindeki siyah doktor çantasını ve kıyafetlerini gören şehrin Doğu Yakası'ndaki aşî karşıtı bir grup tarafından saldırıya uğramış olabileceğinden de şüpheleniliyor. Doktor Watson'ın görevini yapmak üzere evinden çıkıp bir daha geri dönmediği Çarşamba günü nerelere ve hangi hastaların evine gittiği yönündeki araştırmalar devam ediyor. At arabası sürücülerî tek tek sorguya çekilirken...

Haberin detayında bir sürü şey daha yazıyordu, fakat hepsi de gereksiz bilgilerdi. Zaten manşette ağabeyimin ismi olmasa bu kadar ilgi çekici bir haber de olmazdı. Doktor Watson çarşamba sabahı evden çıkmış ve bir daha da dönmemişti özetle. Bugün cuma olduğuna göre de iki günden beri kayıptı. Polisin konuyla ilgili neler söylemiş olabileceğini düşündüm; büyük ihtimalle, Doktor Watson'ın ailesine yakında bir mektup ya da telgraf geleceğini ve tehlikeli bir durumun olmadığını söyleyip onları yatıştırmaya çalışıyorlardır. "Araştırmalar devam ediyor" denmesinin tek sebebi olabilir mi bence: Polis henüz araştırmalarına başlamamıştı; çünkü, eğer başlamış olsalardı, gazetede polis müfettişlerinden birinin sözlerine de yer verilirdi. Doktor Watson'ın nerede olduğunu araştıran sadece iki

kişi vardı: Biri karısı, diğeri ise en yakın arkadaşı, yani ağabeyim Sherlock Holmes.

Ve bu iki kişiye şimdi bir kişi daha ekleniyordu: Ben.

Bir dakika! Ya Watson'ın ortadan kaybolması ağabeyim tarafından beni yakalamak için kurgulanmış bir tuzaksa?

Sherlock, benim kayıp kişileri bulmaya çalıştığımı ve iki kişiyi de bulduğumu biliyordu. Belki Bilimsel Metotlarla Kayıp Bulma Uzmanı Doktor Leslie Ragostin diye birinin hayali biri olduğunun farkında olmayabilirdi, fakat bir zamanlar onun için çalıştığımı büyük ihtimalle öğrenmişti. Kayıpları bulmaktan büyük bir mutluluk duyduğumu ve bu işi yapmak isteyeceğimi tahmin etmiş miydi acaba?

Babacan tavırlarıyla sevgimi kazanan Doktor Watson'ı ne kadar takdir ettiğimi öngörüyor olabilir miydi?

Bu son gelişmelere şüphle yaklaşmam daha iyi olabilirdi.

Kafam biraz karışmıştı açıkçası. Burada bekleyip durmak-tansa, ne yapacağıma karar vermek için konuyu daha detaylı öğrenmeliydim. Gazeteleri ateşe atıp gardırobumda ne var ne yok diye kontrol etmeli ve hangi kılığa girebileceğime karar vermeliydim. Doktor Watson'ın sır dolu kayboluşunun sebebini anlamak ve meseleye hangi açıdan yaklaşacağımı belirlemek için işe koyulmalıyım. İçimdeki merak ve heyecan o kadar çoktu ki, deli gömleği giydirseler bile ne yapıp edip kurtulur ve bu olayın peşine düşerdim.

Artık eskisinden daha dikkatli davranmam gerektiğinin farkındaydım.

Geçen ayın büyük kısmını odamda oturarak geçirmiş, so-kağa çıkma cesareti bulamamıştım. Annemin bana yardım etmek için gelememesine üzülüp durmuştum günlerdir. Uzun süreden beri boş boş oturup dışarı çıkmadığım için gazetede gördüğüm haberle ilgili harekete geçmeye hazırlıklı değildim. İhtiyacım olan bir sürü şey olmasına rağmen, hiçbirine sahip değildim.

Bulduğum bir şalı kafama ve omuzlarıma sararak kılık de-ğiştirmek için ihtiyacım olan şeyleri almak üzere evden çıktım. Yürüyüşe çıktığımı sanan Bayan Tupper da mutlu olacaktı böylece.

Varoşlardaki gecekonduların arasından geçerek yürüyordum. Labirente benzeyen yollardan geçerken, aklımın da en az bu yollar kadar karışık olduğunu hissedebiliyordum. Derme çatma binaların bulunduğu bu bölgede uzunca bir yürüyüş yapmak biraz olsun kendimi toplamamı sağlayabilirdi belki.

Her yerden bir ses geliyordu kulağıma. Yolun kenarındaki börekçi, “Sıcak kıymalı börekler var. Fırından yeni çıktı bunlar! İki tanesi bir peni!” diye bağıırıyordu. Sokak çocukları da etrafına toplanmış, “Köpekler ve kediler var! Kediler ve fareler var!” diye bağıırarak dalga geçiyorlardı onunla. Sattığı börekle-

rin içindeki etin ne eti olduğunu belli olmadığını söylemeye çalışıyorlardı galiba. Bir polis memuru da tıkanan yolu açmaya çalışıyordu. Bayan Tupper'ın deyimiyle dışarıda gerçekten de 'mükemmel bir hava' vardı, fakat sıcak hava evlerin lağım kuyularından çıkan kokuların belirgin biçimde artmasına da sebep olmuştu. Thames Nehri'nden gelen kötü kokularsa insanı daha çok rahatsız ediyordu.

Londra'da böylesine güzel ve güneşli havaya pek sık rastlanmazdı açıkçası. Başka yerlerde hava nasıl olursa olsun, burada bulutlar güneşin önünü kapatırdı ve genellikle yağmur yağardı. Hava açık olsa bile bacalardan çıkan dumanlar yüzünden kapalı gibi görünürdü. Gürültü ve kalabalığın artması nedeniyle bu güzel güneşli günün keyfini çıkaramıyordum bile.

Siyah boneli, uzun pardösülü ve beyaz önlüklü bir hemşire geçiyordu yoldan. Kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyordu. Aşı karşıtı erkekler ve hatta bazı kadınlar da ona bağıırıyor, küfür ediyor; yolda buldukları çamurları, çakıl taşlarını ve at pisliklerini üstüne atıyorlardı.

'Cesur kadınmış doğrusu' dedim kendi kendime, ama gördüğüm bu manzara karşısında, hemşire kılığına girmenin çok tehlikeli olabileceğini de anladım. Diğer taraftan da hemşire kıyafetinin iyi olabileceğini düşünüyordum. Askeri üniforma tarzı bir şey de iyi olabilirdi belki, çünkü bu tür üniformalar dikkat çekiyordu ve insanlar içindekinden çok elbiseyle ilgileniyordu.

İnsanlar belki üniformalara daha çok dikkat ederdi, fakat Sherlock Holmes sıradan bir insan ve sıradan bir gözlemci değildi. Rahibe kılığına girdiğimi bildiği için bu tür elbiselere artık daha çok dikkat edecekti muhtemelen. Rahibe, dadı ya da hemşire kılığına girmekle kendimi tehlikeye atabilirdim. Evet, evet! Kesinlikle tahmin edemeyeceği farklı bir kılığa girmem gerekiyordu.

En sonunda Doğu Yakası'nı geride bırakmış ve gecekondu-ların arasındaki karmaşık yollardan kurtulmuştum. Daha geniş caddelerin, yaya kaldırımlarının ve büyük binaların olduğu yerlere gelmiştim artık. Varoşlardaki derme çatma evlerin aksine, her biri mimari bir şaheser sayılabilecek binalar vardı burada.

Aslında Londra'nın her yerinde bu tarz farklı mimari örnekler taşıyan binalar vardı. Sanat akımlarının etkisi binalarda da görülüyordu ve her yeni akımda farklı bir mimari tarz ortaya çıkıyordu. Bir kısmı Fransız mimarisinde, bir kısmı Tudor döneminin etkisinde, bir kısmıysa klasik akımların etkisiyle inşa edilmişti. Tren yolları, fabrikalar ve farklı tarzlardaki binalar yüzünden içinde her çeşit sebze bulunan türlü yemeğine benziyordu bu şehir. Aslında aklımın karışıklığı ve kafamda bin türlü değişik düşünce olması bakımından benim durumum da farklı sayılmazdı.

Doğu Yakası'nda değişik insanlar görme şansı vardı, fakat burada daha fazlaydı. Tuhafiyecilere, süs eşyası satan

dükkânlara ve parfümerilere girip alışveriş yapan çok sayıda güzel giyimli hanımefendiye rastlamak mümkündü. Mağazalarda çalışan tezgâhtar kızlar işyerlerine gitmek için büyük arabalara bir keçi çevikliğiyle biniyorlardı. Ülkenin başka yerlerinden burayı gezmeye gelen turistler büyük bir şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlardı.

Burada onların ilgisini çekecek çok şey vardı: Bisikletli kuryeler, sırtlarına yükledikleri mukavva kutuları taşıyan çocuklar, üstü başı is içinde kalan baca temizleyicileri, ellerinde kitaplarıyla yürüyen her tarafları mürekkep lekesi olmuş öğrenciler, sokak çalgıcıları, baştan aşağı beyaz ve siyah takım elbiseler giymiş beyefendiler ve zengin görünmek için şık kıyafetler giyip hava atan insanlar. Ağabeylerim, benim de bu insanlardan birinin kılığına girmiş olabileceğimi düşünüyordu belki de.

Kısa saçlı, melon şapkalı bir kadın geçmişti önümden. Tasmaına ip bağlı bir köpeği gezdiren, eldivensiz, bastonlu, erkek görünümlü bir kadındı.

Ağabeylerim belki de bu kadın gibi olacağımdan, hatta daha da ileri gidip bir de sigara tütüreceğimden korkuyor olmalıydılar.

Burası şehir merkezi denebilecek bir yerdi; Londra'nın belki de en kalabalık yerlerinden biriydi, ama Covent Garden, Trafalgar Meydanı ya da Buckingham Sarayı'nın etrafı ve tabii

bir de parlamento binalarının olduğu Westminster kadar merkezi bir yer de değildi.

Artık ne şehrin kalabalığını ne de kafamın karışıklığını dert edip kendimi yormak istemiyordum. Uzun bir yol kat edip Holywell Caddesi'ne kadar gelmiştim.

Bir cadde en fazla bu kadar dar ve dolambaçlı olabilir- di herhâlde. Kenarlardaki eski binaların alt katları konulan tabelalar yüzünden neredeyse hiç görünmüyordu. Birçok dükkân vardı ama çoğu benim işime yaramıyordu. Buraya jüpon ya da ayakkabı almaya veya onların reklamlarının olduğu tabelalara bakmaya gelmemiştim. Ben başka türlü bir dükkân arıyordum. Holywell Caddesi, Kraliçe Elizabeth döneminden bu zamana kadar, çok sayıda ipek ve yün kumaş tüccarıyla farklı türlerde eski moda elbiseler satan dükkânlara ev sahipliği yapmıştı. Maskeli balolarda giyilen değişik kıyafetleri burada bulmak mümkündü. Maske biçiminde oyulmuş ahşap tabelaları takip ederken yoldaki kalabalığın arasında millete çarpa çarpa ilerliyordum. Zaten dar olan cadde, kalabalık yüzünden iyice yürünmez hâle gelmişti; dükkanların yol kenarlarına koydukları tabelalarsa işi iyice zorlaştırıyordu. Yolda güçlkle ilerlemeye devam ettiğim sırada, en fazla altı yaşında olduğunu tahmin ettiğim sevimli bir küçük kız kolumdan tuttu. Bir anda şaşırıp ona baktığımda, bana oyun kâğıtlarına benzer bir şeyler satmaya çalıştığını anla-

dım. Kızın bulunduğu tarafa dönünce gözüme başka bir şey daha çarpmıştı.

Evet, en sonunda bulmuştum. Karşıdaki binanın saçaklarına asılmış, en az bina kadar eski, ahşap tabela horoz şeklinde oyulmuştu ve sanırım tabelanın altındaki dükkânda aradığım şeyi bulabilecektim.

MACERANIN ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

HOLYWELL CADDESİ'NDE KILIK DEĞİŞTİRMEMİ SAĞLAYACAK farklı giysiler bulabileceğimi birkaç hafta önce öğrenmiştim. Sherlock'un beni yakalamasına ramak kaldığı o gece yani. Polislerle birlikte sokaklarda beni ararken, Baker Caddesi'ndeki 221 No'lu binaya gittiğimden ve odasına girdiğimden haberi yoktu. Oraya gideceğimi tahmin edememişti. Duvara yakın bir ağaca tırmanıp binayı çevreleyen balkondan geçerek temiz hava girmesi için hafif aralık bıraktığı penceresinden içeri girmiştim.

O zamandan beri merak ettiğim bir şey vardı: Acaba ağabeyim sabaha karşı odasına girdiğinde rahibe kıyafetimin yarı yanmış parçalarını şöminesinin yanında bulunca ve gardırobundaki birkaç parça eşyasının eksik olduğunu anlayınca nasıl bir tepki vermişti? Dumura uğramış ve çok şaşırmış olmalıydı.

O anki yüz ifadesini aklımda canlandırdıkça gülümsemem lazımdı, ama yapamıyordum işte.

Eğer onun yerinde Mycroft olsaydı belki gülebilirdim...

Sherlock o gece beni sokaklarda ararken, ben odasında onun eşyalarını incelemekle meşguldüm. Bir sürü peruğu ve takma sakalı vardı dolabında. Bu tür kılık değiştirmeye yarayan malzemeleri biliyordum, fakat bunların haricinde ilk kez karşılaştığım şeyler de vardı: macun, yapay sivilce ve yara izi, bakımlı dişlerini kapatmakta kullandığı takma dişler (gerçekten çok iğrençtiler), kafatasının şeklini değişik gösterecek sargılar, cilt rengini değiştirecek bir sürü boya, çeşitli şekillerde yapay tırnaklar (düzgün kesilmemiş, sararmış, sivri, uzun vs.), ağız şeklini değiştirecek ve dudaklarını tavşan dudağına çevirecek bir alet ve daha bir sürü şey. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Ağabeyimin bu kadar ilginç ve bulunması zor şeyi nereden almış olabileceğini merak ediyordum.

Aynı gece masasını karıştırırken çeşitli mağazalardan aldığı fişleri buldum. Fişlerin üzerlerindeki adreslere bakınca, birçoğunun tiyatronun bulunduğu caddede olduğunu fark ettim. Tiyatro oyuncularının çeşitli rollerde kılıktan kılığa girerken kullandığı eşyalardı bunlar, o bakımdan da tiyatroya yakın yerlerde satılmaları çok normaldi. Birkaç fişinse Holywell Caddesi'nde Chaunticleer'in Yeri adlı bir mağazaya ait oldu-

ğunu gördüm. Bu mağazanın fişlerinde yazan tarih birkaç yıl öncesine aitti.

İlk olarak bu garip isimli mağazaya gitmeye karar vermiş-tim. Fişlerden anladığım kadarıyla, ağabeyim buraya uzun za-mandan beri gitmemiş ve bir şey almamıştı; mağaza kapanmış bile olabilirdi. Bunu anlamanın da tek yolu vardı: Gidip bak-mak. Eğer kapanmamışsa, ağabeyim başka bir sebepten dolayı oraya artık gitmiyor demekti. Bu durumda da onunla o mağa-zada karşılaşma ihtimalim yok denecek kadar azdı.

Chauncleer horoz anlamına geliyordu. Mağazanın önün-deki ahşap tabelanın horoz biçiminde olması boşa değildi de-mek ki. Adı gibi tabelası da ilginçti. Chauncleer aynı zaman-da Chaucer'ın *Canterbury Hikâyeleri* nde geçen bir karakterin de adıydı.

Kalabalık caddenin karşısına geçmek için önüme çıkan in-sanları hafifçe ittirerek yol açtım ve ilerlemeye çalıştım. Holy-well Caddesi'nde yürümek hem kalabalık hem de yol kenarın-daki tabelalar yüzünden resmen işkence gibiydi.

Horoz biçiminde oyulmuş ahşap tabelanın yanına gelince durdum ve biraz soluklandım. Tabela o kadar eskiydi ki, herhâlde Shakespeare zamanından kalmadır diye düşünüyordum. Kapı-dan girmeye hazırlandığım sırada mağazanın camının üstündeki kırmızı harflerle yazılan bir yazı dikkatimi çekti. Tabeladaki ho-rozun aksine, tavuk anlamına gelen Pertelote yazıyordu.

Çok tuhaftı gerçekten de.

Bütün bunların ne anlama geldiğini öğrenmek için içeri girdim.

Ne olur ne olmaz, ağabeylerimden biri içeride olabilir diye sağa sola bakınarak girmiştim mağazaya. Neyse ki, çok geçmeden boş yere endişelendiğimi anladım; çünkü, mağazada benden başka kimse yok gibi görünüyordu.

İkinci el kitaplar, eski püskü eşyalar, antika sayılabilecek ve başka hiçbir yerde bulamayacağım şeyler vardı raflarda. Evlerde aile üyelerinin eğlenmek için kullanabilecekleri oyun kâğıtları, maskeli baloda giyilen elbiseler, domino taşları, türlü salon oyunları, oyun çubukları, sihirli gözlükler, mühür mumlarından oluşan minyatür baskı seti, ıstampalar... Tam diğer şeyleri de inceleyecektim ki kalın sesli bir kadın yanıma gelerek, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

Sıradan bir bluz ve etek giyen, orta yaşlı bir kadındı. Gülmeyen yüzünden ve kendinden emin tavırlarından anladığım kadarıyla, mağazanın sahibi olmalıydı.

İçeri girerken camda gördüğüm yazı şimdi anlam kazanmıştı işte. Chaucer’ın *Canterbury Hikâyeleri*’nde horoz anlamına gelen Chaunticleer karakterinin yanında bir de tavuk anlamına gelen Pertelote karakteri vardı. Öyleyse, bu mağaza önceden bir horoz ya da tavuğa aitken, şimdi tavuğun yani kadının olmuştu. Bu yüzden de cama Pertelote’nin Yeri yazmıştı galiba.

Sherlock Holmes'un uzun zamandan beri buradan alışveriş yapmamasının nedeni de ortaya çıkmıştı böylelikle. Deyim yerindeyse, mağazanın sahipliği horozdan tavuğa geçince, yani işin içine kadın eli girince, ağabeyim de buraya artık uğramaz olmuştu. Ağabeylerimin ikisi de kadınların böyle işlerle uğraşmasına tahammül edemezdi.

“Siz Bayan Pertelote musunuz?”

Kadın gülümsemeye devam ederek telaffuzumu düzeltti. “Per-tell-o-tee şeklinde söylersen daha doğru olur.” Kalın kemikli, yuvarlak yüzlü biriymiş. Aklar düşen saçını düz bir şekilde taramış ve arkadan iki tane topuz yapmıştı.

“Burası eskiden Chaunticleer'in Yeri değil miydi?” diye sordum.

“Evet, ama şimdiki şekli daha iyi.”

“Horoz şeklindeki ahşap tabelayı neden kaldırmadınız peki?”

“O tabela çok eski; antika sayılabilecek kadar hem de. Eski şeylere de sahip çıkmak gerekir ama, değil mi?” Yüzündeki gülümseme giderek çoğalıyordu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Kadının tam olarak Doğu Londra şivesiyle konuştuğunu söyleyemezdin; iyi eğitim almış biri olmasa da, çok cahil birine de benzemiyordu. Ben de onun aksanıyla konuşmaya çalışıyordum. Minyatür baskı setini işaret ederek, “Bunlarla kart basmak mümkün olur mu acaba?” diye sordum.

Yoksul görünürlü bir kızın neden kart basmak isteyeceğini merak etmiyordu galiba. Belki de bu onu hiç ilgilendirmiyordu. Hiç düşünmeden cevap verdi. “Evet, mümkün olur, fakat kabataslak hâliyle olur. Eğer gerçekten ihtiyacın varsa, arka taraftaki odada senin için daha güzellerini hazırlayabilirim.”

“Harika olur. Çok teşekkürler,” dedim ve, “Ben önce mağazadaki diğer eşyalara şöyle bir göz gezdirebilir miyim acaba?” diye sordum.

“Tabii ki. Nasıl istersen.”

Mağazanın içinde işime yarayabilecek bir sürü şey vardı: Ucuz ve ilginç süs eşyaları, ahşap yapbozlar, kadife kumaştan yapılmış güller, müzik kutuları, tüylü yelpazeler, ipek eşarplar, çeşit çeşit maskeler, kaliteli peruklar ve daha bir sürü şey. Aslında çoğu işime yarayabilirdi, fakat onları incelememin asıl sebebi vakit geçirmek ve ne yapacağımı düşünmektir. Pertelote’un kart basma teklifini kabul etmek istiyordum -çok yakın bir zamanda ihtiyacım olabilirdi çünkü- fakat, kartları bastırabilmek için öncelikle kendime yeni bir isim bulmam gerekiyordu.

Kendime hangi ismi seçeceğimi daha önce de düşünmüş fakat karar verememiştim. En son Ever’la başlayan bir soy isim nasıl olur diye düşünüyordum. Bir an önce karar versem iyi olacaktı. Ever’la başlayan ne olabilirdi? Everi olsa nasıl olurdu acaba? Yok, hiç hoşuma gitmemişti bu. Everso nasıl olurdu peki? Bu fena değildi, ama daha iyisi olabilirdi. Sonunu biraz

değiştirip Fransız ismi gibi yapsam nasıl olurdu acaba; mesela Everseau?

Evet, evet; kulağa hiç de kötü gelmiyordu.

Hem belki bu soyadımı da çok uzun süre kullanmam gerekmeyecekti. Soyadı kısmı tamamdı. Şimdi bir de ön ad bulmam gerekiyordu. Violet? Yok, olmaz; çünkü çiçek ismiydi ve bu yüzden de çok riskli olabilirdi. Viola nasıl olurdu peki? Galiba bu daha iyiydi. Hem çiçek ismi de değildi. Sanırım bundan sonraki adım Viola Everseau olacaktı.

Mağaza sahibi eğer açgözlü bir kadın olsa, birkaç tane kart basmak yerine hazırda bulunan baskı setini bana satmaya çalışır ve daha çok para kazanabilirdi; fakat o daha kaliteli baskı yapabileceğini söyleyerek paraya tamah etmemiştir.

Belki gerçek ismini bilmiyordum ama ona güvenebileceğimi hissetmiştim. Adının Pertelote olduğunu sanmıyordum açıkçası. Her neyse, sonuçta çok da önemli değildi. Ben de gerçek adıma ona söylemeyecektim nasıl olsa.

Acaba buradan kartların haricinde başka şeyler de satın alabilir miydim?

Ona güvenip kılık değiştirmeme yardımcı olacak eşyaları alabileceğimi düşünüyordum.

Ya sandığım kadar güvenilir biri değilse ne yapacaktım? Ya sır saklamayı beceremeyen bir kadınsa ve beni ihbar ederse ne olacaktı?

Acaba çok mu abartıyordum. Sherlock ya da Mycroft'un buraya gelip bu kadınla konuşma ihtimalleri yok denecek kadar azdı sonuçta. İkisi de kendi başına dükkân işleten, onların deyimiyle erkek işine karışan kadınları sevmezdi.

Onlar için kadının yeri kocasının yanı olmalıydı. Bir kadının yanında kocası, erkek kardeşi ya da babası olmadan tek başına yürümesini bile doğru bulmazlardı.

İkisi de kadınları mantıklarıyla hareket etmeyen ve hatta mantık nedir bilmeyen varlıklar olarak görürdü. Kadınların iç dünyalarını bilemezler ve belki bilmek de istemezlerdi zaten.

Benim için de aynı şeyleri düşünmüşlerdi büyük ihtimalle. Aklımı kullanamayıp erkek kılığına gireceğimi düşünmüş olmalılardı. Bir kadından kurnazca hareket edip onları şaşırtacak bir şey yapmasını beklemezlerdi çünkü.

Tabii sandıklarından daha zeki olduğumu anladılar sonra. Önce kocası için yas tutan siyahlara bürünmüş dul bir kadın, sonra da rahibe kılığına girdiğimi öğrendiler. Şimdi de belki peçeli çirkin bir kız kurusu kılığına girdiğimi sanıyorlardır. Belki de varoşlarda yaşayan işçileri ayaklanmaya kışkırtan bir kadın kılığında? Erkek kılığına bürünmüş olabileceğimi akıllarından çıkarmışlardır muhtemelen. Hazır onlar böyle düşünürken erkek kılığına mı girseydim acaba?

Yok, bu iyi bir fikir değildi!

Öncelikle böyle bir şey yapmak istemiyordum; fakat bundan da önemlisi, Doktor Watson'ın ortadan kayboluşuna ilişkin detayları öğrenmek için Bayan Watson'la konuşmalıydım ve bunun için de erkek kılığına girmem uygun olmazdı. Onunla ancak hemcinsi olarak konuşabilirdim.

Peki ağabeylerimin aklına gelmeyecek ve beni hayal edemeyecekleri bir kadın kılığına nasıl girebilirdim?

Aklımda bir şey vardı aslında. Belki ön hazırlıkları için çok uğraşmam gerekecek ve biraz da zor olacaktı, ama Sherlock'un ya da Mycroft'un hayal bile edemeyecekleri bir kadın olmayı düşünüyordum.

Evet, güzel bir kadın olacaktım.

MACERANIN DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ

GÜZEL BİR KADIN OLACAKTIM...

Annem yüzünden çok üzölmüştüim; kafam da çok karışıkıtı; güzel bir kadın olmaya karar vermemin bir nedeni de belki buydu, fakat asıl neden erkeklerin güzel kadınlara farklı davranmasıydı. Güzelse ilgileniyorlar, çirkinse önemsemiyorlardı. Kadınları güzel ve çirkin diye sınıflandırmalarından nefret ediyordum. Belki bu şekilde öfkemi dindirebilir ve aklın güzellikte değil beyinde olduğunu gösterebilirdim onlara.

Sadece bir önyargıyı yıkmak için böyle bir şeye kalkışmayacaktım elbette. Tanınmamak için de birkaç değişikliğe gitmem gerekiyordu. Doktor Watson'ın ortadan kayboluşunun ağabeyim tarafından beni yakalamak amacıyla hazırlanmış bir tuzak olmadığından henüz emin değildim. Bayan Watson'la

konuşmak için evlerine gittiğimde, bu bir tuzak olsa bile, en azından beni tanıyamazlardı.

Eğer Doktor Watson gerçekten de kayıpsa (bu ihtimal daha yüksekti aslında), bu Bayan Watson'ın konuyla ilgili olarak ünlü dedektif Sherlock Holmes'la sürekli irtibat hâlinde kalacağı anlamına gelirdi.

Böyle bir durumda da, evine gelen uzun boylu, zayıf, çirkin, karga burunlu bir kızdan ona büyük ihtimalle bahsedirdi. Ağabeyim de o kızın kim olduğunu hemen anlardı ve çok geçmeden izimi sürmeye başlardı. Oysa Bayan Watson, ona eve gelen güzel bir kadından bahsetse, büyük ihtimalle çok ilgilenmezdi ve doğal olarak da benden şüphelenmezdi.

Güzel olmanın bir dezavantajı da olabilirdi tabii: Bayan Watson'ın bana güvenerek sırlarını açmasını istiyordum, fakat kadınlar, kendileri ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, yanlarında alımlı bir bayan olmasından genellikle hoşlanmazlardı. Kendisiyle henüz tanışmamıştım; onu herhangi bir yerde görme fırsatı da bulamamıştım, ama orta güzellikte bir kadın olduğunu biliyordum. Doktor Watson, *Dörtlerin Imzası* adlı kitabında Mary Moran'la (o zamanlarki ismi buymuş) nasıl tanıştığını anlatmıştı. Sherlock Holmes'tan yardım istemeye geldiği zaman tanıştığını ve nasıl bir kadın olduğunu o kitaptan öğrenmiştim. Watson onu 'Ne çok sıradan ne de insanın aklını başından alacak kadar güzel bir kadın' olarak tarif etmişti. 'Sempatik tavır-

ları ve mavi gözlerindeki güzel bakışlar insanı çok etkiliyordu,’ diye de eklemiş ve ondan hoşlandığını ima etmişti.

Eğer gerçekten iyi bir insansa, diğer kadınlar gibi yanında güzel bir bayanın olmasından rahatsızlık duymayabilirdi belki.

Dörtlerin İmzası’ndan ‘öğrendiğim kadarıyla, Bayan Watson’ın İngiltere’de hiç akrabası yoktu. Annesi ve babası ölmüştü. Yatılı okuldan sonra mürebbiye olarak çalışmaya başlamıştı. Mürebbiyeler hizmetçilerden biraz daha farklıydılar; onlar soylu ailelerin çocuklarına özel ders verirdiler ama yine de çok zengin sayılmazlardı. Mürebbiyelikten bir doktorun hanımlığına giden hayat hikâyesinde neler yaşadığını öğrenmek isterdim doğrusu. Şu anda da toplumun çok üst tabakasında yer almıyordu aslında ama işçiler gibi alt sınıfta da değildi.

İşini bırakıp bütün arkadaşlarından da ayrılarak evlendikten sonra yalnız mı kalmıştı acaba? Yoksa kendine sırlarını paylaşabileceği bir dost edinmiş miydi? Bence edinememişti. Bildiğim kadarıyla zor durumdaki yoksul insanlar başları derde girdiğinde Mary’ye gelip yardım isterlerdi ama o aynı şeyi muhtemelen yapamazdı. Baş sıkıştığı zaman o insanların ona yardım edebileceklerinden şüpheliydim açıkçası.

Bazı insanlar sorun yaşadıklarında ya da sıkıntılı zamanlarında yalnız kalmayı tercih ederlerken, bazıları da yanlarında dertlerini paylaşabilecekleri bir arkadaşları olsun isterler. Ba-

yan Watson'ın hangi sınıfa girdiğini bilemiyordum ama derdini paylaşmak isteyenlerden biri olmasını ümit ederek şansımı denemeye karar vermiştim. Bu zor zamanında hiç tanımadığı birinin bile ziyaretini hoş karşılayacağını umuyordum.

Umarım, beni evine kabul eder ve az da olsa Doktor Watson'ın ortadan kayboluşundan bahsederdi. En küçük ipucu bile bu sır dolu olayı aydınlatmama yarayabilirdi.

Bir sonraki gün Doktor Watson'ın hem ev hem de muayenehane olarak kullandığı dairesinin bulunduğu binanın önünde bir at arabası durmuş ve üstünden çok hoş bir bayan inmişti –saf ve doğal bir güzellik vardı yüzünde.

‘Doğal’ bir güzellik mi? Pek doğal sayılmazdı aslında. Bayan Viola Everseau kılığına girmek ve güzel bir kadın olabilmek için saatlerce uğraşmışım. Yapay güzellik desek daha doğru olacaktı herhalde, ama o kadar uğraşmışım ki doğal gibi görünüyordu. Sonuç olarak, önemli olan istediğime ulaşmamdı ve biraz yorulsamda bunun da üstesinden gelmeyi başarmıştım.

Sherlock bir süre önce Mycroft'la konuşurken, “Mycroft! Rahat bırak onu. Uzun boyuna rağmen, akli biraz kısa olabilir kızın,” gibi bir şey söylemişti benim için. O zamanlar benim zekâmla dalga geçiyor ve beni küçük görüyordu, ama sonra ne kadar yanıldığını anladı. Boyumun uzun olması ve kafatasımın küçük olması konusunda haklıydı sadece.

Ben de kafamı biraz daha büyük göstermesi açısından Pertelote'un Yeri'nden şık bir peruk satın almıştım.

Bir kadının güzel olması için ilk olarak saçlarından işe başlaması gerekirdi. Saçı güzel olmayan bir kadın ne yaparsa yap-sın çok çekici olamazdı. Saçlarımın rengi kötü değildi aslında; en azından çamur rengine benzemiyordu, fakat şekli tuhaftı. Kafamın üstünde toplanıyordu. Oysa peruk öyle miydi? Ne kadar da değiştiriyordu beni; bambaşka bir hava katıyordu âdetâ. Satın aldığım peruğu eve gidince şamdanlardan birinin üstüne koymuş ve gül ağacı rengindeki buklelerini istediğim şekle gelene kadar taramıştım. Ön kısmında kaküller bırak-mış, tepesini de topuz yapmıştım.

Yanaklarıma ve burun deliklerime yerleştirdiğim dolgularla peruğum olmasa, ince yüzlü, şahin gagası şeklinde burunlu, soluk benizli bir kıza benzerdim. Doğal hâlimle Sherlock'a çok benziyordum çünkü.

Aldığım peruk yüzümün zayıflığını da kapatıyordu sanki. Üstelik doğal görüntüsüyle onun bir peruk olduğunu kimse-nin anlayabileceğini de sanmıyordum. Yaprak kurusu rengin-deki kaküllerim ve buklelerim yüzümü çevreliyordu; böylece yüzümün solukluğu da kayboluyor ve canlı bir tene sahip olu-yordum. Bu değişime ben bile inanamıyordum doğrusu.

Sadece saçları yapınca iş bitmiyordu tabii. Daha bir sürü şey yapmak lazımdı. Mesela her güzelin bir kusuru olmalıydı.

Alışverişim için Bayan Pertelote'un bana ikram ettiği yapay doğum lekesini sağ kulağımın hemen yan tarafına yapıştırmıştım. Gerçekten de sahte olduğu belli olmuyordu. Bunu yapmamın nedeni, dikkatleri yüzüm yerine o lekeye çekmekti aslında. Doğum lekesini kapatmak istemişim gibi bir görüntü vermek için yüzüme pudra sürmeyi de ihmal etmemiştim. Bayanların yüzlerine pudra sürmeleri normal bir şey olsa da, allık sürmeleri pek hoş karşılanmazdı; o nedenle de yanaklarıma çok az sürmüş, o kadarıyla yetinmek zorunda kalmıştım. Göz kapaklarıma far sürmeyi de unutmamıştım tabii; böylelikle gözlerim daha büyük ve çekici görünmüşlerdi, ama abartıya kaçmak da istememişim. Bütün bunları yaparken çok uğraşmıştım. Dediğim gibi, güzel olmak kolay bir iş değildi; saatlerimi almış ve beni çok yormuştu.

En sonunda güzel bir kadın hâline gelmeyi başarmıştım belki, ama iş bununla da bitmiyordu tabii. Bayan Watson'ın benimle konuşmayı kabul etmemesi durumunda bütün çabalarım boşa gidebilirdi. Bu konuda kimse bana garanti veremezdi sonuçta. Sinirleri bozuk olduğu ya da yalnız kalmak istediği için ziyaretçi kabul etmeyebilirdi.

Off ya! Ya bu kadar uğraştıktan sonra kapısından geri dönmek zorunda kalırsam ne yapacaktım?

Ne olursa olsun, şansımı denemekten zarar gelmezdi herhâlde. En sonunda bu maceraya da hazırdım.

Aynama son bir kez baktım; o kadar emeğimin sonunda ortaya çıkan görüntü moralimi yerine getirmişti.

Bir at arabası kiralayıp Bayan Watson'ın evinin önüne kadar gelmiştim. Merdivenlerden çıkarken önceki gün satın aldığım ve evden çıkarken üstüme sıktığım 'Sylvan Paradise' marka parfümümün kokusunun esen hafif rüzgârla etrafa yayıldığını fark ettim. Normalde kokulardan hiç rahatsız olmazdım; kanalizasyon kanallarının pis kokularına bile aldırış etmez, burnumu kokulu mendille kapatmazdım. Parfüm de kullanmazdım, ama madem güzel bir kadın olmaya karar vermiştim, her hâlimle bunu belli etmem gerekiyordu. Güzellik sadece gözlere değil, bütün duyu organlarına hitap etmeliydi. Sesimi yumuşatmak içinse biraz bal yemiştim. Korsemi ve göğüs büyütücülerimi düzgün bir şekilde yerleştirmiş, elbiselerimin içine de yanıma her zaman aldığım önemli eşyalarımı gizlemiştim. Tahmin edebileceğiniz gibi, elbiselerimi de özenle seçmiştim; çok zengin kıyafetleri olmasını istememiştim ama. Çingenelerin taktığı tarzda birkaç tane çiçek motifli bir şapka ve cilalı ayakkabılarımla baştan aşağı yeni bir görüntüye kavuşmuştum. Kolay olmamıştı tabii; saatlerce süren provalardan sonra karar verebilmişim ne giyeceğime. Gecenin yarısını hazırlıkla geçirdiğimi söylesem yalan olmazdı herhâlde. Uykusuzluğum belki gözlerimdeki üzüntülü ifadeyi derinleştirir de bir işe yarar diye ümit ediyordum.

Evin kapısına geldiğimde, bütün bu hazırlıklarımın işe yarayıp yaramayacağı konusunda şüphelenmeye başlamıştım. Heyecandan olsa gerek. Ya güzel bir kadın olduğumu sanarak kendimi kandırıdysam? Ya tavus kuşuna benzemeye çalışan ama beceremeyen bir karga gibi görünüyorsam?

Aklımdaki şüpheleri bir kenara atmaya çalışarak kapıyı çalmıştım. Çok geçmeden kapı açıldı. Yanımda getirdiğim kardelen ve yaseminden oluşan çiçek demeti (biri umudu, diğeryse anlayışı ve üzüntüyü paylaşmayı simgeliyordu) ziyaret sebebimi anlatmaya yettiği için konuşmama gerek kalmamıştı. Kapıyı açan hizmetçi kadına kendimi tanıtmak için önceki gün bastırdığım kartı uzatırken ellerim titriyordu. Kadın yaşıca elini uzatıp üstünde ‘Bayan Viola Everseau yazan kartı benden aldı.

MACERANIN BEŞİNCİ BÖLÜMÜ

EVİN HİZMETÇİSİ BENİ SALONA ALDI VE BAYAN WATSON'A GEL-
diğimi haber vermek için yanımdan ayrıldı. Bu sırada ben
de evin içini dikkatlice incelemeye başlamıştım. Salondaki
pencerelerin hepsi en az beş santim kadar aralık bırakılmıştı.
Londra'nın duman ve çöp kokulu havası evin içine giriyordu.
Neyse ki getirdiğim çiçeklerin kokusu odanın havasını biraz
olsun katlanabilir hâle getirmişti. Gözlemlediğim kadarıyla,
Londra'daki hemen hemen her evde çiçek olmasının nedeni
de aynıydı; bu şehirde başka türlü güzel koku solumak ne-
redeyse imkânsızdı zaten. Hayat çiçek kokularıyla biraz daha
güzelleşiyordu.

Evin arka tarafından kibar bir bayan sesi geldi kulağıma.
“Kim gelmiş, Rose?” diye soruyordu hizmetçiye. Cevabı bek-
lemeden salona giren Bayan Watson'ı gördüm az sonra. Elin-

de az önce hizmetçiye verdiğim kartım vardı. Moralinin çok bozuk olduğunu her hâlimden anlayabiliyordum. “Muayene olmak için mi gelmiştiniz? Ne yazık ki doktor şu an burada değil. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Eğer elimden gelen bir şey olursa, seve seve yaparım.”

Kadının gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş ve şişmişti. Artık Doktor Watson’ın gerçekten de ortadan kaybolduğuna dair en ufak bir şüphem bile kalmamıştı. Bayan Watson’ın yüzündeki endişe dolu bakış ve gözlerinin şişkinliği her şeyi anlatmaya yetiyordu. Bu hâliyle bile bana yardımcı olmaya çalışıyordu zavallı.

Çok nazik bir davranışla bana yardımcı olmaya çalışan bu iyi kadına elimdeki çiçekleri uzatırken, bir taraftan da bir şeyler söylemeye çalıştım. “Haberı gazetede gördüm,” diye bir şeyler gevelemeye başladım ağızımda. “Doktor Watson, yani eşiniz, yani o çok kibar ve iyi biriydi; umarım her şey yolundadır. Böyle zor bir zamanınızda geldiğim için kusuruma bakmayın, ama belki bu çiçekler—” Şaşkınlıktan ve heyecandan doğru dürüst bir cümle bile kuramamıştım.

O sırada, benden önce başkalarının da eve çiçek getirdiğini fark ettim; sadece birkaç demet vardı ama.

“Çok düşüncelisiniz. Teşekkür ederim.” Bayan Watson elimdeki kardelen ve yasemin çiçeklerinden oluşan buketi

aldı. Konuşurken dudakları titriyordu. Bir taraftan da kim olduğumu söylememi beklermişçesine yüzüme bakıyordu.

Soru sorar gibi bakışlarına, “Kocanızın hastalarından biriyim,” diye cevap verdim. Aslında kendimi en başta tanıtmam gerekirdi, ama heyecandan unutuvermiştim işte.

Kafasını salladı ve oldukça genç, aynı zamanda kuş beyinli, ama çok çekici ve güzel (yani umarım o da böyle düşünüyordu) bir bayanın kocasının muayene ettiği hastalardan biri olduğuna inandı. “Hastalarının tamamını tanımama imkân yok. Sizi tanıyamadığım için kusuruma bakmayın lütfen.”

“Elbette ki hepsini tanıyamazsınız. Böyle bir beklentim de yok zaten! Ben sadece şey için gelmiştim; yani gazetede o haberi görünce, eşinizin bana zamanında çok yardımı olduğu ve rahatsızlığımı giderdiği için, en azından bir çiçek götürüp ne kadar üzgün olduğumu belirteyim dedim.” Aslında söylediklerimde doğruluk payı vardı. Doktor Watson zamanında bana hem çok kibar davranmış hem de ilaç verip baş ağrımın geçmesini sağlamıştı. Yalan söylerken, söylediklerimde mümkün olduğunca doğruluk payı olmasına özen gösteriyordum; böylece devamı daha kolay geliyordu ve öncesinde söylediklerimi rahatlıkla hatırlıyordum. Çelişkiye de düşmemiş oluyordum böylelikle.

“Gerçekten çok düşüncelisiniz. Burada olmanız çok güzel; bu büyük bir jest benim için.”

Bayan Watson'ın bu teşekkür dolu sözleri kendimi ikiyüzlü bir sahtekâr gibi hissetmeme neden olmuştu birazcık, ama asıl amacımın ona yardım etmek olduğunu bildiğim için bu hissten kurtulmaya çalışıyordum.

“Ne güzel çiçekler getirmişsiniz,” diye devam etti. Sanki yeni doğmuş bir bebeği kucağına almışçasına tutuyordu onları. “Bayan Everseau! Eğer biraz kalır ve bir çayımı içerseniz çok memnun olurum. Tabii sizin için de bir sakıncası yoksa.”

Şu ana kadar her şey tahmin ettiğim gibi gidiyordu: Bayan Watson, bu sıkıntılı zamanında ona arkadaşlık edecek, onun hâinden anlayacak ve dertleşebileceği birine ihtiyaç duyuyordu. Bir köşeye oturur oturmaz, kocasının Çarşamba sabahı birkaç hasta ziyareti için evden ayrıldığını, sonrasında belki kulübe gidip biraz oyalandığını, ama akşam olunca eve dönmediğini anlatmaya başladı.

“Birazdan gelir diyerek akşam yemeğini yanana kadar fırında beklettim,” dedi üzüntülü bir sesle. “Hâlen daha bir kenarda bekletiyorum; çöpe atamıyorum bir türlü. Yemeği çöpe atmamın, onun geri dönmeyeceğini kabul etmek anlamına geleceğini düşünüyorum. İçim elvermiyor bir türlü. Onun başına kötü bir şey gelmiş olabileceğini kabullenmek istemiyorum. Her an kapıdan içeri girebilir diyerek teselli ediyorum kendimi.”

Bütün gece kocasının eve gelmesini beklemişti zavallı kadıncağz. Gelmeyince de sabah ilk iş olarak polise ve tabii Sherlock Holmes'a haber vermişti. (Kocasının eve gelmeyişinin ünlü dedektif Sherlock Holmes'la bir bağlantısı olabileceğini tahmin etmişti.)

Polis konuyu araştırmak için eve gelmiş, fakat ortada herhangi bir suç delili bulunmadığı için hemen harekete geçmemişti.

“Biraz daha beklememi söylediler bana. Bir erkeğin bir ya da iki gün evine dönmemesinin çok olağandışı bir durum olmadığını belirtti. Neymiş; erkekler orada burada takılabilir, bir yerlerde içip sızabilir, uyuşturucu kullanıp başka kadınlarla vakit geçirebilir, ama sonra eve dönerlermiş.”

“Gerçekten böyle mi söylediler?” diye sordum.

“Tam olarak bu kelimeleri kullanmadılar tabii, ama söyledikleri bu anlama geliyordu. Oysa John'un böyle şeylerle hiç işi olmaz.” Her ne kadar kızgın olsa da, aynı tatlı ses tonuyla konuşmaya devam ediyordu. “Neyse ki onlardan biraz sonra da Bay Sherlock Holmes geldi de konuyu araştırmaya başladı.”

“Demek öyle?”

“Önemli bir ipucuna rastlarsa bana haber vereceğini söyledi, fakat henüz ondan da hiç ses çıkmadı.”

“Şüphelendiği herhangi bir şey var mıymış peki?”

“Kendisine kötülük yapmak isteyen birinin intikam almak için eřimi kaçırmıř olabileceğinden řüpheleniyormuř. Zaten John’un hię dūřmanı yoktu ki.”

“Tedaviden hoşnut kalmayan hastası ya da hasta yakını varmıydı acaba?”

“Doktor olunca böyle řeylerle karřılařmak mūmkūn tabii. Bay Sherlock Holmes bu konuyu da incelemek istediğı için John’un hasta kayıtlarını aldı.”

O kayıtlarda Viola Everseau adında birinin olmayacağını bilmek iimi rahatlatmıştı.

Bayan Watson’a yaklařarak, “Siz ne dūřünüyorsunuz, Bayan Watson? Ne olmuř olabilir sizce?” diye sordum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, yüzünü ellerinin arasına alarak, “Gerçekten aklıma hiçbir şey gelmiyor,” diye cevap verdi.

O anda hizmetçi kadın çaylarımızı getirmişti. Bayan Watson ayağı kalkıp hizmetinin elindeki tepsiyi aldı ve fincanlarımızı doldurup konuyu değiştirmek istercesine, “Londra’da ailenizle birlikte mi yaşıyorsunuz, Bayan, eee, Everseau?” diye sordu.

Tek başıma bir evde kaldığımı, kısa bir süre öncesine kadar bir işyerinde çalıştığımı fakat şimdi işsiz kaldığımı ve Fleet Caddesi’nde iş aradığımı söyledim ona. Söylediklerimin hepsi de doğru sayılırdı, ama ona başka şeyler uydursam da kafasını aynı şekilde sallayacağından emindim. Sirkte alışan bir kadın

olduğumu söylesem de fark etmeyecekti yani. O kadar telaşlıydı ki, söylediklerimi kavrayamıyordu bile.

Sessiz sessiz çaylarımızı yudumladık.

Sessizliği bozmak için salonun ne kadar güzel olduğunu söyleyeyim dedim. “Çok güzel bir salonunuz varmış. Mobilyalarınız da harika. Hepsi çok uyumlu.”

Bayan Watson fincanlarımızdaki çayı yeniledikten sonra, sanki buraya ilk kez geliyor ve salonu yeni görüyormuş gibi etrafına bakınmaya başlamıştı.

“Piyanonuz da çok güzelmış,” diye ekledim. Eski bir mürebbiye olarak hayatının belki de yarısını piyano dersleri vererek geçirdiğini bilmeme rağmen, yine de sohbet olsun diye, “Piyano çalabiliyor musunuz?” diye sordum.

Dalgındı; sorumu bile zorla duymuştu zavallı kadıncağız. “Eee, şey, tabii. Evet, ben...” Piyanonun yanındaki papatyalara bakıyordu; gözleri dalmıştı sanki. “Çiçekler insanı biraz olsun rahatlatıyor gerçekten de,” dedi. Konuyla ne alakası vardı anlayamamıştım doğrusu. “Tanımadığım insanlar bile çiçek getirdi; gerçekten çok nazikler.”

Onunla aynı fikirde olduğumu belli etmek için kafamı salladım. Küçük şeylerden bile mutlu olabileceğini anlamıştım o an, çünkü salonda çok fazla çiçek yoktu. Hizmetçi, getirdiğim çiçekleri hiç bozmadan bir vazoya yerleştirmişti; değer verdiği için çok sevinmiştim. Benimkilerin haricinde bir demet inci

çiçeği vardı. Her yerde rahatlıkla bulunabilecek karanfillerle, birkaç tane beyaz gül de diğer çiçeklerin yanında duruyordu. Bir de—

Köşedeki masanın üstünde, bugüne kadar gördüğüm en garip çiçek demeti vardı.

Şaşkınlığımı belli etmiş olabilirdim o an, ama neyse ki sesi mi çok yükseltmeden, “Ne kadar ilginç!” diye mırıldanmakla yetinmiştim.

Ne olduğunu anlamak isteyen Bayan Watson gözlerimin takıldığı yere bakarak, “İlginç mi?” diye sordu. “Aaa, evet; çok garip değil mi? Benim de dikkatimi çekmedi değil doğrusu. Gelincik çiçeği normalde kırmızı olur ama bu demettekiler beyaz. Alıç çiçeğinin de beyaz olması gerekirken buradakiler kırmızı. Yeşillerin ne olduğu hakkındaysa hiçbir fikrim yok.”

“Kuşkonmaz!” dedim. Tabii, çiçek demetinin içine yemeklerde de kullanılan kuşkonmaz sebzesini koymamışlardı. Eğrelti otuna benzeyen ince yaprakları vardı sadece. Yeşilimsi saç yığını gibi görünüyorlardı uzaktan bakınca. “Olgunlaştığı zaman yaprakları böyle oluyor.” Yılın bu vaktinde yetişmeyen bir bitkiydi; daha doğrusu bu zamanlarda bu kadar olgunlaşmasına ve yapraklarının büyümesine imkân yoktu. En fazla topraktan çıkan küçük bir filiz olması gerekirdi bu vakitlerde.

Bayan Watson söylediklerimi hayranlıkla dinliyordu. “Vay canına! Ne kadar zekisiniz! Bunları nereden öğrendiniz?”

“Annem bitkiler konusunda uzmandı; ben de ondan öğrendim.”

Bu söylediğim de doğru sayılırdı. Hem zaten İngiltere’deki soylu kadınların en az yarısının hobisi bitkiler ve çiçeklerle uğraşmaktı.

“Kuşkonmazı da iyi tanıyordu öyleyse? Daha önce böyle bir şeyi çiçek demetinin içinde hiç görmemiştim.”

“Ben de ilk defa görüyorum.” İnce yeşil yaprakları neyse de, ucunda açan çiçekler ve o çiçeklerin anlamı kanımı dondurmaya yetmişti.

Endişemin sesime yansımamasına dikkat ederek, “Çiçeklerin farklı anlamlar taşıdığını, onların da bir dili olduğunu biliyor muydunuz, Bayan Watson?” diye sordum.

“Birkaç şey biliyorum, o kadar. Bugüne kadar onların anlamlarından yararlanarak birileriyle haberleşme fırsatım pek olmadı açıkçası. Alıç çiçeğinin ‘umut’ anlamı taşıdığını düşünüyorum. Doğru mu bilmem ama? Gelincik ne anlama geliyordu? Rahatlık falan mı?”

“Fransa’daki anlamı öyle.” Ne var ki burası İngiltere’ydi ve İngiliz kültüründe onun ‘alıç çiçeği’ olarak adlandırdığı akdiken çiçeği, uğursuzluğun, kötü şansın ve aksiliğin sembolüydü.

Ülkedeki hiçbir kadın, evlerine felaket ve hatta ölüm getirir diye korktuklarından, bu bitkinin çiçeğini kapıdan içeri sokmazdı.

Tabii bunları ona söyleyip de onu korkutmak istemiyordum. “Kırmızı gelincik çiçeği rahatlığı ifade eder; beyaz gelincikse uykuyu,” dedim sadece.

“Gerçekten mi?” Biraz durduktan sonra gülümsemeye başladı ve, “Aslında biraz uyku hiç fena olmaz. Kaç gündür gözüm doğru dürüst uyku girmedi.”

“Çok garip ve esrarengiz bir çiçek demeti bu. Kimin verdiğini sormamın bir sakıncası var mı acaba?”

“Bilmem. Herhâlde çocuğun teki kapıya bırakıp gitmiştir.”

Fincanımı bir kenara koyup ayağa kalktım ve o esrarengiz çiçek demetine daha yakından bakmak için odanın köşesine ilerledim. Gelincik çiçekleri serada yetiştirilmiş olmalıydı; aslında yılın bu vakti, kardelenlerin haricindeki tüm çiçekler ancak serada yetiştirilebilirdi. Serada çiçek yetiştirmek gayet normal bir şeydi, fakat bu bitkiler arasında kuşkonmaz pek olmazdı. Hadi onu da çok seven birileri vardı da yetiştirmişti diyelim ama akdikenlere ne demeli? Böylesine dikenli bir bitkiyi hangi akıllı serada yetiştirirdi ki? Ülkenin her yerinde, yol kenarlarında ya da dağlarda bolca bulunan ve çalıdan farkı olmayan akdikenlerin serada ne işi vardı? Birçok kişi bu bitkiyi yabani ot olarak kabul ederdi.

Akdikenlere yakından bakınca, dikenli ince dallarının etrafına çitsarmaşığı filizinin dolanmış olduğunu fark ettim. Beyaz çiçeği çoktan solmuş, canlılığını yitirmişti.

Çitsarmaşığı.

Yabani boru çiçeğinin bir türü olan çitsarmaşığına da yazın ülkeye gelen serçeler gibi her yerde rastlamak mümkündü. Aynı akdikenler gibi bu çiçekler de bu mevsimde ancak serada yetiştirilebilirdi. Akdikenin etrafına bu şekilde dolandığına göre, yan yana ekilmişler demektir.

Uğursuzluk getirdiğine inanılan çiçeklerden oluşan bu demeti normal birinin yollamış olabileceğini hiç sanmıyordum. Çiçeklerin anlamları pek hoş değildi. Bu çiçekleri kimin gönderdiğini bir şekilde bulmalıydım.

Bayan Watson'a birkaç soru daha sormak için kafamı çevirdiğimde, salonun kapısının açıldığını gördüm. Hizmetçinin kim geldiğini söylemesine gerek kalmadan tanıdım içeri giren adamı. Şık giyimli, uzun boylu, gözlerinden öfke fışkıran bir adam içeri girmişti. Yüzündeki her zamanki sert ifade ve şahin bakışlarıyla karşımdaydı: Bay Sherlock Holmes.

MACERANIN ALTINCI BÖLÜMÜ

AĞABEYİMİN KAPIDAN GİRDİĞİNİ GÖRDÜĞÜM AN KALP ATIŞLARIMIN inanılmaz derecede hızlandığını fark etmiştim; hem korkudan hem de onu çok sevdiğimdendi bu heyecanım. Zaten onunla ilgili olarak bu iki duyguyu sürekli yaşıyordum; bir taraftan beni yakalayacak diye korkarken, bir taraftan da onu çok takdir ettiğim için keşke iki iyi kardeş olabilseydik diye geçiriyordum içimden. Benim için İngiltere'nin en yakışıklı erkeği oydu; en sert bakışlı erkeği de. Keşke koşullar farklı olsaydı... ama maalesef değildi.

Şu anki koşullar, yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu gösteriyordu bana. İtiraf etmeliyim ki, evin kapısına hızla ilerleyip bir an önce oradan kaçmak istiyordum. O garip çiçek demetini incelemek için iyi ki de odanın köşesine gitmiştim. Her ne kadar duvarlar beni biraz saklasa da, kapıya

yönelip çıkmaya çalışmam hâlinde ağabeyimin dikkatini çekebilirdim.

Neyse ki, bana dönüp dikkatlice bakmamıştı bile. Bir an için neden bakar gibi yapıp hemen başını çevirdiğini anlayamamıştım. Ben kendimi hâlâ uzun boylu, zayıf yüzlü, karga burunlu Enola Holmes sanıyordum; heyecandan ne yaptığımın farkında da değildim zaten; kılık değiştirerek çok güzel bir kadın olduğum sonradan aklıma geldi. Gayet çekici, güzel giyimli, genç bir kadını Bayan Watson'ın odasında görünce şaşırmış, kafasını hemen başka yöne çevirmek zorunda kalmıştı. Bu tür kadınlardan hoşlanmıyormuş gibi bir görüntüsü vardı üstelik.

Ağabeyimin kapıdan girdiğini gören Bayan Watson yerinden kalktı ve ellerini ona uzatarak ağlamaklı bir sesle, “Bay Holmes! John’la ilgili bir haber var mı? Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu.

Gergin ve sıkıntılı yüz ifadesine bakılırsa, pek de iyi haberlerle gelmişe benzemiyordu. İki elinde de uçurmak üzere olduğu birer güvercin varmışçasına Bayan Watson'ın ellerini tuttu. Hiçbir şey söylemedi; belli etmemeye çalışarak gözleriyle beni işaret etti. Salonda bir yabancı varken konuşmak istememişti galiba.

“Affedersiniz! Çok düşüncesizim!” dedi Bayan Watson. Sherlock, beni salondan uzaklaştırması için işaret yapmıştı ona, fakat o kim olduğumu sorduğunu sanmış ve beni tanış-

tırmadığı için kaba bir hareket yaptığını düşünmüştü. Bana dönerek, “Bayan, eee, şey...” dedi.

Heyecandan ve korkudan titriyordum ama bu hâlimin sebebini ünlü dedektifi yakından görmek gibi göstererek şüphe çekmekten kurtulabilirdim. Bayan Watson’ın adımı hatırlamasını beklemeden, onu da düştüğü bu zor durumdan kurtarmak için araya girdim. “Ünlü dedektif Sherlock Holmes’la aynı yerde miyim yani şimdi?” Yerimden fırlayıp onu gördüğüm için ne kadar heyecanlandığımı gösterdim. “Aman Tanrım! Gerçekten çok heyecanlandım!” Sesim her zamankinden daha yüksek çıkmıştı. Ağabeyimin beni tanıma ihtimalinden korksam da yanına gidip elini tuttum. “Ünlü dedektif Sherlock Holmes’la tanıştığımı halama bir an önce söylemek için sabırsızlanıyorum! Bunu duyduğuna çok şaşırarak!”

Bu şımarık kız tavırlarım tam da istediğim etkiyi yaratmıştı: Sherlock üstüne bir lağım faresi gelse ancak bu kadar tiksinirdi. Hiç sevmediği bir kadın tipi çizmiştim. Yüzüme bile bakmayıp kafasını başka yöne çevirdi. “Bayan, eee...”

“Everseau. Bayan Viola Everseau,” diye mırıldandım.

“Rica etsem bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz, Bayan Everseau?”

“Elbette. Nasıl isterseniz. Bayan Watson’la konuşacağınız önemli şeyler olduğunun farkındayım. Sizinle tanışmaktan büyük bir onur ve mutluluk duydum.” Daha fazla saçmala-

mamak için sustum; yanlarından ayrılarak sadık hizmetçileri Rose'un getirdiği mantomu aldım ve dışarı çıktım.

Evin kapısından dışarı adımımı atar atmaz, Rose kapıyı kapattı ve içeri girdi. Oradan ağabeyime yakalanmadan çıkabildiğime inanamıyordum. Binanın içindeki merdivenlerden inerken, her an kapı açılabilir ve ağabeyim, “Bir dakika! Enola? Enola? Polise haber verin çabuk! Peruklu kızı yakalayın!” şeklinde bağırabilir diye ödüm kopuyordu.

Neyse ki, böyle bir şey olmamıştı. İçerideki konuşma seslerini hâlâ duyabiliyordum. Bayan Watson'a, “Maalesef, iyi haberler getiremedim size,” diyordu. Yüksek sesle konuşması ve salonun pencerelerinin tamamının birkaç santim açık olması sayesinde ağabeyimin ne dediğini anlayabiliyordum. “Ama önemli bir ipucu bulduğumu söyleyebilirim yine de. Watson'ın doktor çantasını buldum çünkü.

Kaldırımların üstünde çakılı kalmıştım sanki; ayaklarım oradan uzaklaşmak istemiyordu. Onun sesi, mıknaatısın toplu iğneleri çektiği gibi beni çekiyor ve olduğum yerde kalmama sebep oluyordu. Söylediklerini kaçırmamam lazımdı –ama ya onu dinlerken yakalanırsam?

Ceplerimde bir şey ararmışım gibi numara yaparak beklemeye devam ettim. Sokakta benden başka, kapı kapı dolaşıp süt satan bir kadınla iki-üç tane at arabası vardı. Londra çok ilginç bir yerdi; varoşlardaki sokaklar evlerinin önünde birbir-

leriyle konuşan kadınlarla, çamurlu yollarda koşuşan çocuklarla, dilenciler, işportacılar, ayyaşlar ve boş boş dolaşan insanlarla doluyken, bulunduğum yer gibi daha zengin ailelerin olduğu sokaklarda neredeyse kimse yoktu. Ne evlerinin önünde oturan kadınlara ne de sokakta herhangi bir cam kırığına rastlanıyordu burada. Evlere baktığımda, balkonlarda saksılara konulmuş sardunyalar, kafeste uçuşan kanaryalar ve dantelli perdelerden başka bir şey göremiyordum.

O perdelerin arkasından birilerinin beni izleyip izlemediğinden emin değildim açıkçası.

Sherlock konuşmaya devam ediyordu. “Çantasını kulüpte buldum. Birisi görünmeyecek şekilde masanın altına saklamış galiba. Bugüne kadar kimse fark etmemiş.”

“Ama... John onu orada bırakmış olamaz... Bayan Watson’ın sesi ağlamaklı geliyordu.

“Haklısınız.” Ağabeyimin sesi de daha heyecanlı çıkıyordu şimdi. Bu kadar sinirliyken bile kendini kontrol edebilmesine hayrandım. “Watson da diğer doktorlar gibi çantasını yanından hiç ayırmazdı. Çantasız bir doktor düşünülemez zaten.”

Öyle bir yerde durmuştum ki, Sherlock cama biraz yaklaşıp beni rahatlıkla görebilirdi. *Enola! Seni aptal kız! Çabuk uzaklaş buradan,* dedim kendi kendime.

Sadece birkaç adım öteye gittim; artık Sherlock ya da Bayan Watson camdan dışarı baksalar da beni göremezlerdi.

Evin duvarının köşesine saklanmışım. Parmaklarımı oynatıyor, kalp atışlarımın normale dönmesi için sakinleşmeye çalışıyordum.

Abimin sesini buradan da duyabiliyordum. “Kaza ihtimalini yok sayabiliriz bence. Watson’ı birisi ya da birileri kaçırmış olabilir.”

Bayan Watson’ın verdiği tepkiyi duyamıyordum.

“Emin değilim, fakat ameliyatları hayvanlar üzerinde yapılan deneyler gibi kabul eden bilinçsiz gruplar tarafından kaçırılmış olabilir. Tabii, aklıma gelen başka olasılıklar da var. Askerlik günlerinde birisiyle takışmış ve düşman kazanmış olabilir mi diye düşünüyorum mesela. Böyle bir şey olduğunu pek sanmıyorum ama; düşününce çok gerçekçi gelmiyor. Ortadan kaybolmasının mafyayla bir ilişkisi olabilir mi diye de düşünüyorum, fakat bu konuda da elimde hiçbir kanıt yok maalesef. Yani çok tuhaf bir olay var ortada. Watson kulüpte bیلardo oynarken sanki bir anda yer yarılıyor da içine giriyor gibi bir şey.”

Yoldan bir at arabası geçiyordu. Sürücüsü bana şüpheyle baktı; muhtemelen binanın köşesinde dikilmiş neyi beklediğimi merak ediyordu. Londra’da yanında bir erkek olmadan sokakta bekleyen kadınlara hemen kötü kadın damgası vurulurdu. Yanında mutlaka ağabeyi, babası ya da kocası olmalıydı; yoksa hayat kadını olduğunu bile sanabilirlerdi.

At arabasının gürültüsü kaybolduktan sonra, Sherlock'un, "Benim anlamadığım şey, hiçbir yerden bir ses çıkmaması," dediğini duyabildim. "Eğer Watson kaçırıldıysa, neden kimse fidye talebinde bulunmuyor? Eğer düşmanları vardı da onlar tarafından kaçırıldıysa, neden zaferlerini bildiren bir mesaj göndermiyorlar? Şimdiye kadar bizi üzme için çoktan haber gönderirlerdi. Sizin tarafınızda yeni bir gelişme var mı peki? Sıradışı bir şey yaşadınız mı ya da bir haber falan geldi mi?"

Bayan Watson kısa bir cevap verdi.

"Çiçekler mi?" diye sordu Sherlock. "Böyle jestler çok normal. Eğer işe polisi de dahil edeceksek, elimizde doktor çantası ya da bir çiçek demetinden fazlası olmalı. Lütfen iyi düşünün. Başka herhangi bir şey—"

Bayan Watson bir şey söyledi ama sesini duyamıyordum.

"Doğru! Ortada bir cinayet de olabilir tabii. Aksini kanıtlayacak herhangi bir delil yok elimizde." Ağabeyimin ses tonu artık sabrının kalmadığını ve her an patlayabileceğini gösteriyordu. "Bu durumda kimseden ses çıkmaması normal olur. Benim de aklıma gelmedi değil, fakat böyle bir şeyi kabullenmek istemediğim için üzerinde durmadım. Umudumu yitirmek istemiyorum. Sizin de yitirmemeniz lazım! Ve size şunu söylemeliyim ki," diye devam etti ve en sonunda iyice duygusallaşarak, "Bu olayı açıklığa kavuşturmak için ne gerekiyorsa yapacağım," diye ekledi.

En son söylediği sözden sonra uzun süreli bir sessizlik oldu. Bu sırada yoldan başka bir at arabası geçmişti; bu kez geçen bir faytondu. Hem sürücüsü hem de içindeki yolcular tuhaf tuhaf bakmışlardı bana. Sanki başka işleri yokmuş gibi benim orada ne yaptığımı merak ediyorlardı.

Uzun süren sessizlikten sonra Sherlock yeniden konuşmaya başladı. “Umudumuzu kaybetmeden ısrarla bu olayın takibini sürdürmeliyiz; başka şansımız yok. Bana yardımcı olabilecek hiçbir şey gelmiyor mu aklınıza?”

Yine sessizlik oldu ya da kadın konuştuğu için duyamadım.

“Ziyaretinize gelenler oldu mu? Az önce burada olan o genç bayanın haricinde yani? Bu arada, kimdi o?”

Aman Tanrım! Bu heyecana daha fazla dayanamayacaktım; benden bahsetmeye başlamıştı. Şüphelenir de beni takibe başlarsa, işim biterdi. Bir an önce buradan toz olsam iyi olacaktı galiba. Sessiz adımlarla yürümeye başladım hemen. Sokağın köşesinden dönünce ancak rahat nefes alabilmiştim.

Acaba Sherlock Holmes’un ‘Şüpheliler Listesi’ne eklenmiş olabilir miyim diye düşünmeden edemiyordum.

Umarım benden şüphelenmemiştı. Bu genç bayanla ilgilenmesini hiç istemezdim. Watson’ı aradığı bir dönemde benim peşime düşerek boş yere uğraşıp vakit kaybetmesini hiç istemiyordum.

Benimle uğraşmasa bile vakit kaybediyordu aslında.

Bu sırada, işyerleri ve dükkânlarla dolu kalabalık bir caddeye gelmişim. Mağaza vitrinlerindeki süslü kıyafetlere bakıp vakit kaybetmeden yürümeli; etrafa çok bakmadan, erkeklerle göz göze gelmeden yoluma devam etmeliydim. Yürürken ağabeyimin çok önemli bir detayı atladığını düşünüyordum. Her ne kadar zeki biri olsa da, duruma kadın gözüyle bakamıyordu işte. Daha doğrusu kadınların düşüncelerini önemsemediği için uğraşmıyordu böyle bir şeyle: Bu olayda kimseden fidye talebi ya da mesaj gelmediğini sanıyordu, ama çok yanıldığını bilmiyordu. Mesaj çiçekler yoluyla gönderilmişti çünkü.

İntikam duygusuyla yazılmış bir mesajın aslında akdikeler, gelincikler ve kuşkonmazlarla gönderildiğini düşünüyordum. Mevsim çiçekleri değildi hiçbirisi; üstelik renklerinde de gariplik vardı. Hiçbirinin anlamı iyi değildi maalesef.

Kuşkonmazın o demetin içine neden konduğunu tam olarak anlayamamıştım, fakat en azından o garip buketin mafya ya da Watson'ın askerlik günlerinde takıştığı biri tarafından gönderilmediğinin farkındaydım. Bu esrarengiz çiçekleri gönderen kişi tahmin edilenden daha tehlikeli olabilirdi. Her kimse, çiçeklerin anlamını çok iyi biliyor olmalıydı. Kin güden, belki aklından zoru olan ve tuhaf biri olmalıydı. Çiçeklerle uğraşacak kadar duyarlı, ama birini kaçırabilecek kadar da aşağılık biri. Serada akdiken yetiştirecek kadar öfkeden ve kinden gözü dönmüş biri belki de.

MACERANIN YEDİNCİ BÖLÜMÜ

ÇİÇEKLERİ GÖNDERENİ NASIL BULABİLİRDİM?

Aklıma bazı şeyler geliyordu; bütün seraların yerlerini tespit edebilir ve oralarda incelemeler yapabilirdim, fakat bu çok zamanımı alabilirdi. Hiç zaman kaybetmeden işe koyuldum ve bir şeyler yazmak için oturabileceğim uygun bir yer aradım.

Güzel bir gün olduğu için Batı Londra'nın halka açık parklarından birindeki çeşmenin yanında oturmayı tercih etmiştim. Kocaman bir havuzu andıran çeşmenin kenarları kanatlı melek heykelleriyle süslenmişti. Çeşmenin havuz kısmında yunus şeklinde bir fıskiye vardı. İnsanların su içebileceği kısmının biraz ötesinde atların da susuzluklarını giderebilmesi için uygun bir yer hazırlanmıştı. Onun da biraz ötesindeki, kaldırıma yakın bir yerdeki su birikintisinden sanırım kö-

pekler, kediler ve fareler su içiyordu. Diğerlerine uzanmaları mümkün değildi çünkü.

Çeşitli hayvanların gelip su içtiği çeşmenin yanındaki bankta oturduktan sonra, cebimden kalemimle kâğıdımı çıkardım. Londra'daki bütün gazetelerin kişisel ilanlar sayfalarında yayınlanmasını istediğim bir mesaj yazmak istiyordum. Biraz uğraştıktan sonra, mesajımı mümkün olduğunca kısa ve öz hale getirmiştım:

“Akdiken, çitsarmaşığı, kuşkonmaz ve gelincik: Ne istiyorsun? Bu mesajıma cevap ver lütfen. M.M.W.”

Mesajın sonuna eklediğim M.M.W. harfleri Mary Moran Watson'ın baş harfleriydi. Bu ilanın Bayan Watson tarafından verilmiş olduğunu düşünmesini istiyordum.

Aynı mesajı defalarca yazarak Londra'daki bütün gazetele-
re vermek üzere hazır hâle getirdim. Sonra da yoldan geçen tramvaya atladım. Ücreti ödedikten sonra koltuğa oturdum ve kısa bir yolculuktan sonra Fleet Caddesi'ne ulaştım.

Fleet Caddesi'ndeki gazetelerin ofislerine daha önce de birçok kez gelmiştim. Her seferinde içerideki erkek görevliler tarafından uzun uzun bekletilirdim ve işimi halletmem saatler sürerdi. Bu kez hepsi çok daha farklı davranıyorlardı nedense. Hiç olmadıkları kadar kibar ve yardımseverdiler. İlk başta onlardaki bu değişimin sebebini anlayamamıştım, ama sonra neden bir anda benimle bu kadar ilgilendikleri ortaya çıktı.

Vay canına! Demek bir perukla biraz makyaj onların hareketlerini bu kadar değiştirebiliyordu. Güzel bir kadın görünce bir anda yardımsever insanlara dönüşmüşlerdi. Aptal herifler.

Bütün gazeteleri tek tek gezmiş, yayınlamak istediğim ilanın ücretini ödemiş ve işimin bu kısmını halletmişim. Bu sırada akşam olmuştu ve iyice yorulmuştum. Ne var ki dinlenmekle zaman kaybetmemem gerekiyordu. Esrarengiz çiçekleri gönderen kişiyi bulmak için planımın ikinci aşamasını uygulamaya koymalıydım şimdi. İntikam almak için serada akdiken ve çitsarmaşığı yetiştirecek kadar gözü dönmüş birinin bundan sonra da farklı anlamlara gelecek çiçekler göndereceğinden emindim. Bu kez çiçeklerin geliş anını yakından görmemin bana yeni ipuçları verebileceğini düşündüğüm için olay yerine gitmem iyi olacaktı.

Bir an önce Bayan Watson'ın evinin bulunduğu sokağa gitmem gerekiyordu. Havanın kararması lehimeydi; böylelikle beni görme ihtimalleri zayıflayacaktı. Kiraladığım at arabasıyla gideceğim için de onlara yakalanma olasılığım iyice azalacaktı.

At arabasının sürücüsüne arabayı durduracağı yeri söyledim ve beni orada beklemesini istedim. Dört tekerlekli büyük bir at arabasıydı ve John Watson'ın eviyle arama girdiği için beni görmelerini engelliyordu. Doktor Watson'ın evinin hemen yanındaki binanın önünde 'Kiralık Oda' yazılı bir ilan vardı.

Yandaki binanın kapısını çalarken kiralık odanın Doktor Watson'ın dairesini tam karşıdan gören bir konumda olması için dua ediyordum. En azından bir penceresi bile Watsonlar'ın evini görse yeterdi.

Yaşasın! İşte bu harika!

Tam istediğim konumdaydı!

Tabii, oda için harika demek pek mümkün değildi. Korunç bir yerdi bence. Sert bir yatak haricinde hiçbir şey yoktu neredeyse. İçerisi berbat durumdaydı, ama ev sahibi burundan da kıl aldırılmıyordu. Küçük bir yer için bir sürü para istemişti benden. Bu kadar zaman boyunca neden boş kaldığını şimdi daha iyi anlıyordum.

Odanın haftalık ücreti için ev sahibesiyle uzun uzun pazarlık ettim; aslında bu odayı her halükârda tutmaya hazırdım. Uzun süren pazarlıktan sonra şartlarda anlaştık ve odanın anahtarını teslim aldım.

Ertesi sabah erkenden evi gözetlemeye başlamalıydım. Yeni bir esrarengiz çiçek demeti her an gelebilirdi; hatta bugün ben gazeteleri dolaşırken gelmiş bile olabilirdi. Kaçırarak istemezdim ama öyle bile olsa bir sonraki sefer geldiğinde yakalayabilirdim.

Bir an olsun, gözümü kapılarından ayırmadan beklemem gerekecekti, ama olsun; belki de her şeyi bu şekilde çözebilirdim.

Odayı kiraladıktan sonra, yolda beni bekleyen at arabasına bindim ve Aldersgate'e kadar onunla gittim. Orada, arabayı gönderdim ve tren istasyonunun bir kapısından girip ötekinden çıktım. Başka bir at arabası kiraladım sonra da. Bu tür önlemler almayı artık alışkanlık hâline getirmiştım. Sonuç olarak dünyanın en ünlü dedektifinin aradığı biriydim ve ağabeyimin at arabası sürücülerine benimle ilgili sorular sorduğundan da emindim.

Kiraladığım at arabasının sürücüsüne şehrin Doğu Yakası'na gideceğimi söyledim. Yaşadığım ev oradaydı. Şehrin varoş mahallelerinden biri olduğu için, o bölgeye at arabası pek sık girmezdi. Sürücüye işimi halledene kadar beni beklemesini söyledim. Hemen odama girip yanıma alacağım eşyaları topladım. Bu sırada beni gören meraklı ev sahibem Bayan Tupper'a da, "Birkaç günlüğüne halamı ziyarete gidiyorum," diye bir yalan uydurdum.

"Hıı?" Yaşlı kadın söylediklerimi duymamıştı bile.

"Halama gidiyorum," diye bağırdım.

"Hıı?" Gözlerini açmış, bana bakıyordu. Ne dediğimi yine anlayamamıştı. Bana yaklaşmıyordu da; kapının yanında öylece durmuş, güzel bir genç bayanın bavuluna eşyalarını yerleştirmesini seyrediyordu. Daha bir gün öncesine kadar bostan korkuluğuna benzeyen bir kız odaya girip çıkarken, şimdi bu güzel bayanın burada ne işi olduğunu düşünüyor-

du galiba. Kafayı yediğimi düşünüyor da olabilirdi tabii. “Ne? Nereye gidiyorum dedin? Gecenin bu vaktinde mi?” diye sordu.

“Gidiyorum! Ziyarete! Halama! Halama gidiyorum!” diye duyması için yüksek sesle tekrar bağırdım. Ona derdimi anlatmak için zaman kaybetmeden, ellerimdeki bavullarla yanından geçerek odadan çıktım.

Ertesi sabah -pazar günü- geceleyin temizlediğim makyajımı yeniden yaptım. Allığımı, pudramı, yapay doğum lekesini ve öteki malzemeleri kullanarak güzel bir kadın olmuştum yine. Londra’daki kadınlar pazar günleri kiliseye giderken bile bu kadar hazırlanmıyorlardı büyük ihtimalle. Neyse ki, saçımla çok uğraşmak zorunda kalmamıştım; peruğumu nasıl şekillendirdiysem o hâliyle duruyordu. Tepeden topuzlu, önden kâküllü hâliyle işim bitene kadar kullanıma hazırды. Peruğumu kafama geçirmeden aşağıya inmek istemiyordum; o yüzden de çirkef ev sahibemin kahvaltayı getirip odamın kapısına bırakmasını beklemiştim. Kahvaltımı yapıp üstüme yeşilimsi bir elbise giydikten sonra tiyatrolarda ya da opera salonlarında sahneyi daha iyi görmek için kullanılan ve bir nevi dürbün vazifesi gören opera gözlüğümü takarak pencerenin yanına gittim. Kalın perdelerin arkasına saklanarak sokağı ve Doktor Watson’ın evini rahatça gözetleyebilmem mümkündü artık.

Böyle apar topar bu odayı kiralayıp buraya yerleşmesem saklanmama da gerek kalmazdı aslında. Bayan Watson'ın beni birkaç gün sonra görmesi hiçbir şüphe uyandırmazdı, çünkü onu ziyarete geldiğim zaman 'Kiralık Oda' ilanını gördüğümü ve uzun zamandan beri de kalacak yeni bir ev aradığımı için orayı tuttuğumu söyleyebilirdim. Hem böylece Doktor Watson'dan herhangi bir haber gelip gelmediğini de sorabilirdim ona, ama sanırım bunun için birkaç gün beklemem gerekecekti.

Bir taraftan da bu nöbetin birkaç gün sürmeden sona ermesini ve işime yarayacak ipuçlarını bir an önce elde etmeyi istiyordum. Daha ilk günde, hatta ilk birkaç saatte camın kenarında dışarıyı gözetlemekten oldukça sıkılmışımdı. Sokaklarda zaten kimsecikler de gezinmiyordu; şehrin bu bölgesi bu bakımdan da çok sıkıcıydı.

Sokakta sadece kiliseye giden kadınları geri getiren temiz ve güzel birkaç at arabası görebilmiştim. Bayan Watson da kiliseden dönenlerden biriydi.

Bayan Watson arabadan indikten sonra, atın başını okşamıştı; birçok kadın, özellikle de pazar günü giydikleri özel kıyafetler lekelenmesin diye, atların yanına yaklaşmazdı bile. Doktor Watson'ın eşinin bu hareketi ona karşı daha fazla sempati duymamı sağlamıştı. Zavallı kadıncağız, kocasını kaybeden dul kadınlar gibi siyah bir yas elbisesi giymişti üstüne.

Kiliseden dönenler evlerine girdikten sonraki yaklaşık bir saat boyunca hiçbir hareketlilik olmamıştı sokakta.

Ancak bir saat geçtikten sonra, kapı kapı dolaşıp elindeki büyük sepetteki menekşeleri satmaya çalışan yaşlı bir kadını görme şansım olmuştu.

Sonraki yarım saat boyunca gördüğüm tek şey de bu olmuştu.

Caddeleri sulamak için üstüne büyük su varilleri yerleştirilmiş bir at arabası geçti biraz sonra. Arkasından gelen çöpçüler yerleri süpürürken toz kalkmasın diye önden sulama yapıyordu arabadaki görevli. Gerçekten çok tuhaftı. Neden mi? Sulama aracının görevi Londra sokaklarının temizlenmesiydi, fakat aslında daha çok kirlenmesine neden oluyordu; çünkü, atların yapılan işten haberleri yoktu ve kuyruklarını kaldırıp sokaklara pisliyorlardı. Zaten bu at pislikleri yüzünden Londra'daki sokaklarda yürümek neredeyse imkânsızdı. Pazar günü olmasına rağmen çöpçülerin gezinmesinin sebebi de biraz olsun temizliği sağlamaktı, ama bu kadar atın olduğu bir şehirde bunu nasıl başaracaklarını bilmiyordum. Annem, bir atın günde yaklaşık 20 kilo pislik çıkardığını söylemişti bir zamanlar—

Şimdi anneni düşünmenin sırası değil.

Zihnimi başka şeylerle meşgul edip annemi düşünmemek için elbisemin göğüs kısmında duran broşu çektim ve içten ona bağlı hançerimin korsemin üstüne düşmesini sağladım.

Kendimi savunmak için sürekli olarak yanımda taşıdığım silahımı elime alıp ona bakarak kafamı dağıtmaya çalışıyordum. Bir keresinde, boğma halkasıyla bir kızı boğazlamaya kalkışan acımasız herifin birine saplamıştım onu. Yanımda olması, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Bir keresinde de birisi elimdeki hançere benzer bir bıçakla bana saldırmıştı; neyse ki bıçak korseme saplanmıştı da yara almadan kurtulmayı başarmıştım. Zaten korsemi o günden sonra daha bir sevmeye başlamıştım; yoksa hiç sevmediğim bir şeydi korse takmak. Korsemin metal kısımları bu tarz bıçak darbelerine karşı beni koruyacak olmasa, diğer kısımları da elbisemin içine sakladığım ve özel eşyalarımı içine koyduğum gizli bölmeleri tutmaya yardımcı olmasa, belki de hiç takmazdım. O bölmelerde hem para hem de sürekli olarak yanımda taşıdığım kibrit, kalem gibi önemli şeyler vardı. Tabii göğüs büyütücüler ve popomu büyük gösteren iç giysilerimi de ona bağlayıp kılık değiştirdiğimi düşünürsek, korsemin bayağı işe yaradığını söyleyebilirdim. Paraları düşününce yine annemi hatırlamıştım, çünkü onları evden giderken gizli yerlere koymuş ve bana bırakmıştı.

Şimdi anneni düşünmenin sırası değil!

Elimdeki hançeri, elbisemin düğmelerinin arasındaki boşluktan geçirerek kınına geri koyduktan sonra, gizli bölmelere sakladığım diğer özel eşyalarımı incelemeye başladım: Bandaj-

lar, makas, tentürdiyot, çoraplar, iğne ve iplik, eşarp, birkaç tutam takma saç, kışkaçlı gözlüklerim, şekerleme, bisküvi ve birkaç tane daha işime yarayacak şey vardı.

Bu sırada, sokaktan önlüklü ve boneli bir dadının geçtiğini fark etmiştim. Bir eliyle üstü kapalı bir bebek arabasını iteklerken, diğeriyle de yeni yürümeye başlamış bir çocuğun elinden tutuyordu.

Offf ya! Çok sıkılmışımdım artık. Esnemeye başlamıştım iyice.

Biraz sonra, sokağın öteki ucundan eski püskü giysili küçük bir çocuğun geldiğini fark ettim. Neredeyse kendinden büyük bir çiçek demeti vardı elinde.

Elbisemin içindeki gizli bölmelerde bulunan eşyalarımı yerlerine koyup opera gözlüklerimi taktım hemen. Bu gözlükler sayesinde çocuğun elindeki demetin içinde hangi çiçeklerin olduğunu görebilirdim belki. Ne var ki, sokak çocuğunu andıran bu çocuk, çiçekleri sanki başka türlü taşıyamıyormuş gibi, kolunun altına koymuştu. İşimi zorlaştırmak istercesine kafasını da eğmişti.

Çocuğun üstündeki kıyafetleri ve aptal suratını rahatlıkla görmeme rağmen, elindeki çiçekleri tam göremiyordum. Sokağın ortasına kadar gelince durdu ve binaların numaralarına bakmaya başladı.

Belki de Watsonlar'ın yaşadığı binayı aramıyordu; orayı aramadığı sürece de beni hiç ilgilendirmezdi.

İyi de ortada kaybolan bir adam varken, onun evine çiçek gelmeyecek de kimin evine gelecekti ki? Kesinlikle Bayan Watson'a gelmiş olmalıydı.

Gelmişti desem daha doğru olurdu aslında, çünkü çocuk binaların numaralarına baktıktan sonra oraya yöneldi ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Merdivenlere çıkarken arkası bana dönünce elindeki çiçekleri ancak tam olarak görebilmiştim.

Demetteki çiçeklerden biri sarısalkımdı.

Çançiçeği de vardı.

Ve çitsarmaşığı.

Kuşkonmazın ince yaprakları da vardı.

Porsuk ağacı yaprakları.

O esrarengiz demetteki çiçeklerin aynılarını ve hatta daha fazlasını şimdi bu çocuğun elinde görüyordum.

Aman Tanrım!

Opera gözlüklerimi çıkarıp yerimden fırladım ve peruğumu, şapkamı kafama geçirip mantomu giydim. Hızla odadan çıkıp merdivenlerden inmeye başladım. Çiçekleri getiren çocuğu ortadan kaybolmadan önce yakalamak istiyordum.

MACERANIN SEKİNCİ BÖLÜMÜ

SARISALKIM ADINDAN DA ANLAŞILACAĞI GİBİ SALKIM ŞEKLİN-deki sarı çiçeklerden oluşuyordu. Her ne kadar güzel bir çiçek olsa da, 'ağlama' anlamına geliyordu.

Uğursuzluk getirdiğine inanılan çiçeklerden biri olan mavi çançiçeğinin anlamıysa 'üzüntü ve keder di.

Porsuk ağacı da genellikle mezarlıklarda olurdu ve ölümü ifade ederdi.

Demetin içinde bunların haricinde kuşkonmaz ve çitsarmaşığı filizleri de vardı, ama onlar olmasa bile çıkan sonuç belliydi: Bu çiçekleri de aynı psikopat ruhlu kişi göndermişti. Doktor Watson'ın ortadan kayboluşunun sorumlusunun bu çiçekleri gönderenden başkası olmasına imkân yoktu.

Merdivenlerden aşağı indikten sonra binanın kapısından çıkmış ve Bayan Watson'ın evinin kapısına o garip çiçekleri

birakan çocuğu yakalamak için hızla koşmuştum. Yavaş adımlarla gelen çocuk, çiçekleri bıraktıktan sonra koşar adımlarla oradan uzaklaşmaya başlamış ve sokağın öteki ucuna kadar ilerlemişti.

Hayır! Onun gözden kaybolmasına izin veremezdim. Daha hızlı yürümek için eteğimin önünü iki elimle birden kaldırarak onu takip etmeye başladım.

Normalde uzun bacaklı ve hızlı koşabilen biriydim -koştuğum, ağaçlara tırmandığım ve erkek gibi davrandığım için ailemin utanç kaynağı olurdum hatta- ama güzel olmak uğruna giydiğim bu etek yüzünden hızlı koşamıyordum. İki elimle ön kısmını dizlerime kadar kaldırmama rağmen yine de istediğim hıza ulaşamıyordum bir türlü. Tabii, ellerimi sallayamamak da hızımı düşürüyordu bir taraftan. Kafasını sallaya sallaya giden, paytak paytak yürüyen yeşil bir ördeği andırıyordum büyük ihtimalle.

Sokaktan geçen insanlar şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Yanından geçtiğim bir kadının eldivenli elleriyle şaşkınlıktan ağzını kapattığını görmüştüm. Erkeklerse dizime kadar görünen bacaklarımı görmüş olmanın verdiği şokla oldukları yerlerde kalmışlardı. Böylesine şık giyimli bir bayanın bacaklarının dizine kadar değil, ayak bileklerine kadar bile görünmesi tuhaf karşılanırdı. Ama şu an ne nasıl görüldüğüm ne de hakkımda neler düşünüldüğü umrumdaydı. Tek amacım önde giden çocuğu gözden kaybetmemek ve bir an önce ona

yetişmekti. Sokağın köşesinden döndüğümde, çocukla aram-
da çok fark kalmamıştı.

“Hey sen! Çocuk!” diye seslendim.

Çocuğun beni duyunca durup bana döneceğini, biraz konu-
şabileceğimizi ve aktardığı bilgiler karşılığında ona bir peni
verip sonra da gönderebileceğimi düşünüyordum -fakat hiçbir
şey düşündüğüm gibi olmadı. Beni duyunca dönüp hızlıca
baktı; sonraysa, gözlerini fal taşı gibi açıp taziye yakalanmak
istemeyen tavşan gibi kaçımaya başladı.

Aptal çocuk! Neden korkuyordu ki acaba?

“Hey! Beklesene, kuş beyinli! Buraya gel çabuk!” Hiç va-
kit kaybetmeden peşinden koşmaya başladım. Yavaşça ara-
daki farkı kapatıyordum. Birazdan ne olduğunu şaşıracaktı
küçük velet. Eğer Covent Garden’a gidip kalabalığın içine
karışmazsa, bir dakika içinde onu elime geçireceğimi tahmin
ediyordum.

Yaya kaldırımından koşmak yerine, at arabalarının yolun-
dan gidiyordu. Yoldaki yük arabalarının arasından geçiyor,
yolcu taşıyan at arabalarının altında kalmakla burun buruna
geliyordu. Tabii, bu şehirde doğup büyüyen bir çocuk olduğu
için yolları çok iyi biliyordu ve benim gibi şehir dışından gelen
birine göre bu konuda daha avantajlıydı. Arabaların arasından
ilerleyip dolambaçlı yollardan geçerek izini tamamen kaybet-
tirmeyi başarmıştı en sonunda.

Onu en son gördüğüm yerde durup biraz soluklanmak istedim. Yüzüm yorgunluktan kıpkırmızı olmuştu; kalbim de yerinden çıkacakmışçasına atıyordu. Bir elimle eteğimi, diğeriyle de kafamdan düşmek üzere olan peruğumu düzeltiyordum. Lanet olası peruğu odada takmama gerek olmadığı için çıkarmıştım; oysa önceden takıp tokalarla da saçıma tutuştursaydım şimdi uğraşmak zorunda kalmazdım. O kadar nefes nefese kalmıştım ki, aklıma gelen kötü sözleri bile söyleyecek hâlîm yoktu. Ne yöne gideceğimi bilemeden etrafıma bakınmaya başladım.

Neredeyse artık çocuğu kaybettiğime inanmış ve onu aramaktan vazgeçmiştim. Aslında neredeyse vazgeçmiştim değil de vazgeçmiştim desem daha doğru olurdu. Tek elimle tuttuğum eteğimi bıraktım; arka kısmı çoktan yoldaki at pisliklerine bulaşmıştı bile.

Pazar günü gezintiye çıkan insanların tuhaf bakışlarına al-dırış etmeden yerinden oynayan peruğumu düzeltmeye başladım. Daha iyi yerleştirmek ve görünüşümü düzeltmek için peruğu kafamdan çıkardım.

Tam peruğumu iki elimle birden tutup havaya kaldırmıştım ki, “Çıkarma sakın!” diye bağırان bir ses geldi kulağıma.

Birden irkildim; hemen sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım ve az önce yakalamaya çalıştığım sokak çocuğunu gördüm ileride. Köşedeki toptan gıda satan dükkânın deposundaki büyük kasaların birinin içine saklanmış, bana bakı-

yordu. Onu en son gördüğüm yerde hareket etmeden durmakla farkında olmadan kaçmasını engellemiştim; kapana sıkışmıştı yani. Ama eğer ses çıkarmasaydı, orada olduğunu asla anlayamazdım.

“Hayır, lütfen çıkarma!” diye bağırdı tekrar.

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Şaşkın şaşkın ona bakıyordum; bir elimle hâlâ peruğu tutuyordum. “Neyi çıkarmayayım?” diyebildim şaşkınlıkla. Bu kadar korkmasının nedenini anlayamamıştım.

“Saçlarını çıkarma! Burnunu da çıkarma!” diye bağırdı.

“Tamam!” dedim. Galiba mesele anlaşılmıştı. Çocuğun akli tam çalışmıyordu ve bu yüzden de ona uygun bir şekilde yaklaşmalıydım. Ani hareketler yapmamaya özen göstererek, peruğumu nasıl olduğuna aldırış etmeden yavaşça yerine koydum. Kapana sıkışmış bir hayvanı ürkütmemeye çalışırcasına hareket ediyordum. “Tamam! Korkmana gerek yok!” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Sana zarar vermeyeceğim. Para ister misin?” Elimi cebime sokup avuç dolusu bozuk para çıkardım.

Paraların sesini duyan ve parladıklarını gören çocuk biraz olsun sakinleşmişti ya da dikkati dağıldığı için öyle görünüyordu. Sonuç olarak, benim istediğim şey de buydu.

“Seninle biraz konuşmak istiyorum. Oradan çıkıp yanıma gelebilir misin lütfen?” diyerek elimden geldiğince kibar davranarak onu ikna etmeye çalıştım.

“Olmaz!”

“Neden ama? O zaman ben senin yanına geleyim.” Saklandığı kasanın yanına yaklaşıp hemen önündeki kaldırım taşlarının üstüne oturdum. Sırf yorulduğum için gidip de kaldırıma oturmazdım -her ne kadar koştuktan mahvolmuş olsam da - ama durum o kadar tuhaftı ki içimden geleni yapmaya karar vermiştim. Etraftan geçenlerin tuhaf tuhaf baktıktan sonra bir şeyler homurdanıp uzaklaştıklarını fark edebiliyordum. Sanki çok kötü bir şey yapıyormuşum gibi söylenip kaçıyorlardı. Bulaşıcı hastalığım varmış gibi hissetmiştim kendimi bir an. Bundan iki yıl önce, bir kadın Crystal Sarayı’nın önündeki kaldırım taşlarının üstüne oturduğu için tımarhaneye gönderilmişti.

Onu tımarhaneye gönderen kişi kocasıydı üstelik. Zaten bir kadının akıl hastanesine gönderilmesi için mutlaka deli olmasına gerek de yoktu. Sırf kitap okuduğu için, ayinlere katıldığı için, kavga çıkardığı ya da kocasına itaat etmediği için bile akıl hastanesini boylayanlar vardı.

Kocalarının yaptığı her tür baskı ve eziyet normal karşılanırken, kendileri boşanmak istediklerinde deli muamelesi görüyorlar ve skandala sebep olmuş oluyorlardı.

Evlenmemeyi düşünmekle iyi yapıyordum galiba; en azından kimse beni akıl hastanesine kapatamayacaktı böylelikle.

Üstü başı kir içindeki sokak çocuğuyla, çay vakti evde oynayan iki küçük çocukmuşuz gibi yan yana oturmuştuk. Ağzın-

dan laf alabilmek için onu ürkütmeden konuşmaya başladım. “Nasılsın bakalım? Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum.” Elimdeki bozuk paralardan birini gösterdim ve devam ettim. “Watsonlar’ın evine çok güzel bir çiçek demeti götürdüğünü gördüm biraz önce.”

Çocuk hemen inkâr etmeye başladı. “Watsonlar’ı tanımıyorum bile. Watson kim? Neden bahsettiğini anlamadım.”

“Watsonlar’ı tanımıyorsan, hangisinin onların evi olduğunu nereden bildin peki?”

“Adam evin numarasını söyledi bana.”

“Hangi adam?”

“Burnunu çıkaran adam.”

Beynim de en az bacaklarım kadar yorgun düşmeye başlamıştı artık. Çocuğun saçmalamasını bile kabul edermişçesine kafamı salladım. Şimdi söylediklerinin ne kadar mantıksız olduğunu ona kanıtlamakla uğraşamazdım. “O adamla nasıl karşılaştın peki? Onu nereden tanıyorsun?” diye sordum.

“Beni yanına çağırdı.” Çocuk el işaretleriyle de nasıl çağrıldığını gösteriyordu bir taraftan. Üç beş kuruş bahşiş için zenginlerin çantalarını taşıyan, mesajlarını ileten ya da onlara at arabası bulan çocuklardan biri olmalıydı.

“İki tekerlekli at arabasında mıydı yoksa dört tekerleklide mi?” diye sordum.

“Güzel bir at arabasıydı işte!”

“Fayton muydu? Üstü kapalı mıydı?” diye sorarak daha fazla detayı öğrenmeye çalıştım.

“Bilmiyorum. Sadece siyah bir at arabası olduğunu; tekerleklerindeki jantların da sarı olduğunu hatırlıyorum. Arabalardan pek anlamam zaten.”

Londra’daki at arabalarının yarısı çocuğun tarif ettiği arabaya benziyordu zaten. Bu şekilde hiçbir yere varamazdım. Daha fazla bilgiye ulaşmam lazımdı. “Herhangi bir arma falan var mıydı üstünde?”

“Arma mı? O da ne? Bir eliyle çiçek demetini verdi; diğeriyle de gümüş para, hepsi o kadar.”

Artık benden korkmuyordu. Çenesi düşmeye başlamıştı bile; saçmalayıp duruyordu. Daha armanın ne olduğundan bile haberi yoktu. Gerçi çok konuşması benim işime gelirdi, o başka. Kocaman kafası vardı, ama içi boştu anlaşılan. Bu yarım akıllının ağzından laf almak çok zor olmayacaktı galiba. “Hımm, demek öyle! Nasıl biriydi peki? Neye benziyordu?” diye sordum bu kez.

“Nasıl biri mi? Tuhaf bir adamdı işte. Uzun yüzlü, sıradan bir insandı; bir tek burnunu çıkarması çok ilginçti aslında.”

Yine saçmalamaya başlamıştı.

“Burnunu mu çıkardı?” Ona inanmadığımı çok belli etmeye çalışıyordum. Aksi hâlde, konuşmaktan vazgeçebilirdi çünkü.

Taktiğim işe yaramıştı ya da gerçekten de gördüğü şeyin etkisiyle anlatma gereği duyduğu için konuşmaya devam etti. Heyecanlı bir şekilde, “Bana çiçekleri vermek için arabanın kapısını açınca burnunu kopardı. Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım. Burnu kucağına düştü adamın. Sonra, onu eline aldı ve salladı. Eğer çiçekleri istediği yere götürmezsem peşimden geleceğini ve burnunu nasıl çıkardıysa benim gözlerimi de öyle çıkaracağını, sonra da dilencilik yaptıracağını söyledi bana,” dedi.

“Burnunu koparınca kan akmadı mı peki?”

“Akmadı!” Çocuk korkudan titremeye başlamıştı. “Sanki yüzü balmumundan yapılmıştı. Mumya gibi bir şeydi.”

“Burnunun yerinde ne vardı?”

“Hiçbir şey yoktu! Yani, iskelete benziyordu. Yüzünün ortasında delik açıldı.” Çocuk o anı yeniden yaşıyor gibiydi.

“Delik mi açıldı?”

Sorduğum son soruyu duymamıştı bile. Şoka girmiş bir hâli vardı. “Lütfen saçını ya da kulaklarını çıkarma! Yalvarırım sana, sakın böyle bir şey yapma!”

“Neden öyle bir şey yapayım ki? Korkma lütfen! Peki adam sonra burnunu yerine taktı mı?”

“Bilmiyorum! Hemen yanından uzaklaştım! Verdiği çiçekleri aldım ve söylediği yere götürdüm. Sonra da sen peşime takıldın zaten!” Sokak çocuğu gerçekten de kafayı yemek üze-

reydi. Çok etkilendiği her hâlimden belli oluyordu. Karşılaştığı tuhaf adam onu bayağı korkutmuştu galiba. Zor da olsa, “Sen beni neden takip ettin?” diye sordu bana.

“Boş ver! Önemli bir şey değil zaten.” Ayağa kalktım (sokaktan geçen herkes tuhaf tuhaf bana bakmaya devam ediyordu) ve bir peni vermeyi düşündüğüm çocuğa altı peni birden verdim. Bu şekilde, onu korkutmamın bedelini de ödeyebilirim belki diye düşünmüştüm. Ondan daha fazlasını öğrenebileceğimi hiç sanmıyordum. İşime yarayacak başka şeyler söyleyeceğini zannetmiyordum çünkü.

Şu ana kadar anlattıkları ne kadar işime yarardı, onu da bilemiyordum aslında.

MACERANIN DOKUZUNCU BÖLÜMÜ

MÜMKÜN OLDUĞUNCA GÖZLERDEN UZAK YOLLARDAN YÜRÜ-yüp bir süreliğine kiraladığım odaya döndükten sonra ev sahibi-besinden sıcak su istedim. Yıkandım ve üstüme temiz bir elbise giydim. Kirlenen eteğimi sildim ve saçlarımı düzelttim –yani peruğumu çıkardım ve güzelce tarayıp istediğim şekle soktuk-tan sonra tokalarla tekrar saçıma tutuşturdum. Bütün bunları yaparken aklım hep meşguldü; sürekli düşünüyordum.

Düşünmeye çalışıyordum desem daha doğru olurdu herhalde, çünkü adamın burnunu nasıl yerinden çıkarabil-diğine akıl sır erdiremiyor ve giderek daha da merak ediyor-dum. Rönesans döneminde Danimarkalı bir gökbilimcinin burnunu bir düelloda kaybettiğini hatırlıyordum sanki. Tabii o zamanlar düellolar kılıçlarla yapılmıyormuş; şimdiki gibi ta-bancalarla değil. Zaten İngiltere’de böyle şeyler yasaklanmış.

Bazı ülkelerdeyse hâlâ devam ediyormuş. Belki o adam da düellonun henüz yasaklanmadığı bir ülkeden geliyordur diye düşünüyordum. Sonuç olarak, tabancayla da yapılsa, mermi de bir insanın burnunu kılıç gibi yerinden koparabilirdi. Düelloda burnu kesilen Danimarkalı gökbilimcinin adını da hatırlamıştım şimdi. Tycho Brahe adındaki bu adam düellodan sonra kopan burnunun yerine saf gümüşten oluşan yapay bir burun takmış.

Neden altın değil de gümüşü tercih ettiğini merak ediyordum doğrusu. Belki de Kraliçe Victoria döneminden önce, insanlar şimdikinden farklı düşünüyordu da ondan. Bunu düşününce, aslında birkaç kişinin daha yapay organlarla yaşadığını hatırlamıştım. Düelloda olmasa da savaşta kaybettikleri burunları ya da kulaklarının yerine yapay organlar takan adamlar vardı İngiltere’de: Hint Ayaklanması ya da İkinci Afgan Savaşı’nda yüz organları kopan insanlar vardı.

Bu sırada birinin kapıyı usulca çaldığını fark ettim. Gelen ev sahibemin küçük kızıydı. En fazla on yaşında olmasına rağmen, çalışmaya başlamıştı bile. “Akşam yemeği için aşağı inecek misiniz, Bayan Everseau?” diye sordu nazikçe.

“Evet, birazdan geliyorum.” Şimdiki ev sahibesi biraz huy-suz bir kadın olsa da, yemekler konusunda Bayan Tupper’dan kat kat daha iyiydi.

Yemeğe indiğimde, küçük kızı da bana akşam gazetelerini alması için görevlendirmiştım. Sofradaki nane soslu kuzu çevirmeyle karnımı bir güzel doyurduktan sonra odama çıktım ve gaz lambasını yaktım. Pek konforlu olmasa da odadaki sandalyeye oturdum ve gazeteleri karıştırmaya başladım. İlk olarak Doktor Watson'ın ortadan kayboluşuna dair herhangi bir gelişme olup olmadığına baktım -hiçbir yeni haber yoktu maalesef- sonra da önceki gün verdiğim ilanın yayınlanıp yayınlanmadığını kontrol ettim.

Evet, yayınlanmıştı işte!

Aynen yazdığım gibi hem de, “Akdiken, çitsarmaşığı, kuşkonmaz ve gelincik: Ne istiyorsun? Bu mesajıma cevap ver lütfen. M.M.W.”

Bu garip çiçekleri gönderen kişinin burnunu koparması şöyle dursun, erkek olması bile yeterince ilginç geliyordu bana. Çiçeklerle genelde kadınlar ilgilenirdi. Erkeklerden de ilgi duyanlar olurdu belki, ama onlar çoğunlukla seralarda yeni çeşitlerin türemesine yönelik deneyler yapmak için uğraşırlardı. Bir de nişanlandıklarında ya da evlendiklerinde çiçeklerin anlamlarını az çok öğrenmek zorunda kalırlardı, o kadar. Neyse ki ağabeylerim hâlâ bekardılar da o anlamlardan haberleri yoktu; yoksa bu zamana kadar annemle mesajlaşmalarım çoktan ortaya çıkardı. Sherlock, bugün gazetelerin kişisel ilanlar sayfalarında çıkan, “Akdiken, çitsarmaşığı, kuşkonmaz

ve gelincik...” şeklindeki mesajı kesin görmüştür diye düşünüyordum. Hem o sayfalara özel bir merakı olduğu için hem de Watson’la ilgili bir haber var mıdır diye merak edeceği için bakmamasına imkân yoktu. O ilanı görünce, annemle mesajlaştığımı sanacaktı yine. Çiçekleri gönderen adama mesaj gönderdiğim aklına gelebilir miydi acaba? Hiç sanmıyordum açıkçası. Mesajı gönderdiğim esrarengiz adamın ertesi gün cevap göndermesi için dua ediyordum.

Bir-iki gündür gazete okumaya fırsatım olmamıştı; hazır boş vaktim varken bu sabahki ve önceki günkü gazeteleri de okumak istemiştim.

Bir sürü haber vardı; hem boş vaktimi değerlendirmek hem de son gelişmelerden haberdar olmak için hepsini tek tek okuyordum. Bir süre sonra sıkılmaya başladım; okuyor, fakat ne okuduğumu anlamıyordum. Artık sıkıntıdan esnemeye bile başlamıştım. En son olarak, elimdeki *Pall Mall* gazetesinin ‘dert köşeleri’ de bittikten sonra kaldırıp hepsini ateşe atmayı planlıyordum ki–

Gözüme bir şey çarptı.

132636	232545125123422324	4611141124	2612
3612155112	44432512	344555	2512263223531215
43112513145411451324			

Vay canına!

Aman Tanrım! Bir anda kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Hemen elime bir kalemle bir kâğıt alıp işe koyuldum.

Önce alfabeyi beşerli gruplara ayırarak kâğıda yazdım:

ABCÇD

EFGĜH

İİJKL

MNOÖP

RSŞTU

ÜVYZ

Bu tür şifreli bir mesajı daha önce ben de göndermişim; o nedenle nasıl çözüleceğini de biliyordum. Alfabeyi beşerli gruplara ayırdıktan sonra önce kaçınıcı grupta olduğunu sonra da o grubun içindeki sırasını bulacaktım. İlk sayı olan 13'le işe başladım: Birinci grubun ya da kâğıttaki hâliyle birinci satırın üçüncü harfi, yani C. Sonra 26, yani ikinci satırın altıncı sırası, yani—

Altıncı sırası mı? Nasıl yani?

Gruplarda en fazla beş harf olması gerekiyordu. Bundan önceki şifreler hep öyleydi. Biraz düşündüm ve çok geçmeden hatamı anladım. Bu şifrede önce gruptaki sırası, sonra grup numarası kullanılmıştı. Yeniden çözmeye başladım hemen.

13: birinci sıra, üçüncü satır ya da daha kolay olması için ters-ten okuyunca üçüncü satırın ikinci sırası, yani İ. 26: Altıncı satırın ikinci sıradaki harfi, yani V. 36: Altıncı satır, üçüncü harf, yani Y.

IVY. Evet, bu mesaj kesinlikle bana gönderilmişti.

Gaz lambasının çıkardığı ses ve korsemin verdiği rahatsızlık yüzünden şifreyi çözmem normalde olduğundan daha fazla zamanımı almıştı. Yine de çok zorlandığımı söylenemezdi doğrusu.

IVY İSTEDİĞİN ZAMAN VE YERDE ÖKSE OTU SEVGİLER KASIMPATIN

Gelebilecek hem en iyi hem de en kötü mesajdı diyebilirdim.

Bu mesajdan sonra da annemi düşünmeden edemezdim herhâlde.

O gece çok az uyuyabilmiştim. Aslında Bayan Tupper'ın evinde kalırken üstüme örttüğüm her şeyi yanıma almıştım, fakat uyuyamamamdaki sebep rahatlık ya da odanın sıcaklığı falan değildi. Uyumak istememiştim. Şimdi önceki kılığında olsam dışarı çıkar ve sokakta yardıma muhtaç yaşlı kadınlara elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırdım; her zaman yaptığım gibi yine onlara yiyecek bir şeyler verirdim. Gecenin

bir vakti dışarı çıkıp rahibe kıyafetiyle yardıma muhtaçların dostu olmayı alışkanlık edinmiştim kendime; oysa şimdi Viola Everseau kılığına girmiş olmak beni bütün bunlardan alıkoyuyordu. Odadaki sert döşeg n üstüne uzanıp bütün gece d   n-
mekten başka bir şey yapamıyordum. Aklımdaki düşünceler
de beni bir türlü rahat bırakmıyordu.

Bu dünyada düzen denen bir şey kalmamış mıydı ne? D n-
ya tersine mi d nm  t  yoksa? Annem, ben ona mesaj gün-
dermeden, durup dururken benimle iletişim kurmuştu. Oysa,
bundan önce hep ilk mesajı ben gönderirdim; o da bana cevap
yazardı.

Bu işte bir bit yeni i olabilir. Evet, evet! Bu bir tuzak
olmalıydı. En son mesajda olduğu gibi. O zaman da ağabeyim
güya annemden gelen bir mesajmı  gibi göstererek gazeteye
ilan vermişti ve benimle buluşmak istediğini söylemişti. An-
nemle buluşaca ım diye çok sevinmi tim başta, ama bir süre
sonra o mesajı annemin g ndermedi ini anlamıştım. Eğer bu
mesajı gönderen de yine Sherlock ise, bu kez çiçeklerin anlam-
larından da faydalanmayı akıl edebilmi  demekti; çünkü,  kse
otu ‘buluşma anlamına geliyordu. Geçen seferki gibi direkt
olarak ‘buluşalım’ dememi ti.

Ama Doktor Watson ortadan kaybolmu ken, Sherlock ne-
den benimle u ra arak vakit kaybetsin ki diye düşünmeden de
edemiyordum.

Belki de bu mesajı gerçekten de annem göndermişti.

Eğer durum böyleyse, annemin başı dertte demektir.

Baş dertte olsaydı, zaman ve mekânı kendi belirtmez miydi ama? Nerede ve ne zaman buluşmak istediğini söylememiştir.

Acaba birileri buluşma yerini ve zamanını bana bırakarak tuzak kurmaya mı çalışıyordu? Böylece hiçbir şeyden şüphelenmeyeceğimi mi sanıyorlardı?

Eğer bu mesajı annem gönderseydi, 'ökse otu' kelimesini kullanmazdı, çünkü bu çiçek her ne kadar 'buluşma' anlamına gelse de, daha çok bir erkekle sevdiği kız arasındaki buluşmaları ifade ederdi. Annem bunun yerine 'farekulağı çiçeği' nin ismini yazardı.

Belki 'farekulağı çiçeği' şifrelemek için uzun gelmişti ona; o nedenle diğerini tercih etmişti diye düşünüyordum, ama istese onu da kısaltabilir ve sadece 'farekulağı' olarak yazabilirdi. Ben o şekilde de anlayabilirdim.

Neden böyle yapmamıştı acaba? Buradan mesajın ona ait olmadığı sonucunu çıkarmam doğru olur muydu peki?

Eğer mesajı o göndermediyse, kim göndermişti o zaman? Ve niçin?

Kafamı allak bullak eden mesaj sadece *Pall Mall* gazetesinde yer alıyordu. Annemin okumaktan en çok keyif aldığı gazeteydi yani.

Evet, evet! Annem göndermiş olmalıydı. En azından onun göndermiş olmasını istiyordum.

Annemi mi özlemiştim yoksa? Onu görmek istediğim için mi böyle düşünüyordum?

Evet.

Yok, hayır. Hayır, ona çok kızgındım ve kızgın olmakta da haklıydım.

IVY İSTEDİĞİN ZAMAN VE YERDE ÖKSE OTU SEVGİLER KASIMPATIN

Mesajın içinde ‘sevgi’ geçen bir kelime bile vardı.

Annem hayatı boyunca bana hiç böyle bir şey söylememişti. Ortada bir aldatmaca olmalıydı.

Ondan hep böyle kelimeler duymak istemiştim bugüne dek, ama hiç duyamamıştım.

Ya mesajı başka biri beni tuzağa düşürmek için göndermişti -ama kim?- ya da annem onca yıldan sonra beni ancak gerçekten sevmeye başlamıştı. Aklıma gelen başka bir ihtimal yoktu.

Eğer bu mesaja cevap vermezsem, hangi ihtimalin doğru olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Cevap verirsem de, tek bir güzel kelime için kendimi ve özgürlüğümü riske atmış olacaktım.

Bir insan ne yapması gerektiğine karar veremediğinde basireti iyice bağlanıyor ve daha da zor durumlara düşüyor, ama

ben buna göz yummayacaktım. Elim kolum bağılı oturmak istemiyordum. Zaten neredeyse sabah olacaktı. Uykusuz bir gecenin sonuna doğru, şafak vaktinde yatağımdan kalktım ve dışarı çıkmak için hazırlandım. Nereye gideceğimi ya da ne amaçla dışarı çıkacağımı bilmiyordum aslında, ama olsun. Korsemi taktım, elbiselerimi giydim; iç kısımlarındaki gizli bölmelere de yanıma almam gereken malzemeleri yerleştirdim. Şehrin sokaklarında 'tur atmak' için hazır sayılırdım. Kılığımı dışarı çıkmak için uygun hâle getirirken, hâlâ gazetede gördüğüm şifreli mesajı düşünüyordum: Acaba gerçekten de annemden mi gelmişti? Cevap vermeli miydim? Cevap vermem hâlinde ne diyecektim? Nerede ve ne zaman buluşmayı teklif edecektim?

Kararsız kalmaktan nefret ediyordum; o yüzden de şimdilik bekleme kararı almıştım. Annemden gelse bile beklemem daha doğru olacaktı galiba. Hem ben ondan yardım istediğimde, o da uzun süre cevap yazmamış ve beni bekletmişti. Her gün ondan bir yanıt gelecek diye ümit ederek gazetelerin ilan sayfalarına bakmış, her bakışımda da hayal kırıklığına uğramıştım. Aslında o yardım çağrıma hiç cevap vermemişti bile. O kadar kırılmış ve kızmıştım ki, ne olur ne olmaz o sinirle sonradan pişman olabileceğim bir şey söylerim diye duygularımı kontrol altına almayı başarana kadar onunla görüşmemeyi bile düşünmüştüm. Yine de annemdi işte... Duygularıma ye-

nik düşüyordum ister istemez... Ya gerçekten yardıma ihtiyacı varsa ne olacaktı? Ya mesajı gönderen oysa ve benden yanıt alamazsa ne düşünürdü? Ya çok hastaysa ve son günlerini yaşıyorsa? Bu onunla barışmak için son şansımsa?

Saçmalamaya başlamıştım galiba. Annem ölüm döşeğinde olsa, buluşma zamanını ve yerini benim belirlememi ister miydi hiç?

Ama...

Offf ya! Sürekli olarak aynı şeyleri düşünüp duruyordum. Önce annem göndermiştir diyor, sonra yok o göndermiş olamaz deyip sebeplerini ortaya koyuyordum; sonra yine başa dönüp aynı şeyleri bir daha düşünüyordum. Esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolan Doktor Watson'ı, zavallı karısını ve o garip çiçek demetini gönderen takma burunlu adamı tamamen unutmuştum.

Yapay doğum lekesini kulağımın yanına yapıştırırken, dünden beri aklıma takılan sorunun cevabını bir anda buluvermiştim.

Savaşlarda ya da düellolarda burunları, kulakları ya da başka organlarını kaybeden, ama yaşamaya devam eden insanlar ne yapıyorlardı da eksik organlarının belli olmamasını sağlıyorlardı? Yapay doğum lekem sayesinde bulduğum cevap aslında çok basitti: İnsan teni rengindeki kauçuktan yapılma yapay burun, kulak ya da diğer organları takıyorlardı tabii ki;

başka türlü ne olabilirdi ki? Peki böyle şeyleri nereden bulabilirlerdi? Elbette ki, özellikle tiyatrocuların kılık değiştirmek için kullandıkları maskeleri, yapay burunları ve benzer şeyleri satan bir mağazadan; hatta belki de yapay doğum lekemi ve peruğumu aldığım yerden.

Bir zamanlar adı Chaunticler'in Yeri'yken şimdi Perltelote'un Yeri olarak değişen mağazadan almış olabilirlerdi.

Oh be! En sonunda işe yarar bir şey bulmuştum. Bir an önce o mağazayla ilgili araştırmalarımı derinleştirsem iyi olacaktı galiba.

MACERANIN ONUNCU BÖLÜMÜ

İLGİNÇ ÜRÜNLER SATAN PERTELOTE'UN YERİ ADLI DÜKKÂNIN sahibesinin içeri girdiğimde tuhaf tuhaf yüzüme bakacağını ya da bir şekilde hayretini ifade edeceğini sanıyordum. Oysa bana gözlerini dikip, “Aman Tanrım! Bu ne güzellik böyle! Sanki gerçekmiş gibi görünüyorlar. Sizi gerçekten tebrik ederim, Bayan, eee, Everseau,” demişti.

Peruğumdan ve doğum lekemden kim olduğumu anlamıştı. Onunla ilk tanıştığımız zamanki hâlimi de hatırlıyordu tabii. Hatta bana kart bastığı için ismimi de unutmamıştı.

“Teşekkür ederim,” diyerek gülümsedim. Gerçek ismimi kullanmadığını da biliyordu; şu an görüldüğüm gibi biri olmadığını da, ama sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. Hiçbir imada bulunmuyor, bir anne şefkatiyle konuşuyordu benimle—

Anne şefkati nedir biliyor muydum da böyle şeyler düşünüyordum?

Şimdi anneni düşünmenin zamanı değil!

“Bugün size nasıl yardım edebilirim acaba?”

Duygularımı kontrol altına almaya çalışıp asıl işime, yani çaktırmadan Pertelote’tan bilgi almaya odaklandım. Alışveriş yapmak için geldiğimi sanmasını istiyordum; o nedenle, “Geçen gün aldığım göz farları vardı ya,” diye mırıldandım. “Açıkçası çok hoşuma gitmediler. Acaba başka çeşitleriniz var mı diye...”

“Tabii ki var. Şöyle gelin lütfen.”

Mağazaya ilk girildiğinde görünmesi imkânsız bir odaya götürmüştü beni. Orada insanın gözlerini daha büyük ve canlı gösterecek çok sayıda makyaj malzemesi vardı. Göz çevresinin parlaklığını artıracak farlar, kirpikleri daha kalın ve uzun gösterecek rimeller, parlaticılar, allıklar ve daha bir sürü şey.

“İşin sırrı bunları doğru kullanmakta yatıyor. Küçük bir hata bile bütün güzelliğini bir anda yok edebilir,” dedi Bayan Pertelote.

Aynanın karşısına geçip küçük bir sandalyeye oturdum ve bana tarif ettiği şekilde oradaki makyaj malzemelerini yüzümde uygulamaya başladım. “Bunlar gerçekten de harika,” dedim.

“Öyledirler.”

“Bu malzemeleri tiyatroda kullanıyorlar mı?”

“Hayır. Sahnede daha adilerini kullanıyorlar. Daha abartılı olanlarını yani. Bunlar, gördüğünüz gibi, çok pahalı ve nadide ürünler. Konteslerin, düşeslerin ve hatta kraliçelerin sahip olabileceği şeyler de diyebiliriz.”

Biraz abartıyordu ama yine de söylediklerinin bir kısmına inanıyordum. Gördüğüm makyaj malzemelerinden çok etkilene miştim. Kadının yuvarlak yüzüne bakarak, “Bunları bana gösterdiğiniz için kendimi çok şanslı hissediyorum. Size bir soru sorabilir miyim acaba? Bu kadar güzel şeyleri nereden buluyorsunuz?”

“Benim işim bu.”

“Peki ama böyle bir işe niçin başladınız?”

“Bu kadar çirkinken güzellik ürünleriyle neden ilgilendiğimi mi sormaya çalışıyorsunuz yoksa?” Eğer bunları söylerken gülümsemeseydi, gerçekten de beni yanlış anladığını sanacaktım. Neyse ki, kendiyle barışık biriydi de alınmamıştı. “Aynı soruyu bazen ben de kendime soruyorum.”

Bu kadar dürüst ve açık sözlü olması beni hem hayrete düşürmüştü hem de memnun etmişti. “Ben öyle demek istemiştim. Bir kadının böyle ilginç şeyler satan bir mağazayı yönetmesi zor olmuyor mu? Yani, neden böylesine zor bir işe girdiğinizi merak etmiştim sadece.”

Çok hazırcevap bir kadın olduğunu bildiğim için, soruma cevap vermeden önce biraz düşünmesi tuhafıma gitmişti. Bir-

kaç saniyelik suskunluktan sonra, “Şey, aslında burayı kocam işletiyordu,” dedi.

“Öyle mi? Chaunticleer sizin kocanız mıydı yani?”

Horoz anlamına gelen Chaunticler’in kocasının gerçek adı olamayacağını biliyordum. Sanırım kadın da o yüzden tuhaf tuhaf gülümsüyordu.

Cevabını beklemeden başka bir soru daha sordum. “Yoksa kendisi tiyatrocuydu da sonradan bu tarz şeylerin ticaretini yapmaya başladı?”

“Hayır, düşündüğün gibi değil.” Sorularıma cevap vermeye yanaşacak gibi görünmüyordu.

“Yoksa hayatını mı kaybetti?” Kocasını ölmüşse, kadının dükkânı devralması çok tuhaf olmazdı; o nedenle böyle bir soru sormuştum.

“Hayır, emekli oldu.”

Ses tonundan anladığım kadarıyla, artık soru sormamamı istiyordu; fakat, ben hiç aldırış etmeden sorularıma devam ettim.

“Gerçekten mi? Şimdi çok rahattır öyleyse. Şu an ne yapıyor peki? O kadar boş vaktini nerede geçiriyor.”

“Nerede olacak, çok değer verdiği serasında tabii.” Kocasına kızgın olduğunu ses tonundan rahatlıkla anlayabiliyordum.

Demek serasında vakit geçiriyormuş.

Buraya geliş amacım, kadının takma burun satın alan erkek müşterileri hakkında bilgi almaktı aslında, ama şimdi hiç beklemediğim bir şeyi öğrenmiştim: Kadının kocasının serası olduğunu. Kim bilir o serada ne yetiştiriyordu? O esrarengiz çiçekleri yetiştiren adam bu olabilir miydi acaba?

“Anladığım kadarıyla, serayı pek sevmiyorsunuz?” dedim kadını konuşturmak için.

“Serayı değil de, onunla ilgilenen kocam olacak o adamı sevmiyorum,” diye karşılık verdi. Gerçekten de çok açık sözlüydü. Bir anda ikimiz birden kahkahalarla gülmeye başladık. Sonra konuyu değiştirdi ve, “Dudaklarınızı daha büyük göstermek için yeni gelen rujları görmek ister misiniz, Bayan Everseau?” diye sordu.

Onu kırmamak ve şüphe çekmemek için bana gösterdiği renkler arasından pembe bir ruju seçip dudağıma sürdüm. Bana daha çok güvenmesi için paraya kıyıp bir şeyler aldım sonra. Aldıklarımı kahverengi bir kese kâğıdına koydu ve bana verdi; ben de alışveriş çantamın içine koydum. Dükkândan ayrılma vaktim gelmişti artık, fakat kapının yanına kadar geldiğimde, hâlâ istediğim şeyleri öğrenememenin vermiş olduğu rahatsızlıkla mağazadan çıkmak istemiyordum. En iyisi doğrudan konuya girmekti galiba; yoksa hiçbir şey öğrenmeden gidecektim. Ya şimdi ya da hiçbir zaman diyerek konuya girdim.

“Acaba,” diye son anda aklıma gelen bir şeyi sormak istercesine söze başladım. “Bayan, eee...”

“Kippersalt,” diye ismini söyledi, ama zoraki konuşuyordu benimle artık.

“Çok affedersiniz Bayan Kippersalt. Bir an hatırlayamadım. Acaba yapay kulak ya da parmak sattığınız oldu mu hiç diye merak ediyordum da, onu soracaktım size.”

Kafasını salladı ve kendiyle gurur duyarmışçasına bana bakarak, “Tabii ki-” dedi.

Asıl sorumu henüz sormamıştım; o nedenle sözünü kestim ve, “Yapay burun sattınız mı peki?” diye sordum.

Bir anda kafasını sallamayı kesti ve sert bir ses tonuyla, “Bunu niye soruyorsun?” dedi.

“Yakın bir tanıdığım, adamın tekinin yapay burnunun yerinden çıktığına tanık olmuş ve çok şaşırmış da, o nedenle ben de merak etmiştim—”

Bir anda sinirlendi ve, “Yine ne haltlar karıştırdı acaba?” dedi.

İlginç! Neden böyle bir şey söylemişti acaba?

“Kim?” diye sordum.

“Boş ver. Yok bir şey.” Yüzündeki gülümseme yerini tehditkâr bakışlara bırakmıştı. Bu hâlimden çekinmedim dersem yalan olurdu. Dükkâna girdiğimde bir anne şefkatiyle konuşan kadın bir anda tehdit dolu sözler söylemeye başladı.

“Neyin peşindesin sen bakalım? Ne istiyorsun?” Aksanı bile değişmişti artık; ellerini geniş kalçalarına koymuş, dik dik bana bakıyordu. “Kimsin sen? Sen benim ismimi öğrendin, ama ben senin gerçek ismini hâlâ bilmiyorum.” İsmimi ona asla söyleyemezdim; bu saatten sonra söylemezdim de zaten. “Senin yapacağın alışveriş de eksik olsun! Çabuk dışarı çık ve git buradan. Bir daha da buraya uğrayayım deme sakın!”

Orada durup onunla tartışmak istemediğim için hızla yanından ayrılmıştım ama aklımda bir sürü soru işareti oluşmuştu giderken. Bayan Kippersalt’ın işlettiği -Bayan Kippersalt! Bu ismi unutmamam gerekiyordu; o nedenle de sürekli olarak tekrarlayıp duruyordum- Pertelote’un Yeri’ne ondan yapay burun satın alan herhangi biri olup olmadığını öğrenmeye gelmiştim. Belki kime sattığını da öğrenebilirim diye düşünmüştüm.

Görünen o ki, birisine yapay burun satmıştı, fakat her nedense kim olduğunu söylemek istemiyordu. Yoksa sorduğum soru karşısında neden o kadar sinirlensin ki, değil mi?

Holywell Caddesi’ne doğru yol alırken, bir yerde durmak ve bir köşeye oturup biraz düşünmek istemiştım; belki kale-mimle kâğıdımı çıkarıp kadının neden böyle bir tepki verdiği-ne dair olasılıkları da yazabilirdim böylece –ama şimdi bunun-la vakit kaybetmemem gerektiğini de bildiğim için durmak yerine hızlanmıştım, çünkü güzel bir kadın kılığında olmanın

dezavantajlarını yaşıyordum. Erkeklerin kafalarını çevirerek bana baktığını, hatta içlerinden birinin beni takip etmeye başladığını fark etmiştim. Bir kişi değildi galiba; iki kişi birden peşime takılmıştı! Lanet olsun—

Neden hepsinin birden bana baktığını ve peşime takıldıklarını anlamam uzun sürmemişti. Az önce gittiğim mağazadaki makyaj malzemelerini temizlemeden oradan çıkmıştım. Sürdüğüm allıklar, farlar, rujlar ve rimeller yüzünden yüzüm rengârenk olmuştu ve doğal olarak da milletin dikkatini çekmiştim.

Bu kadar mı olurdu yani? Bu erkek milleti de amma budalaydı. Ne kadar süslenirsen, o kadar... Bu kadar aptal nasıl olabiliyorlardı? Bir peruk ve birkaç makyaj hilesiyle onları etkilemek mümkündü demek ki. Acaba biraz fazla mı süslenmiştim?

Holywell Caddesi'nden hızla ilerleyerek kendime başımı sokabileceğim bir yer bulmaya çalıştım. Yolda tanıdık bir şiveyle elindeki gazeteleri satmaya çalışan bir çocuğa rastlamıştım. “Gaste! Gaste!” diye bağırıyordu. Durup cebimden bir peni çıkardım ve çocuğun avcuna koyarak gazetelerden birini aldım. Olduğum yerde durup gazeteyi açtım ve yüzümü arkasına sakladım.

Biraz olsun soluklanmak ve erkeklerin bakışlarından kaçmak için böyle yapmıştım. Zor durumda kaldığım her zaman yaptığım gibi yine annemi düşünmüş ve bana sürekli olarak söylediği o cümleleri aklıma getirmiştım: “Sen her zorluğun

üstesinden gelebilirsin, Enola. Kendi başının çaresine bakabileceğinden eminim.” Bu kez annemi düşünmek beni sakinleştirmemişti; aksine, daha da kötü olmuştum, çünkü gönderdiği -IVY İSTEDİĞİN ZAMAN VE YERDE ÖKSE OTU SEVGİLER KASIMPATIN- mesaja henüz yanıt vermemiştim. Tabii, mesajı onun gönderdiğinden de hâlâ emin değildim, ayrı mesele.

Aklımda çözmem gereken bir sürü soru vardı. Hepsi de problemlili konulardı üstelik. Annemle ilgili olarak ne yapmam gerektiğini bilemiyordum örneğin. Bayan Kippersalt’ın tuhaf tepkisi aklımdan çıkmıyordu. Sonra, Doktor Watson’ın meselesi vardı bir de; onunla da ilgilenmem gerekiyordu. İşin içinden çıkamıyordum bir türlü!

Gazetenin sayfalarını çevirdim ve kişisel ilanlar sayfasında, “Akdiken, çitsarmaşığı, kuşkonmaz ve gelincik...” şeklindeki mesajıma cevap gelip gelmediğine baktım. Cevap gelmişti, ama pek hoşuma gittiğini söyleyemezdim:

“M.M.W.: Güzel avrat otu. Porsuk ağacı.”

İşime yarayacak bir cevap göndermek yerine korkutmaya yönelik bir mesaj yollamıştı.

Güzel avrat otu, küçük meyveleri zehirli bir yabani çiçektir. Oldukça güzel bir çiçek olmasına rağmen, taşıdığı anlam kötüydü. Genellikle ‘ölüm’ anlamına gelirdi. Porsuk ağacının filizlerini o esrarengiz çiçek demetinde de görmüştüm; mezarlık bitkisi olduğu için, onun da anlamı ölümle ilgiliydi. Zavallı

Doktor Watson'ın ölümle tehdit edildiğini anlatmaya çalışan bir mesaj olmalıydı bu.

Bir an önce bir şeyler yapmalıydım, ama ne? Yüzümü arkasına sakladığım gazeteyle olduğum yerde kalmış, ne yapabileceğimi düşünmeye çalışıyordum. Çaktırmadan etrafıma bakıyordum bir taraftan da. Bir sürü erkeğin hâlâ daha dik dik bana baktığını gördüm. Bu şartlar altında nasıl mantıklı düşünebilirdim ki? Erkeklerin birçoğunun bu kadar aptal olabileceğini hiç sanmazdım açıkçası. Demek ki güzel bir kadın erkeklerin hepsini olmasa da çoğunu muma çevirebilir ve peşinden sürükleyebilirdi. İlan vermek için gazetelerin ofislerine gittiğim gün, erkek görevliler de aynı bu şekilde bakmışlar ve işlerimi çabucak halletmişlerdi—

Erkek görevliler mi?

Gazete ofisleri mi?

Bir anda aklıma parlak bir fikir gelmişti.

Hımm. Kur yapma konusunda deneyim sahibi olduğum söylenemezdi, ama denemekten de zarar gelmezdi.

Gazetemi katladım ve çantama koydum. Peşimdeki baş belalarına aldırış etmeden, hemen en yakın at arabası durağına gittim. İçinde gizlenebileceğim tarzda üstü kapalı ve dört tekerlekli bir at arabasına bindikten sonra, sürücüyeye, “Fleet Caddesi’ne lütfen,” diyerek gitmek istediğim yeri söyledim.

MACERANIN ON BİRİNCİ BÖLÜMÜ

YOLCULUK ESNASINDA PLANLARIMI HAYATA GEÇİRMEK İÇİN İZ-
leyeceğim yolu belirlemiştim. Başlıca iki amacım vardı aslında:
Birincisi, gazeteye ‘Güzel avrat otu. Porsuk ağacı’ şeklindeki
ilanı veren kişinin kim olduğunu olmasa bile en azından nasıl
biri olduğunu öğrenmekti. İkincisiyse, ‘ökse otu’ ve buluşma
talebinin olduğu mesajın gerçekten de annem tarafından gön-
derilip gönderilmediğini bulmaya çalışmaktı.

Öncelikle o esrarengiz çiçek demetini gönderen kişinin
kim olduğunu ortaya çıkarmamın daha doğru olacağını dü-
şünüyordum; Doktor Watson’ın hayatı tehlikede olabilirdi
çünkü. ‘Güzel avrat otu. Porsuk ağacı’ şeklindeki ilan bütün
gazetelerde yer alıyordu; yani planımı uygulamak için şansım
daha fazlaydı; bir gazeteden bilgi alamazsam, ötekine gidebi-
lirdim. 232636 232545125123422324... şeklinde devam

eden ilan ise (IVY İSTEDİĞİN ZAMAN VE YERDE ÖKSE OTU SEVGİLER KASIMPATIN) yalnızca *Pall Mall* gazetesinde yayınlanmıştı ve bu bakımdan orada daha dikkatli davranıp işi şansa bırakmamalıydım.

At arabasının üstü kapalı olduğu için kimsenin beni görmesine imkân yoktu. Elbisemin iç bölmesinden makasını çıkardım ve bugün gelen ilanı kestim. Fleet Caddesi'nin en kalabalık yerine geldiğimizde (fark edilmemek için kalabalığın içine karışmak istiyordum) kafamı yandaki camdan çıkarıp sürücüyü müsait bir yerde durmasını söyledim. Ücreti ödedikten sonra, en yakın gazete bürosuna kadar yürüdüm (İndiğim yere en yakını *Daily Telegraph*'tı) ve içeri girip danışma masasına ilerledim. Genç bir beyefendi elindeki dolmakalemle bir şeyler yazıyordu.

Elimden geldiğince kibar konuşarak, "Affedersiniz," dedim.

Tuhaf bir şekilde yüzüme baktı önce, ama karşısındaki güzel bayanı fark edince bir anda toparlandı ve ayağa kalktı.

Gazeteden kestiğim ilanı göstererek, "Acaba bu ilanı kimin verdiğini hatırlayabiliyor musunuz?" diye sordum.

"Ben, eee, şey..." Bir taraftan gözlerini üzerimden ayıramazken, bir taraftan da ilanı okumaya çalışıyordu. "Güzel avrat otu, porsuk ağacı. Eee, evet, garip bir ilandı; galiba hatırlıyorum."

Araya giren bir kadının, "Böyle bir bilgiyi veremeyiz," dediğini duydum. Gözümü sesin geldiği yöne çevirdiğimde, ora-

nın yetkilisi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadın karşıma çıktı. Danışma masasındaki genç adama dik dik bakıyor, fakat benimle konuşuyordu. O bir öğretmenmiş, ben de onun öğrencisiymişim gibi beni azarlamaya başladı. “Siz kişisel bir ilan verseydiniz, kimliğinizin ortaya çıkmasını ister miydiniz? Madem öyle, şimdi neden başka birinin kim olduğunu öğrenmek istiyorsunuz?”

Danışma masasında görevli genç adamdan gazeteden kestiğim parçayı aldığım gibi arkamı döndüm ve hemen dışarı çıktım. *Daily Telegraph*’tan bir iş çıkmayacağı kesindi artık.

Hiç vakit kaybetmeden bir sonraki gazete bürosuna gittim. Uzun bir gün oluyordu benim için.

Gittiğim gazete bürolarından bazılarında ters cevaplarla karşılaşılıyor, bazılarındaysa büyük bir ilgiyle karşılanıyordum. Genellikle erkekler beni çok nazik bir şekilde karşılıyorlar ve yardımcı olmaya çalışıyorlardı, fakat kadınların olduğu yerlerden hiçbir bilgi almam mümkün olmuyordu. Erkek görevlilerden az da olsa bir şeyler öğrenmiştim. İki tanesi beni bir yerlerden tanıdıklarını ima etmişti. Bu şekilde gidip güzelliğimi kullanarak onlardan bilgi almaya çalıştığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum aslında, ama yapacak bir şey yoktu. İkisinden aldığım bilgiler de birbiriyle örtüşüyordu: “Güzel avrat otu...” şeklindeki ilanın sahibinin keçi sakallı tuhaf biri olduğunu, üst sınıfa ait biri gibi görünmese de o sınıfa ait in-

sanların giydiği şapkalar­dan birini taktığını, şok uzun boylu olmadığını ama kendini daha uzun göstermeye şalıştığını ve çirkin biri olduğunu söylemişlerdi. İçlerinden biri, adam işin “Cesede benziyordu,” demişti. Diğeriyse, “Cüzzamlı gibi bir görüntüsü vardı,” diye tarif etmişti onu. Tam olarak aşıkla­yamadıkları bir gariplik hissettiklerini, adamın yüzünde bir tuhaf­lık olduğunu da belirtmişlerdi.

“Balmumundan yapılma bir kuklaya benziyordu; öyle bir şey gördüyseniz, ne demek istediğimi anlarsınız,” diye ekle­mişti biri.

Bayan Watson’ın evinin kapısına şişek bırakan o sokak şocuğunun, “Tuhaf bir adamdı işte. Uzun yüzlü, sıradan bir insandı; bir tek burnunu çıkarması şok ilginşi aslında,” şek­lindeki tarifine yakın şeyler söylemişlerdi bana. Yapay burunu yüzüne yapıştırınca tuhaf bir görüntü oluşmuştu muhteme­len; onu görenler de bu yüzden onda bir gariplik olduğunu düşünüyorlardı.

Öğrendiğim bilgiler sonucunda, o esrarengiz şişek demetle­rini gönderen kişiyle mesajıma cevap verenin aynı adam olduğunu anlamıştım. Artık böyle tuhaf bir adamın varlığından şp­hem yoktu, ama asıl merak ettiğim soru onu nasıl bulacağımdı.

Hiçbir fikrim yoktu açıkçası.

Bir tek Pertelote’un Yeri’nin sahibi­si Bayan Kippersalt’un o adamı tanıyabileceğinden şüpheleniyordum. Sorularıma tuhaf

cevaplar vermiş ve en sonunda da rahatsızlığını belli etmişti. Özellikle de, “Yine ne haltlar karıştırdı acaba?” şeklindeki tepkisi çok dikkatimi çekmişti.

Hımm.

Kippersaltlar’ın nerede yaşadıklarını çok merak ediyordum. Bay Kippersalt’un serasında akdiken yetiştirip yetiştirmediğini de merak ediyordum. Onu görme şansım olsa çok iyi olurdu, çünkü ancak o zaman uzun yüzlü, cüzzamlı birine benzeyip benzemediğini ve yüzünde bir tuhaflık olup olmadığını anlayabilirdim.

Acaba Bayan Kippersalt’u dükkânı kapattıktan sonra takip etsem kocasının yerini bulabilir miydim?

Biraz düşününce bunun mantıklı bir iş olmayacağını anladım. Yılın bu vakitlerinde, dükkânlar kapatıldığında henüz hava karanlık olmuyordu. Bayan Kippersalt’un beni görme ihtimali vardı; üstüme ne giyersem giyeyim beni tanıyabilirdi, çünkü kılık değiştirmiş hâlimle bile kim olduğumu anlayacak kadar zeki biriydi. Yeni bir takip macerası yaşamak da istemi-yordum ayrıca. En son böyle bir şey yaptığımda, az kalsın karanlıkta beni göremeyen bir at arabasının altında kalıyordum.

Yok, yok! Bay Kippersalt’u bulmanın başka bir yolunu düşünmeliydim.

Kippersalt çok yaygın kullanılan bir soyadı değildi aslında; Londra gibi bir yerde bile kayıtlarda kolayca bulunabilmesi

gerekiyordu, ama bulamıyordum işte. Dünyanın en büyük şehri olma özelliğinin yanında, dünyanın en kötü yönetilen şehri olma özelliği de vardı bence. Londra, 200'den fazla idari bölgeye ayrılmıştı; her bir bölgenin de kendi kayıt ve vergi sistemi, kendi polis teşkilatı falan vardı. Bütün kayıtlar tek bir merkeze toplansaydı, işim kolay olurdu, ama öyle değildi işte.

200'den fazla bölgenin kayıtlarına ulaşamayacağımı bildiğim için, kendimce eleme yoluna gittim ve Kippersaltlar'ın dükkânlarına çok uzak bir yerde yaşamadıklarını tahmin ederek çevredeki iki ya da üç bölgenin kayıtlarına bakmanın yeterli olabileceğini düşündüm. Belki de Holywell Caddesi civarlarında yaşıyorlardı. Evlerinin çok uzakta olacağını hiç sanmıyordum; zaten dükkân sahipleri, özellikle de yaşlılar, evlerini mümkün oldukça yakın yerlerden kiralyıyorlardı.

Fleet Caddesi'nde uğramadığım tek gazete bürosu *Pall Mall*'inkiydi. Kafamdaki yüzlerce soruyla caddede ilerleyip orada da şansımı denemek istedim.

İçeri girdiğimde, danışma masasında oturan somurtkan bir kadınla karşılaştım.

Yapacak bir şey yoktu; şansımı denemeliydim. Pencerenin yanındaki rafta son birkaç günün gazeteleri vardı. Kalbim heyecandan çarpa çarpa pencerenin yanına gittim ve istediğim günün gazetesini alıp kişisel ilanlar sayfasını açtım; sonra da, '232636 232545125123422324 4611141124

2612 3612155112 44432512 344555 2512263223531215
43112513145411451324 (IVY İSTEDİĞİN ZAMAN VE YERDE
ÖKSE OTU SEVGİLER KASIMPATIN)' şeklindeki ilanı gös-
terdim.

Masasında oturan kadına bakarak, "Bu ilanı kimin verdi-
ğini söyleyebilir misiniz lütfen?" diye sordum; daha doğrusu
yalvardım.

"Maalesef söyleyemem," dedi.

Acaba söyleyemez miydi yoksa söylemez miydi? Her şey-
den haberi olan birisine benziyordu. Biraz daha ısrar etsem
zararı olmazdı herhâlde.

"En azından ilanı verenin erkek mi yoksa kadın mı oldu-
ğunu öğrenemez miyim?" diye sordum. Eğer bir kadınsa, bu
mesajı annemin gönderdiğine şüphem kalmayacaktı.

Annemin göndermiş olabileceğini düşünmek bile beni çok
heyecanlandırmıştı. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Ne var ki hevesim kursağımda kaldı, çünkü evde kalmış
görünümlü kız kurusu bana, "Size hiçbir şey söyleyemem,"
dedi.

Rüşvet teklif etmeye kalkıştım; bu sefer de öfkелendi. Da-
kikalarca dil dökmeme rağmen, inadından vazgeçmemişti. En
sonunda oradan gitmezsem polis çağıracağını söyleyerek beni
tehdit etmişti.

Olsun! Elimden geleni yapmıştım sonuçta!

Ne hissedeceğimi bile şaşırmıştım doğrusu. Elimden geleni yaptığımdan içimi ferah mı tutmalıydım yoksa hiçbir şey öğrenemediğim için moralimi bozup kendime mi kızmalıydım? Annemi bir süre daha düşünmesem iyi olacaktı galiba.

Şu an ilgilenmem gereken çok daha önemli ve acil bir konu vardı.

Güzel avrat otu ve porsuk ağacının anlamları ölümle alakalıydı ve Doktor Watson'ın başı büyük dertte olabilirdi.

Birkaç saat sonra, yeni hâlime bir türlü alışamayan Bayan Tupper'ın evine gittim. Eski ev sahibem beni görünce çok şaşırmıştı.

“Akşam yemeğı için bir şeyler ister miydiniz, Bayan Meshle?” diye sordu.

“Teşekkür ederim, Bayan Tupper. Gerek yok.” Şimdi yemekle vakit kaybedemezdim. Bir an önce üstümdeki kıyafetlerden kurtulup kılık değiştirmem gerekiyordu. “Zamanım da yok zaten.” Aslında çok açtım; karnım zil çalıyordu resmen. Uzun zamandır doğru dürüst yemek de yememiştim ama gerçekten de vaktim yoktu.

“Efendim?” Yarı sağır yaşlı kadın yine ne söylediğimi anlamamıştı.

“Gerek yok! Teşekkür ederim! Yemek istemiyorum, Bayan Tupper!” diye bağırdım ve bağırınca stresimi biraz olsun attığımı hissettim. Fleet Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı o kadar

çok yürümüştüm ki ayaklarımda derman kalmamıştı. Sadece onunla da kalmamıştım üstelik; üstüne bir de sekiz -yok sekiz değil, tam on tane- bölge idari binasına gidip Kippersalt soyadlı birileri olup olmadığını araştırmıştım. Sadece Augustus Kippersalt adlı birini bulabilmişlerdi kayıtlarda; onun da Colney Hatch Akıl Hastanesi'nde yattığını belirtmişlerdi. Aradığım adam o değildi herhâlde. Bütün bu arayışlarım ve kilometrelerce yürüyüşümden sonra günün çok yorucu geçtiğini söyleyebilirdim.

Ancak elimde işe yarar bir bilgi yoktu. Şimdiki hedefim Pertelote'nin Yeri'ne gidip o tuhaf kadını takip etmek ve nereye gittiğini öğrenmekti. Başka türlü olacağı yoktu bu işin galiba.

Üst kattaki odama çıktıktan sonra, ayakkabılarımı çıkardım. Yorgunluktan şişen ayaklarımı biraz olsun rahatlatmak istiyordum. Peruğumu ve beyaz şeritlerle süslü şeftali rengindeki elbisemi de çıkardım. Bu elbiseyle kadını takip etmeye kalksam, hemen fark edilirdim; o yüzden üstüme daha koyu renkli, yünlü bir kazakla gardırobumdan çıkardığım bir eteği giydim. Su toplamış ayaklarımın üstüne basıp ayağa kalktım ve eski siyah ayakkabılarımı giydim. Çok güzel olmasalar da ötekilerden daha rahattılar. Yüzümdeki makyaj kalıntılarını çıkarmaya vaktim yoktu açıkçası; o nedenle de şömineden aldığım külleri yüzüme sürerek boyaları kapatmaya çalıştım. Kirli pasaklı bir kıza benzemiştim bu hâlimle. Hançerimi kor-

semin hemen üst kısmına, elbisemin ön tarafına yerleştirdim ve omuzlarıma da siyah bir şal atarak odadan çıktım. Merdivenlerden inerken Bayan Tupper'a rastlamıştım yine. Kadıncağız neler olduğunu anlayamıyordu. Az önce güzel bir bayan yukarı çıkmıştı; şimdiyse pasaklı bir kız olarak aşağı iniyor ve binadan çıkıyordu.

MACERANIN ON İKİNCİ BÖLÜMÜ

YOLDAN GEÇEN İLK AT ARABASINI, “DUR! ARABA LAZIM BANA!” diyerek durdurmuştum.

Arabanın sürücüsü tuhaf tuhaf bana bakıyor, her hâlimden varoşlarda yaşadığı belli olan pasaklı bir kızın at arabasını neden durdurmak isteyebileceğini anlamaya çalışıyordu. Sanki kendisi çok zengindi de beni küçümsüyordu! “Bana mı seslendiniz?” diye sordu.

Eline bir altın para sıkıştırınca az önceki tuhaf bakışları bir anda kayboldu. Görünüşüme bakarak beni çulsuzun teki sandığı için ne kadar yanıldığını anlamıştı herhâlde. “St.Mary Meydanı’na lütfen,” diyerek gideceğim yeri söyledim. Holywell Caddesi’ne oldukça yakın bir yerdi orası. İstesem direkt olarak Holywell Caddesi’ne gitmesini de isteyebilirdim, ama tam olarak nereye gittiğimi bilmemesi daha iyiydi. “Eğer ora-

ya on dakika içinde beni götürebilirseniz, başka bir mükâfatım daha olacak.”

“Baş üstüne, madam!” Bazı durumlarda parayı bastırmak, güzel bir kadın olmaktan daha çok işe yarıyordu demek ki. “Emrinizdeyim, efendim. Yaşlı atım ve ben ne isterseniz yapmaya hazırız. Birazdan istediğiniz yerde oluruz.” Atını kamçılıyıp hızla sürmeye başlayınca, hiçbir şey düşünmeden oturdum ve düşüncelerimi toparlamaya, zihnimi dinlendirmeye çalıştım.

Aslında tam olarak emin olamadığım şeylerin peşinde koşmayı sevmezdim, ama Pertelote’un yani Bayan Kippersalt’un sorularım karşısında telaşlanması ve sonra da beni kovmasından şüphelenmiştim bir kere işte. Emin olmasam da, içime bir kurt düşmüştü ya, işin üstüne gitmeden duramazdım artık.

Evine gidene kadar onu takip edecek, sonra da başarabilirsem evini gözetleyecektim. Bugünkü öfkesini evine taşıyacağından emindim. Boş yere, “Yine ne haltlar karıştırdı acaba?” diye tepki vermiş olamazdı herhâlde. Demek ki kocasının yanlış bir şeyler yapabileceğinin o da farkındaydı. Kocasının ne yaptığının cevabını ben de en az onun kadar merak ediyordum.

Hem Bay Kippersalt’un nasıl biri olduğunu, neye benzediğini de görebilirdim belki. Aklımdaki şüphelerin ne kadar

doğru olduğu da böylelikle ortaya çıkacaktı. Ya tahminlerimde ne kadar haklı olduğumu görecekti ya da yanlış kişiden şüphelendiğimi anlayacaktım.

Acaba kötü bir kaza sonucu ya da savaşta çarpışırken mi burnunu kaybetmişti? Tabii, ortada böyle bir durum varsa...

Eğer gerçekten de yüzündeki kusurları saklamak için yapay burun takıyorsa, bu malzemeler konusunda uzman biri olabilirdi. Böyle bir dükkân açmasının sebebi de kendi işine yarayacak malzemeleri elde etmek olamaz mıydı?

Burnu kopmuş biri olarak hiçbir özelliği olmayan o kadınla evlenmesinin sebebi sadece ev işlerini yaptırmak falan olmaz mıydı?

Doğu Londralı bir kadın tutkuları yüzünden böyle bir adamla evlenmiş olabilir miydi acaba?

Adamla sevdiği için değil de, mal varlığı için evlenmiş olabilir miydi? Mağazayı şimdi kadının işletmesi de amacına ulaştığını gösteriyor olabilirdi.

Adam kullanıldığını anlayınca kızmamış mıydı acaba? Muhtemelen kızmıştı ve o yüzden de—

O yüzden ne? Ne yapmış olabilirdi ki? Karısına kızdığı için Doktor Watson'ı mı kaçırmıştı yani? İntikamını ondan mı alıyordu?

Doktor Watson'dan nefret etmesi için nasıl bir sebebi olabilirdi?

Acaba burnunu kaybettiği için Doktor Watson'ı suçlamış olabilir miydi? Doktor Watson İkinci Afgan Savaşı'nda ordu-da görev almıştı. Adam da o savaşta burnunu kaybetmiş ve doktor da başka çare olmadığı için adamın burnunu kesmek zorunda kalmış olamaz mıydı?

Evet, evet! Çok mantıksız bir şey değildi bu. En sonunda olaylar arasında en azından bir bağlantı kurabildiğim için ken-dimi tebrik ediyordum.

Hızla söyledığım yere ilerleyen at arabasını uygun gördüğüm bir yerde durdurdum.

Daha tekerlekler tam durmadan aşağı atladım ve beni vaktinde getirdiği için sürücüyü, söz verdiğim gibi, mükâfatını verdim ve hızla koşmaya başladım. Gerçi saatim olmadığı için vaktinde getirip getirmediğinden de haberim yoktu, ama şimdi bununla uğraşmak istemiyordum.

Tam vaktinde gelmiştim.

Nefes nefese kalmıştım ama Bayan Kippersalt'u yakalamayı başarmıştım. Holywell Caddesi'nin köşesinden gizlice baktığımda, dükkânını kapatmak üzere hazırlandığını görmüştüm. Birkaç dakika daha geç gelsem, onu elimden kaçırabilirdim.

Günün son ışıkları yerini yavaşça karanlığa bırakıyor, Londra'da görmeye pek alışık olmadığım güneş ışınları evlerin

çatılarının üstünden giderek kayboluyordu. Bir köşede durmuş, Bayan Kippersalt'un mantosunu, eldivenlerini, şapkasını ve şemsiyesini alarak dışarı çıkmasını ve kapıyı kilitleyip evine doğru yol almasını bekliyordum.

Hava tamamen kararmıştı, ama ben beklemeye devam ediyordum.

Bayan Kippersalt hâlâ dışarı çıkmamıştı.

İçeride ne yapıyordu da bu kadar zaman beni bekletmişti bilmiyordum. Acaba dükkânın arka kapısı vardı da oradan mı çıkıp gitmişti?

Böyle bir şey yapmış olabileceğini pek sanmıyordum gerçi. Londra'nın bu bölgesinde o kadar çok bina vardı ki, dükkânın Holywell Caddesi'ne bakan kısmı haricinde herhangi bir boşluk olacağını tahmin etmiyordum. Yani, binanın arka kısmında başka binalar vardır diye düşünüyordum. Bütün binalarda birbirine yapışık hâlde olduğuna göre, arka kapısının olması ve oradan çıkması imkânsızdı. Hadi arada küçük bir boşluk var desek bile, neden ön tarafta rahatça yürümek varken oradan gitsin ki diye düşünmeden edemiyordum. Bina aralarında ya çok dar geçitler ya da farelerle dolu karanlık tüneller olurdu. Öyle yerlerde de Karındeşen Jack ya da onun gibi başka katiller gezerdi. Bayan Kippersalt'un da onlarla karşılaşmak istediğini hiç sanmıyordum. Ama oradan çıkmadıysa içeride ne yapıyordu bu vakte kadar?

Gözlerimi dükkânın kapısından ayırmadığım için ön kapıdan çıkarken onu görmemiş olmam imkânsızdı.

Her geçen dakika ya arka kapıdan çıkıp gittiğini ya da onu gözlerimin önünden geçerken bile göremeyecek kadar aptal olduğumu biraz daha fazla düşünüyordum. Güya bilimsel metotlarla kayıp bulma uzmanıym diye geçiniyordum. Ol-sam olsam kâğıt bebekler yapan küçük aptal bir kız olabilirdim herhâlde.

Karanlığın çökmesiyle moralim iyice bozulmuştu zaten. Karanlıkta kalan binalar ürkütücü birer gölge olmuşlardı artık. Tarihi binalar oldukları için daha da korkunç görünüyorlardı. Evlerin pencerelerinden gelen lamba ışıklarına vuran gölgeleri tüylerimi ürpertiordu. Sanki ters dönmüş gibi görünüyorlardı hepsi de.

Benim de binaların gölgelerinden pek farkım yoktu aslında; bütün planlarım alt üst olmuştu. Kayıp insanları bulmak için uğraşıyordum güya, ama ne kadar başarılıydım, açıkçası bilemiyordum. Karanlıkta bir başıma dikilmiş, boş boş dükkâna bakıyordum—

O da neydi öyle? Doğru mu görüyordum acaba? Pertelote'un Yeri'nin hemen üstündeki katın ışıkları yanmıştı. Işığın yanmasıyla aklım da çalışmaya başlamıştı sanki. Bir anda bunalım yapmaktan ve kendime kızmaktan vazgeçmiştim. Hemen yerimden fırladım ve artık kimseciklerin kalmadığı boş sokağın

karanlık yerlerinden ilerleyerek mağazanın bulunduğu bina-
nın karşısına kadar gittim.

Işığın yandığı oda, horoz şeklindeki ahşap tabelayla mağa-
zanın arasında kalıyordu. Bunu daha önce nasıl düşüneme-
miştim? Tabelanın asılı olduğu yer de doğal olarak mağazaya
aitti ve arada bir kat daha vardı. Mağazada çalışan kadın da bir
üst katta yaşıyordu demek ki.

Yine de emin olmak için gözlerimle görmem gerekiyordu.

Birisine bağırdığını duyabiliyordum. Evet, gerçekten de
orada yaşıyorlardı. Sesinden tanımıştım onu; birisiyle münâ-
kaşa ediyordu galiba. Yarı açık camdan gelen seslerini duyma-
ma rağmen, ne söylediğini tam anlayamıyordum.

Biraz daha yaklaşısam iyi olacaktı galiba?

Ama nasıl?

Çok geçmeden nasıl daha yakına gidebileceğimi buldum.
Hemen Pertelote'un Yeri'yle yandaki dükkânın arasındaki boş-
luğa ilerledim. Eteğimi diz kapaklarıma kadar çektikten sonra iki
duvar arasına kendimi sıkıştırarak, sırtımı birine yaslayıp ayak-
larımla da diğerinden güç alarak yukarı tırmanmaya başladım.
Nasıl yaptığımı bilmiyordum ama tırmanmayı başarmıştım.

İki metre kadar yükseğe çıkınca, yoldan biri geçer de beni
bu hâlde görürse ne yaparım diye korkmaya başladım. Ne
yaptığımı düşünmesi bir yana, açılan eteğimin altından ba-
caklarımı görmesi gerçekten çok kötü olurdu.

Gaz lambasıyla aydınlanan odanın hizasına kadar çıkmıştım neredeyse. Şimdi Pertelote'un konuşmalarını duyabiliyordum işte. "Beni aptal mı sanıyorsun sen? Seni ne zaman başıboş bıraksam, hemen bir iş çeviriyorsun. Neler yaptığını öğrenmek istiyorum," diyordu.

"Sana söyledim. Ben sadece kendi işlerimle ilgileniyorum."

Bir dakika! Bayan Kippersalt'a cevap veren ses bir kadına aitti. Ben kocasıyla tartıştığını sanıyordum oysa. Meğerse odadaki iki kişi de kadınmış. Acaba yanındaki kimdi?

Bayan Kippersalt'un kocası neredeydi ki?

Bayan Kippersalt, "Evde oturmaktan başka işin mi var san-ki? Milletin başına bela olmaktan vazgeç artık!" diyerek azarladı onu.

"Ben kimsenin başına bela olmuyorum. Beni tıktığı yere şimdi ben onu göndereceğim; o yüzden birkaç evrak doldurdum sadece."

Bayan Kippersalt çığlık attı ve sonra, "Sen kafayı yemişsin iyice! Kocam seni akıl hastanesine göndermekte haklıymış! Delisin sen!" diye bağırdı.

"Ama sonra beni oradan sen çıkarttırdın, değil mi?"

"Kapat şu lanet olası çenenin artık. Sen—"

"Beni oradan sen çıkarttırdın," diye az önce söylediklerini tekrar etti diğer kadın. "Çünkü bana burada, yani evde daha iyi bakabilirsin. Benimle her zaman ilgileneceksin, değil mi abla?"

Ağlamaklı bir sesle konuşuyordu; garip bir ses tonu vardı. Her nedense sesini duyunca tüylerim diken diken oluyordu.

Bu sırada, iki duvar arasında çıkabileceğim son yere kadar çıkmıştım. Buradan yukarı çıkmama imkân yoktu, çünkü binaların duvarları birbirinden uzaklaşıyordu. Seslerin geldiği oda hemen yan tarafımda kalmıştı. Bulunduğum yerden onları duyuyordum, ama göremiyordum.

Bir şekilde onları görebilsem çok iyi olacaktı aslında. Konuşan kadının nasıl biri olduğuna bakmalıydım. Sürekli aynı şeyleri söyleyip duran bu kadını görmeliydim. “Benimle her zaman ilgileneceksin; bana bakacaksın, değil mi? Cevap ver lütfen. Benimle her zaman ilgileneceğini biliyorum,” diye tekrar edip duruyordu.

Pencereyle aramda bir duvar, daha doğrusu kolon vardı sadece. Saçakların üstüne basarak, sırtımı duvara yaslamış şekilde zorla durabiliyordum ayakta.

Alttaki kaldırım taşlarının üstüne düşmeyi gerçekten de istemezdim. Nereden baksanız, yerden üç metre kadar yüksekteydim artık.

Ama korkunun ecele faydası yoktu. O kadını görmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım; sonra, bir bacağımı önümdeki kolon şeklindeki duvarın öteki tarafına attım. Bir taraftan da duvara tutunmaya çalışıyordum; saçığın üs-

tünde ayaklarımı basacak çok küçük bir alan olması işimi daha da zorlaştırıyordu.

Bir bacağımı pencerenin yakın yerine atmayı başarmıştım, fakat bu sırada elim kaymıştı.

Elimin kaymasıyla dengemi kaybettim; o an iki elimle birden önümdeki kolon biçimindeki duvara tutunmasaydım, çoktan yere yapışmış olurdum. Havada asılı kalmıştım resmen. Çığlık atmamak için kendimi bu kadar sıktığımı hiç hatırlamıyordum.

İçerideki kadın aynı şeyleri söyleyip duruyordu bu arada. “Benimle her zaman ilgileneceksin, değil mi abla? Benimle ilgileneceğini söyle bana lütfen!”

Keşke benimle de birisi ilgilense de şu hâlimden kurtulmama yardım etse diye geçiriyordum içimden. Var gücümle duvara yapışıp kendimi yukarı çektim ve yeniden ayaklarımı saçakların üstüne koymayı başardım. İnsanın başı derde girince, bir anda deli kuvveti geldiği doğrudur demek ki. Bu kadar güçlü olabileceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“Bana bakacaksın; benimle ilgileneceksin,” deyip duruyordu hâlâ. Biraz soluklanmak için hareket etmeden durdum. Kulaklarımda kadının o tuhaf sesi yankılanıyordu şimdi de. Söylediği her kelime tüylerimi ürpertiyordu nedense. Akli dengesinin bozuk olabileceğini düşünmeye ve dolayısıyla da korkmaya başlamıştım. ‘Benimle ilgilen, benimle ilgilen’ sesleri artık beynimin içine işlemişti. Galiba ailemden ilgi göreme-

diğim için beni daha derinden etkilemişti bu sözler; benimle ilgilenmelerini gerçekten çok isterdim—

“Benimle her zaman ilgileneceksin, değil mi abla? Benimle ilgileneceğini söyle bana lütfen!”

“Tabii ki ilgileneceğim. Sana hep bakacağım,” dedi Bayan Kippersalt. En sonunda dayanamayıp susması için böyle söylemişti galiba. “Bugüne kadar sana hep iyi bakmadım mı zaten?”

Diğer kadın hemen karşılık verdi. “Fareler yüzümü yedikleri zaman iyi bakmamıştın ama.”

MACERANIN ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

FARELER. YEMEK. YÜZ.

Eğer bu dediğini dengemi yeniden sağlamadan önce duysaydım, şimdi muhtemelen kaldırım taşlarının üstüne yapışmış olurdum. Şaşkınlıktan yere yuvarlanır ve büyük ihtimalle de öteki dünyayı boylardım. Havada uçan bir şahinin kanatlarını açtığı gibi ben de ellerimi iki yana açmış, sırtımı duvara yaslayarak santim santim ilerliyordum. Duyduğum şeyden sonra girdiğim şokun etkisini henüz üzerimden atamamıştım.

Bayan Kippersalt, kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kadına cevap vermekte gecikmedi. “O söylediğin tam kırk yıl önceydi.”

“Kırk iki,” diye düzeltti öteki kadın. Tam zamanını bildiğine göre bu konuya kafası çok takılmış olmalıydı. Asla affedememişti onu galiba.

Tıpkı benim annemi affedememem gibi.

Aslında evden kaçmasını anlayışla karşılıyordum artık; ne de olsa onun da özgürlüğüne kavuşmaya hakkı vardı. Hem giderken beni de düşünmüş ve evin çeşitli yerlerine benim için para saklamıştı. Gazetelerdeki kişisel ilanlar sayfalarında şifreli mesajlar gönderiyorduk birbirimize. Buraya kadar her şey tamamdı, ama iki ay kadar önce, Ocak ayının en soğuk günlerinden birinde, kendimi çaresiz hissettiğim bir anımda ondan Londra'ya gelmesini ve benimle buluşmasını istememe rağmen, gelmemesi, hatta cevap bile göndermemesini affedemiyordum.

“Ben o zaman daha beş yaşıyordım,” diye karşılık verdi Bayan Kippersalt. “Uyuyakalmışım işte.”

“Ben de küçücük bir bebektim,” dedi öteki kadın. “Beşiğimde çaresizlik içinde yatıyordum. Sen farelerin gelip burnumu kemirmelerine ve koparmalarına izin verdin—”

“Yeter artık, Flora!”

Flora susacağa benzemiyordu. “Sonra dudaklarımı kemirdiler ve sonra da en sevdiğim yerimi, yani yanaklarımı—”

“Sus artık!”

“Sen de orada durup bütün bunlara seyirci kaldın—”

Anlaşılan o ki, kadının gerçekten de ilgiye ihtiyacı vardı. Ablasıyla yaşıyordu. Bir kız kardeşinin olması kim bilir ne kadar güzel bir duyguydu? Benim hiç kız kardeşim olmamıştı. Keşke—

Neredeyse kız kardeşim olsaydı keşke diye düşünmeye başlayacaktım.

Saçmalama, Enola! Bu zamana kadar hiç böyle bir şey istemedin; şimdi nereden çıktı bu?

Birilerinin benimle ilgilenmesi tabii ki hoşuma giderdi, ama ağabeylerimin ilgilendiği gibi değil. Onlar beni yatılı okula gönderip uygun bir koca adayıyla evlendirmek istiyorlardı. Bu şekilde bir ilgiyi kastetmiyordum tabii ki. Annem de ancak beni özgür bir kız olarak yetiştirecek kadar ilgilenmişti benimle. Oysa ben sevgi ve şefkat bekliyordum onlardan.

Kendin için üzülmeyi bırak artık, Enola Holmes. Sen tek başına da her türlü zorluğun üstesinden gelebilirsin.

Şimdi annem yanımda olsaydı, kendi kendime söylediğim bu cümlelerin aynılarını söylerdi herhâlde. O sanki benim içimde yaşıyordu; kalbimin derinliklerinden bana sesleniyordu âdeta. İşte tam o anda, onu affetmeye karar vermiştim.

Annemi affetmeye karar vermekle sanki bir kuş kadar hafiflemiştim.

Bu sırada, Flora da sızlanmaya devam ediyordu tabii. “Sen benim ablamsın; bana bakmak, benimle ilgilenmek zorundasın, ama o gün uyuyakaldığını ve seni uyandıracak kadar yüksek sesle ağlamadığımı söylüyorsun, öyle mi?”

Artık sürekli ağlayıp sızlamasından ben bile usanmaya başlamıştım.

Bayan Kippersalt, kardeşinin bu yakınmalarını belki de yüzlerce kez duymuştu, ama sanki ilk kez duymış gibi de etkilenmiş görünüyordu. “Tanrı aşkına, Flora! Yeter artık!” derken sesindeki üzüntüyü hissedebiliyordum. “Bana haksızlık ediyorsun!”

“Burnu yerinde olmayan sen değilsin tabii.”

Burun.

Aman Tanrım!

Artık düşerim diye korkmadan kafamı pencereye doğru uzattım ve Flora’ya bakmak istedim. Galiba varsayımlarım pek doğru çıkmamıştı. Buraya tırmanmadan önce Bayan Kippersalt’un kocasının savaşta burnundan yara almış ve Doktor Watson’ın da mecburen adamın burnunu kesmek zorunda kalmış olabileceğini düşünmüştüm. Tabii, o esrarengiz çiçekleri gönderenin de doğal olarak bir erkek olduğunu varsaymıştım.

Belki de çok yanılmamışımdır ama. Belki de Flora erkek kılığına giriyordu. Bundan emin olmak için onun erkek kılığına girip giremeyeceğini anlamam gerekiyordu.

Saçakların üstünden yavaşça ve elimden geldiğince sessizce ileri doğru uzanıp pencereye iyice yanaştım.

“Annemiz öldüğünden beri senin için elimden gelenin en iyisini yaptım,” dedi Bayan Kippersalt.

Söylediği doğru olabilirdi. Onunla ilk tanışmamızdan beri, bana da anne şefkatiyle yaklaşmıştı. Demek ki çok erken yaşta annelik görevini üstlenmişti.

Kafamı pencereye uzattım; ilk başta çok bir şey göremedim, ama sonra biraz daha yana kaydım ve içeriği gözetlemeye başladım. Oturma odasına benziyordu; ama kız kardeşler oturmak yerine ayakta duruyorlar ve tartışıyorlardı. Bayan Kippersalt'un arkası bana dönüktü; ellerini de kalçasına koyduğu için Florayı tam olarak göremiyordum. Flora, görebildiğim kadarıyla, ablası gibi iri yapılı bir kadındı. Yine ablası gibi sade kıyafetler giymeyi tercih etmişti; sıradan bir bluz ve basit bir etek vardı üstünde. Yüzünü tam olarak göremesem de, ablasına benzediğini ve şişko bir suratı olduğunu tahmin ediyordum.

Gevezelik yapma sırası Bayan Kippersalt'a gelmişti galiba. Hiç durmadan konuşuyordu. "O zamandan beri bütün hayatımı seninle ilgilenerek geçirdim. Her işimi seni de hesaba katarak yaptım," diye bağıırıyordu. "Daima seni düşündüm. Kocamın o işe girmesini de seni daha güzel göstermek için istedim—"

"Beni ilk fırsatta birisiyle evlendirip benden kurtulmak istiyordun çünkü."

"Senin mutlu olmanı istiyordum sadece. Sense normal bir kadın olmak yerine, gidip erkek kılığına girdin; takma sakallar ve pantolonlarla uğraştın—"

Vay canına! Öyleyse o esrarengiz çiçekleri gönderen kişi bu kadındı; yani o olmalıydı. Yine de yüzünü görmeden emin

olamıyordum; o nedenle artık pencerenin camına iyice yaklaştım.

“Başiboş dolaşıp neler yaptın kim bilir,” diye bağırdı Bayan Kippersalt.

“Kocanın yerini doldurmam gerekirdi; onun yaptığı işleri yapmam gerekirdi oysa, değil mi?”

“Hayır, gerekmezdi. Ona yattığı yerde de huzur vermiyordun zaten; kin gütmekten başka bir şey yaptığın yok.”

“Gittikçe çirkefleşiyorsun sen. Erkek olunca en azından—”

Bayan Kippersalt, “Senin yaptığın normal bir şey değil. Kadın olarak yaratılmışsın; buna itiraz edemezsin,” diye kız kardeşini azarlama devam etti. “Sana kaç kere ben çalışırken evden dışarı çıkmamanı söylemedim mi? Ama görüyorum ki yine milletin başına bela olmaya başlamışsın! Bu gidişle seni tekrar Colney Hatch Akıl Hastanesi’ne göndereceğim. Hem de bu sefer kendi ellerimle teslim edeceğim!”

Flora, ablasının son sözlerinden sonra büyük bir çığlık attı ve yerinden kımıldadı. Artık yüzünü görebiliyordum, ama görememeyi tercih ederdim açıkçası. Eline aldığı takma burnunu ablasına fırlatacakmış gibi sallıyordu; bir taraftan da deli gibi bağırarak bir şeyler söylüyordu. “Hele öyle bir şey yap, bak o zaman neler oluyor! Hadi bakalım, kolaysa yap!” Diğer eliyle de yanaklarındaki ve ağzındaki yapay dolguları çıkarıyordu. Yüzünün bu hâli gerçekten de çok ürkütücüydü. “Çok

pişman olursun sonra! Hem sen hem de beni oraya göndermek için belgeleri imzalayan doktor! İkinizi de doğduğunuza pişman ederim!”

Yüzünün görüntüsü beni o kadar tiksindirmişti ki, söylediklerini bile tam olarak anlayamıyordum. Yüzü delik deşikti sanki; ağzında, burnunda ve yanaklarında kocaman delikler vardı. Gözleri şekil itibariyle normaldi; ama bakışları hiç de öyle değildi. Acıma duygusu olmayan, katil ruhlu birinin bakışları vardı sanki onda. Bakışlarından da en az yüzünün görüntüsü kadar korkmuştum. Bir anda yaşadığım şoktan cama yapışık bir hâlde durup gözümü ondan ayıramadığım için, onu gereğinden fazla incelediğimin farkına varamamıştım. Gözünü cama çevirdiği gibi beni görmüştü.

Kaçmaya mı çalışsam yoksa ‘imdat’ diye mi bağırsam bilemiyordum. O an nutkum tutulmuş, olduğum yerde kalakalmıştım.

Aptal gibi yakalanmıştım ona. Geceleyin göldeki balıkların ışık görünce su yüzüne çıkmaları kadar aptalca bir hareket yapıp camın önünde gereğinden fazla beklemiştim.

Bir anda yerde yılan görmüşçesine çılgılık atmaya başladı ve ablasına eliyle beni gösterdi.

Bayan Kippersalt kafasını çevirmeden önce pencerenin önünden çekilmeyi başarmıştım. Beni görebildiğini hiç sanmıyordum.

İkisinden biri, büyük ihtimalle Flora, bağırarak ağza almayacağım kadar kötü bir şey söyledi.

Pencerenin önünden çekilmiştim, fakat tırmandığım yerden inmeye korktuğum için diğer tarafa ilerlemiştim. Neyle karşılaşacağımı bilmeden binanın köşesine doğru gidiyordum. Düşmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum; buna rağmen ara sıra dengemi kaybedip sallanıyordum. Uzun eteğim de oraya buraya takılıp işimi iyice zorlaştırıyordu; rahat hareket edemiyordum. Kadınların uzun etek giymek zorunda olmalarının sebebi, hiçbir şey yapmalarının istenmemesiydi herhalde.

Binanın saçaklarının üstünde epeyce bir yol kat edip pencerenin yanından uzaklaşmıştım. Bayan Kippersalt camı açmış, “İmdat! Polis! Hırsız var! Yardım edin!” diye bağırmaya başlamıştı.

Sokaktan da şansına polis geçiyormuş meğer. Düdüğünün sesi binaların arasında yankılanıyordu. Düdük çalması demek, birazdan civardaki diğer polislerin de buraya toplanacağı anlamına geliyordu. Bir anda her yönden düdük sesleri gelmeye başlamıştı. Binanın içindeki merdivenlerden de aşağı inen ayak sesleri geliyordu.

Buraya nasıl çıktımsa aynı şekilde aşağı ineceğimi sanıyorlardı muhtemelen.

Onları yanıltmak için sandıklarının tam tersini yapacak ve daha yukarı çıkacaktım.

Söylemesi kolaydı tabii; ayak bileklerime kadar uzanan bir etekle hareket etmek bile çok zor oluyordu. Üstelik karanlıkta önümü görmemi sağlayacak bir el fenerim de yoktu yanımda. Neyse ki duvara yaslına yaslına ilerlerken elim binanın çatısındaki yağmur sularını boşaltmak için kurulmuş bir su borusuna çarptı. Yukarı tırmanmanın yolunu bulmuştum galiba. Hemen iki elimle boruyu kavradım ve gemicilerin gemi direklerine tırmandığı gibi kendimi yukarı çekmeye başladım. Bu sırada, aşağıda bayağı bir kalabalık toplanmıştı; yan binada yaşayanlar, polisler meraklı gözlerle bana bakıyorlardı. Bağırışmalar, çığlıklar, ısıklar, yuhalamalar ve düdük sesleri geliyordu kulağıma. Zaten zor tırmanıyordum; bir de bu şekilde beni korkutmaları işimi iyice zorlaştırıyordu. Su borusunun sonuna kadar tırmanmıştım. Artık bu binada gidebileceğim başka bir yer yoktu. Neyse ki şehrin bu bölgesindeki binaların hemen hemen hepsi birbirine bitişikti de diğerine geçme şansım vardı. Kolay değildi tabii, ama o can havliyle bir kedi gibi sıçrayıp yan binanın üstüne atlamayı başarmıştım.

Değişen çok bir şey olmamıştı aslında. Bu kez de yan binanın saçaklarının üstündeydim. Binalardan birinin çatısına çıkсам belki bir yer bulup saklanabilirdim, ama şimdi çok dar bir balkona benzeyen saçaklarda yürümek zorunda kalıyordum.

Biraz önce adım adım ve dikkatlice yürümeye çalıştığım saçakların üstünde artık neredeyse koşar adımlarla ilerliyordum.

Gözlerimin karanlığa biraz olsun alışması ve artık adımlarımın da kendi yolunu bulması sayesinde şu ana kadar düşmeden ilerlemeyi başarmıştım, ama her an yere yapışabilirdim de; en ufak bir hatada işim bitebilirdi. Akıllı bir insanın yapacağı iş değildi bu; galiba az önceki kadından biraz delilik bulaşmıştı bana.

Karanlıkta koşar adımlarla giderken kalas gibi bir şeye çarpmamla birlikte istemeden de olsa durdum.

Önüme çıkan her neyse, burnumu öyle bir çarpmıştım ki ağzımdan bana hiç yakışmayacak kadar kötü bir söz çıkmasını engelleyemedim. Ellerimle burnumu tutup acısını gidermek yerine, çarptığım şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Evin cumbasının tahtaları olabileceğini düşünüyordum.

Eğer gerçekten de evin cumbasıysa, buradan yukarı çıkabilirim demekti. Pencerelerin kenarlarına basarak cumbanın üst kısmına tırmanmak zorundaydım. Başka seçeneğim kalmamıştı; ya bunu başaracak ve kurtulacaktım, ya da kapana sıkışmış bir fare gibi burada beni yakalamalarını bekleyecektim. Son gücümü de kullanarak ayaklarımı bastığım pencere çerçevelerinden destek alıp cumbanın üstüne çıktım.

En sonunda binanın çatısına çıkmayı başarmıştım; artık gökyüzündeki yıldızları görebiliyordum. Derin bir nefes alarak dinlendim.

Sadece gökyüzündeki parlak yıldızları değil, diğer binaların da çatılarından birer gölge gibi yükselen bacalarını görebiliyordum.

Oh be! En sonunda başarmıştım!

Ne yapıp edip saçaklardan kurtulmuş ve çatıya çıkmıştım.

Çatıdaki tahtaların üstünde durup soluklanmaya çalışıyordum.

Artık güvendeydim.

Burada beni bulmaları pek mümkün görünmüyordu. Binaların arka tarafına inip oradan kaçtığımı sanacaklardı büyük ihtimalle. Binanın dışından çatıya kadar tırmanabileceğimi tahmin etmelerine imkân yoktu. Benim yüksek yerlere tırmanma konusundaki becerikliliğimi bilmiyorlardı tabii. Birazdan hepsi gider, ben de gün ağarana kadar burada bekleyebilirim diye düşünüyordum.

Tam kurtuldum diye düşünürken, aşağıda, “Şu tarafa döndürün onu. Tam şuraya! Bu aptal aleti bakalım kullanabilecek misiniz?” diye bağırان birini duydum. Polislerden biri olmalıydı.

Adamın bağırmasından hemen sonra karanlık sokaklar bir anda aydınlanmıştı. Londra Emniyet Teşkilatı’nın geceleri suçluları daha kolay bulabilmek için büyük bir projektör satın aldığını gazetelerde okumuştum. Tabii okumak ayrı şeydi, o projektörle karanlık binaların arasında aradıkları kişi duru-

munda olmak ayrı şey. Telaşa kapılıp çığlık attım maalesef. Aşağısı o kadar kalabalık ve o kadar gürültülüydü ki, kimsenin çığlığını duyduğunu sanmıyordum.

“Çatıya doğru yöneltin!”

“Kafayı yemiş olmalı,” diye bağırdı bir başkası. “Çatıda ne işi var. Kimse oraya kadar tırmanamaz; özellikle de bir kadının–”

Oturup onları dinleyerek vakit kaybedemezdim şimdi. Çatının üstünde ayağa kalkıp koşmak istemiyordum; ayağım kayıp aşağı yuvarlanabilirdim. Dahası, beni görebilirlerdi. Bir solucan gibi sürüne sürüne ilerlememin daha doğru olacağını düşündüm ve öyle de yaptım.

Her ne kadar zayıf olsam da, bir yılan kıvraklığıyla ilerleyemiyordum. Yine de arka taraftan dolaşarak Bayan Kippersalt’un evinin olduğu binanın çatısına atlamayı başardım ve sonra sürünmeye devam edip karanlık kısmına geçtim.

Eğer birkaç saniye daha geç gitseydim, projektörün ışığına yakalanacaktım. Çatının karanlıkta kalan, en azından şimdilik beni göremeyecekleri kısmında biraz durup ışığın karanlığı yararak nasıl ilerlediğini seyrettim.

Yok, burası da beklemek için uygun bir yer değildi galiba. Birazdan projektörü bu tarafa da çevirebilirlerdi.

Yakalanma korkusu heyecanımı iyice arttırmıştı; başka bir binaya, oradan da bir diğerine geçip bir an önce olay yerinden

kaçmam gerekiyordu. Ayağa kalktım ve hafif meyilli çatının üstünde koşar adımlarla ilerlemeye başladım. Evlerin birbirine bitişik olması işimi kolaylaştırıyordu aslında, fakat bir sonraki binanın çatısı üstünde koştuğum kadar düz değildi. Projektörün ışığı sayesinde fark etmiştim bunu, ama sanırım fark etmekte biraz geç kalmıştım. Kendimi durduramayıp diğer çatıya atladım, fakat atlamamla birlikte–

Evet, atlamamla birlikte havaya atılan bir çubuğun yere inmesi gibi aşağı yuvarlanmıştım.

MACERANIN ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ

KALDIRIM TAŞLARINA YAPIŞACAĞIMI DÜŞÜNÜYORDUM, FAKAT boşlukta kısa bir mesafe süzöldükten sonra hiç de taş benzemeyen bir yere çarptım. Her nereye düştüysem epeyce bir camın kırılmasına sebep olduğumu çıkan seslerden anlayabiliyordum.

Büyük bir çığlık atmak için ağzım istem dışı bir şekilde açılmıştı, ama ayaklarımın yere değmesiyle yine kendiliğinden kapanıverdi.

Şansım vardı ki ayaklarımın üstüne düşmüştüm; hızla yere inmenin etkisiyle dizlerim bükülmüş ve yere uzanmıştım sonra tabii. Nerede olduğumu bilmiyordum ama sokağın taşlı yoluna düşmediğimin de farkındaydım.

Tek bildiğim üstü camla kaplı bir yer olduğuydu. Zaten öyle olmasaydı, düşüş hızım yavaşlamaz ve yere çakılırdım.

Ağzımda tuzlu ve sıcak bir sıvı tadı vardı. Ağzımı kapatıp elimle dudaklarımı yokladım; evet, sanırım tahmin ettiğim şeydi bu, çünkü dudaklarımı tutunca biraz canım yanmıştı. Galiba dudağım patlamış ya da hafifçe yaralanmıştı; camlar yüzümü de kesmiş olmalıydı, çünkü artık kanın kokusunu da alabiliyordum. Muhtemelen ellerimde ya da vücudumun başka yerlerinde de sıyrıklar vardı, fakat karanlıkta fark edemiyordum.

Her şeye rağmen, ucuz atlattığımı düşünüyordum. Bir yerlerim kanıyordu ve biraz da canım yanıyordu, ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Düştüğüm yerde projektör ışıklarına ya kalanmam da söz konusu değildi üstelik.

Bay Kippersalt'un serasının içine düştüğümü anlamam uzun sürmemişti.

Bay Kippersalt mu? Flora ondan bahsederken öldüğünü söylememiş miydi? Eğer o esrarengiz çiçekleri gönderen kişi Flora'ysa, o zaman bu sera da onun demekti.

Aklımı kurcalayan soruları bir kenara bırakıp yerimden kırmıldamadan etrafı dinlemeye koyuldum. Pek sanmıyordum, ama yine de kimsenin bu tarafa doğru gelmediğinden emin olmak istiyordum. Küt küt atan kalbimin gürültüsünden başka bir ses duymuyordum. Etrafta kimsenin olmadığını anlayınca biraz olsun sakinleştim. Peşimdeki polislerin sokakta hâlâ beni aradıklarını tahmin ediyordum. Muhtemelen milletin gürül-

tüsü yüzünden camların kırılma seslerini de duyamamışlardı. Zaten yolun epeyce uzağında bir yerdeydim; gürültü olmasa da zor duyarlardı.

Kendimi ilk kez bu kadar şanslı görüyordum açıkçası. Şu an çoktan ölmüş olabilirdim. Neyse ki seranın cam tavanı sayesinde yere yumuşak iniş yapmıştım. Gerçi cam kırıkları orama burama saplanmıştı, ama olsun.

Bir taraftan kulağımı dört açmış etrafı dinlerken, bir taraftan da bulunduğum yerin çevresini ellerimle yokluyordum. Ellerim geniş yapraklı bir bitkiye çarpmıştı; o şey her neyse, biraz öteye gidince yüzüme de sürünmüştü.

Bütün vücudum titriyordu. Bir daha ayağa kalkamayacağımı düşünmeye bile başlamıştım. Kendimi ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da, ayaklarım söz dinlemiyordu bir türlü. Vücudumu zorlamak da istemiyordum; o nedenle, sürünerek ilerlemeye başladım. Seranın içindeki fidanların arasında yönümü bulmaya çalışıyordum, fakat o kadar çoktular ki kendimi balta girmemiş bir ormanın içinde kaybolmuşum gibi hissediyordum. Bakalım bu bitkilerle dolu seradan çıkabilecek miydim?

Nerede olduğumu bilmemekle birlikte, biraz durup soluklanmam gerektiğini hissettim. Birkaç dakika dinlensem iyi olacaktı. Belki böylelikle dizlerimdeki titreme de geçerdi ve ayağa kalkıp buradan hızla uzaklaşabilirdim. Yüzükoyun bir

şekilde, ellerimi göğüs kafesime -hançerimin hemen üstüne- koyarak uzandım ve gözlerimi de kapatıp biraz dinlenmek istedim.

“Lanet olsun!” diye bağırان bir kadının sesiyle irkildim. Tam olarak ne dediğini de anlamamıştım açıkçası, ama herhâlde buna benzer bir şey söylemişti. Uzandığım yerde uyuya mı kalmıştım yoksa kendimden geçip bayılmış mıydım bilemiyordum. Gerçi bayılmanın nasıl bir şey olduğunu pek bilmediğim için, öyle olsa da anlamazdım. Kadının sesiyle irkilip gözlerimi açtığımda, günün ağarmaya başladığını, sabahın ilk ışıklarının seradaki fidanlara vurduğunu fark ettim. Kuşkonmaz filizlerinin arasında uzandığımı ancak anlayabilmiştim; dört bir yanıma saran yeşilliklerin içinde epey bir zaman uyumuş ya da baygın yatmış olmalıydım.

“Bebeklerim benim! Ne oldu size böyle?” diye ağlamaklı bir sesle bağıırıyordu bir kadın. Flora’nın sesine benziyordu. “Canım akdikenlerim, boru çiçeklerim, çançiçeklerim! Her yer cam kırığı olmuş; üstelik soğuk hava da içeri giriyor. Üşüyeceksiniz şimdi!”

Neyse ki seranın içi fidanlar sayesinde orman gibiydi de gizlenebiliyordum. Yattığım yerde hiç kımıldamadan durmaya devam ettim. Her ihtimale karşı hançerimi sıkıca tutuyordum.

Ayak sesleri artık biraz daha yakından geliyordu.

“Alçak kadın!” diye bağırmaya devam ediyordu. “Benim canım serama girmiş!”

“Sakin ol, Flora,” dedi Bayan Kippersalt. “Şimdiye kadar çoktan gitmiştir. Yapacak bir şey yok!”

Keşke bu söylediği doğru olsaydı.

“Kimdi o aşağılık kadın?” diye sordu Flora. “Bizden ne istiyordu?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Bayan Kippersalt. “Keşke kim olduğunu bilebilseydim, ama hiçbir fikrim yok.”

“Onu geberteceğim! Onu bulacağım ve daha öncekine yaptığım gibi onu da öldüreceğim—”

“Flora!” diye bağırdı Bayan Kippersalt. “Hiç kimseyi öldürmeyeceksin, tamam mı? Bir daha böyle bir şey yapmayacaksın. Beni duyuyor musun?”

Flora bir şeyler mırıldandı, ama ne dediğini anlayamadım.

Bayan Kippersalt sesini biraz daha yükselterek, “Sen ne yaptığını niçin söylemiyorsun? Doktor Watson’a ne yaptın?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Bir şey yaptığımı da kim çıkardı?” Flora suçunu inkâr eden bir çocuk gibi konuşmaya başlamıştı. Ağlamaklı bir sesle konuşmaya devam etti. “Seramın ne hâle geldiğini görmüyor musun? Yine de suçlu ben mi oldum? Neden bana bağırıyorsun ki?”

“Tanrı aşkına, Flora! Üzülecek bir şey yok bunda. Camcıyı çağırırsın, olur biter.” Bayan Kippersalt’un artık çok bunaldığı ve yorulduğu sesinden anlaşılabilirdi. “Doktor Watson’ın başına gelenlerle bir ilişkin olmasa çok iyi olur. Sabrım tükenmeye başladı çünkü; haberin olsun!” Ayak seslerinden anladığım kadarıyla, seradan uzaklaşıyordu.

Flora, ‘bebekleriyle’ konuşmaya başlamıştı şimdi de. “Böyle arkasını dönüp giderek benden kurtulabileceğini sanıyor. Daha hiçbir şey bitmedi. Bu zamana kadar yaptıklarım bundan sonra yapacaklarımın yanında hiç kalır.” Onun da ablasından biraz sonra seradan çıkıp kapıyı kapattığını duydum.

Kuşkonmazların uzun filizlerinin arasında kalmıştım. Yine titremeye başlamıştım her nedense.

Bu iş böyle olmayacak, Enola!

Kadın resmen öldürmekten bahsediyordu; Doktor Watson’ın başı büyük bir belada olabilirdi—

Bunu sonra düşün! Önce buradan nasıl çıkacağına kafa yor hemen!

Giderek daha fazla titriyordum.

Biraz sakinleşmek adına, daha önce de bu tür durumlarda yaptığım gibi gözlerimi kapadım ve annemi düşündüm. “Sen bütün zorlukların üstesinden gelebilirsin, Enola! Tek başına da her güçlüğü yenebilirsin!” diyen sesi yankılanıyordu beynimin içinde. Neyse ki, artık onu düşünmek kalbimde yaralar

açmıyordu. Biraz olsun sakinleşmiştim bile; şimdi daha mantıklı düşünebilir ve ne yapacağıma karar verebilirdim.

Soğukkanlılığımı koruduğum zaman hiçbir şey çok zor gelmiyordu bana aslında. Ayağa kalktım ve ses çıkarmadan yürümek için ayakkabılarımı çıkardım. Her yanıma saran kuşkonmazların arasından yavaşça yürümeye başladım. Biraz ilerleyince seranın çatısından camları kırarak içeri düştüğüm yere ulaşmıştım. Camlar kuşkonmazların, akdikenlerin ve gelincik çiçeklerinin üstüne saçılmıştı... İçeride bir sürü çiçek ve tuhaf bitki vardı; aslında meraktan biraz dolaşmak da istiyordum, fakat şimdi bunun hiç sırası değildi. Ayakta zor duruyordum; son 24 saatten beri hiçbir şey yemedim desem yalan olmazdı. Her zaman yanımda taşıdığım şekerlemelerden birini yiyerek açlığımı bastırmak istiyordum. Ceplerimi karıştırdım, fakat hiçbir şey bulamadım. Herhâlde aceleyle dışarı çıktığım için bu kez yanıma almayı unutmuştum.

Kimsele görünenmeden ve açlıktan ölmeden önce buradan uzaklaşsam iyi olacaktı galiba.

Elimdeki ayakkabılarımla, çıplak ayaklarımı yere basarak sessizce yürüdüm ve seranın kapısına kadar ilerledim. Orada biraz durup etrafı dinledim.

İki kız kardeşin aşağıda bir yerde hâlen daha tartıştıklarını duyabiliyordum. Birbirlerine laf sokup duruyorlardı. Nerede olduklarını az çok tahmin edebiliyordum.

Acaba yanlarında başka biri var mıdır diye de içime bir şüphe düşmüştü. Bayan Kippersalt'un kız kardeşinin yaptıklarını kimsenin öğrenmesini isteyeceğini sanmıyordum gerçi.

Seranın kapısını yavaşça açtım ve dışarı çıkıp ses çıkarmadan merdivenlerinden inmeye başladım.

Flora'nın ablasına yine aynı şeyleri tekrar edip durduğunu duyabiliyordum. "Benimle her zaman ilgileneceksin; beni koruyacaksın, değil mi abla? Cevap ver bana. Beni koruyacaksın, değil mi?"

Fareler Flora'nın yüzünü kemirdiğinden beri hep aynı şeyleri söylüyor olmalıydı.

Sera, Bayan Kippersalt'un evinin bulunduğu binaya yapışık olduğu için çıkışı da o binanın içindendi. Seranın kapısından çıkınca binanın içine giriliyordu; o nedenle de onların konuşmalarını duyabiliyordum. Tabii, daha dikkatli olmamın ve merdivenlerden sessizce inmemin sebebi de buydu. Binanın zemin katına indiğimde, boş mutfığa ilerleyip arka kapıdan dışarı attım kendimi. Sonra, taşların ayağıma batmasına bile aldırış etmeden koşmaya başladım. Binanın arka kısmındaki dar ve karanlık yollar aslında çok tehlikeliydi; her an katilin teki önüme çıkabilirdi, fakat başka çarem de yoktu.

MACERANIN ON BEŞİNCİ BÖLÜMÜ

ÜSTÜM BAŞIM PERİŞAN HÂLDEYDİ. BİNALARIN ARKA KISMINdaki dar ve karanlık sokaklarda bu hâlimle pek de dikkat çekmiyordum; görünüş itibariyle oradaki sefil insanlardan farkım yoktu çünkü. Önceki geceden kalma sarhoşlar su kanallarının yanlarında bağırıp çağırıyorlardı. Pasaklı bir kız girdiği bir kuytuda büzüşmüş, uyuyordu; çıplak ayakları soğuktan buz kesmişti büyük ihtimalle. Yırtık pırtık gömlekli ve içine kendileri gibi iki kişi daha sığabilecek bolluktaki pantolonlu erkek çocuklar dilencilik yapan bir kadının arkasından koşuyorlardı. İşlerine gitmek üzere hazırlanan işçiler evlerinden çoktan çıkmışlardı. Yolda el arabasıyla kahvaltılık bir şeyler satan bir adam, “Sıcak poğaç! Fırından yeni çıktı bunlar! Sosis ve çörek de var. Kahvaltı için bire bir!” diye bağırıyordu. Ayakkabılarımı giymek için kaldırımın kenarına oturmama rağmen kim-

se beni fark etmemişti bile. İşportacıdan poğaça alıp açlığımı gidermek istemiştim; o da üstüme başıma bakmamıştı. Güzel ve çekici Bayan Everseau artık şehrin yoksul mahallelerinden birinde geziniyordu; sanki şık kıyafetlerini hırsızlara kaptırmış, üstüne yırtık pırtık bir şeyler geçirmek zorunda kalmış gibiydi. Burada perişan hâlde dolaşmak kimsenin dikkatini çeken bir şey değildi, çünkü ortalık benim gibilerle doluydu. Savaştan çıkmışçasına üstü başı yara ve kesiklerle dolu bir kız kimseye tuhaf gelmiyordu.

Bir süreliğine kiraladığım odamın bulunduğu, Doktor Watson'ın da evinin olduğu mahalleye gelince manzara tamamen değişmişti. Burada bu kıyafetlerimle dikkat ekebildirdim.

Neyse ki, gözünden hiçbir şey kaçmayan kurnaz ev sahibesi dışarı çıkmıştı da beni görme fırsatı olmadı. Yine de küçük kızına beni bu hâlde gördüğünü kimseye söylememesi için ufak bir rüşvet verip eline parayı sıkıştırdım. Yemeğimin de odama getirilmesi için talimat verdikten sonra, bir başka rüşvet teklifinde bulunarak banyo yapmam için bana sıcak su getirmesini, ama bunu da kimseye söylememesini istedim.

Neredeyse öğle olacaktı artık. Karnımı doyurmuş, bir güzel temizlenmiş, üstümü değiştirip güzel kıyafetlerimi giyinmiş ve süslenmiştim. Yaşadıklarımı düşünüyor, düşündükçe sinirden odanın içinde bir öteye bir beriye volta atıp duruyordum.

Bayan Kippersalt'un sesi beynimde yankılanıyordu hâlâ, *Hiç kimseyi öldürmeyeceksin, tamam mı? Bir daha böyle bir şey yapmayacaksın. Doktor Watson'a ne yaptın?*

Doktor Watson'ı bu akıl hastasının elinden kurtarmalıydım; ona ne yaptığını bir an önce öğrenmem gerekiyordu.

Eğer Doktor Watson'a yardım etmek istiyorsam -tabii hâlâ yaşıyorsa!- önce Flora hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu.

Gerçekten de daha önce birini öldürüp öldürmediğini, akıl hastanesine yatıp yatmadığını ve yattıysa evrakları Doktor Watson'ın mı imzaladığını, şimdi de bunun intikamını mı almaya çalıştığını bilmem gerekiyordu.

Bir kişinin akıl hastanesine yatırılması için aile üyelerinden birinin ve iki doktorun gerekli belgeleri imzalamasının yeterli olduğunu biliyordum. Aklımdaki soruların cevaplarını bulmak için belediyeye, karakola, Colney Hatch Akıl Hastanesi'ne gitmeliydim. Araştırmalarım ancak o zaman verilere dayalı olabilirdi.

Ama her ne kadar küçük bir sıyrık olsa da, yüzümdeki bu yarayla güzel bir kadın kılığına bürünmem ve Bayan Everseau olarak oralara gidip bilgi almam mümkün olabilir miydi acaba? En küçük bir sivilce bile bir kadının bütün güzelliğini bir anda yok edebiliyordu maalesef. Güzel olmazsam, bana bilgi verme konusunda isteksiz davranabilirlerdi.

Peeyle yüzümü kapatabilirdim aslında; küçük bir pee içi-
mi fazlasıyla görürdü, fakat o zaman da o kadar s slenmemin
hiçbir anlamı kalmazdı. Bayan Everseau güzel yüzünü göster-
mediği sürece istediği bilgilere ulaşması biraz zordu. Dudak-
larımın hemen üstündeki yara iyile ene kadar -odanın içinde
bir öteye bir beriye dolanıp dursam da bu gerçekten bir türlü
kaamıyordum- yüzüm eski hâline dönene ya da kendime ba -
ka bir kılık bulana kadar hiçbir şey yapamazdım.

Birileri beni bu hâlimle görür diye odadan bile dışarı ık-
mam sakıncalıydı.

Çok kötü durumdaydım gerçekten de. Ben aresizlik için-
de odamda beklerken, acaba Doktor Watson'ın başına neler
geliyordu şimdi?

 u ana kadar neler ya amı tı kim bilir!

“Lanet olsun! Bu i  bu şekilde yürümez!”

Watson'ın kaderinin Flora'nın ellerinde olmasına göz yu-
mamazdım. Olayı bu kadar  zm  ken, bu aşamada onun
başına bir şey gelirse kendimi asla affetmezdim. Galiba başka
 ansım kalmamıştı. Aklıma gelen tek seçeneği uygulama vakti
gelmişti sanırım.

Sherlock'a olayları baştan sona anlatıp ondan yardım iste-
meliydim.

Ondan yardım isteme düşüncesi bile heyecanlanmama
yetmi ti. Yanına gidip olan biteni anlatmam söz konusu ola-

mazdı elbette. Mesaj yollamaya kalksam, yine tehlikeli bir iş yapmış olurdum. Ağabeyim çok zeki biriydi ve ne yapar eder o mesajı nereden ve nasıl gönderdiğimi öğrenir, sonra da beni yakalardı. Kimsenin aklına gelmeyecek detaylardan yola çıkarak izimi sürebilirdi. Mesajı hangi kalemle yazdığım, kâğıdı nereden aldığım, el yazımın şekli ya da postacının parmak izi bile onun için büyük bir ipucu olabilirdi.

Böyle bir riske giremezdim.

Ama girmek zorundaydım.

Böyle elim kolum bağlı oturamazdım. Doktor Watson'ın hayatı tehlikedeysen hem de...

"Gazetenizi getirdim, madam," diye bir ses geldi kapıdan. Ev sahibesinin küçük kızını *Pall Mall* alması için görevlendirmiştim. Kapıyı çalan o olmalıydı.

"Teşekkür ederim. Kapının yanına bırak lütfen."

Kız kapının yanından ayrıldıktan sonra gazeteyi alıp odaya döndüm. Hâlâ yerimde duramıyor, bir öteye bir beriye dolanıp duruyordum. Hemen gazeteyi açıp Doktor Watson'la ilgili bir haber var mı diye baktım. Yine hiçbir gelişme yoktu. Gazetenin diğer sayfalarını bir köşeye fırlatıp ağabeyimin 'dert köşeleri' diye adlandırdığı kişisel ilanlar sayfasını incelemeye başladım. Yine aynı ilana rastlamıştım. İlk yayınlandığı günden beri düzenli olarak her gün rastlıyordum zaten. Yine her kelimesi aynıydı: '232636 232545125123422324 4611141124

2612 3612155112 44432512 344555 2512263223531215
43112513145411451324.'

Neredeyse numaraları ezberlemiştim, ama emin olmak için bir kez daha çözdüm şifreli mesajı. Aynı sonuçla karşılaşmış-
tım: IVY İSTEDİĞİN ZAMAN VE YERDE ÖKSE OTU SEVGİ-
LER KASIMPATIN.

Ne yapacağıma hâlâ karar verebilmiş değildim.

Annemi tanıyordum; bu yüzden de içinde 'sevgi' sözü ge-
çen bir mesajın ondan gelmiş olabileceğine inanamıyordum
bir türlü.

Keşke o gönderseydi; daha ne isterdim o zaman. Özelli-
le de böyle zor bir anımda ondan destek alsam ne kadar gü-
zel olurdu. Doktor Watson konusunda da ne yapabileceğimi
bana söylerdi; eminim ki o benden daha mantıklı şeyler düşü-
nüp bana yol gösterebilirdi.

Bu mesaj ondan gelmiş olamaz mıydı acaba? Hiç mi böyle bir
ihtimal yoktu? Ya gerçekten o gönderdiyse? Ya bunca yıldan son-
ra ilk kez bana sevgisini göstermek istediye? Böyle bir durumda
ona cevap vermezsem, sevgisini bir daha hiç göstermeyebilirdi.

Belki de ona biraz kırgın olduğumu sezmişti ve aramızda-
ki buzları eritmek için benimle buluşmak istiyordu. Olamaz
mıydı yani?

Çingenelerin arasında yaşadığını tahmin ediyordum. On-
lar da şehir merkezlerinde yaşamazlardı; kırlarda göçebe hayatı

sürerlerdi. Londra'ya kadar gelmeyi düşünen bir kadın buluşma yerini ve zamanını kendi belirlemek istemez miydi? 'İSTE-DİĞİN ZAMAN VE YERDE' diyordu mesajında; annemin bu seçimi bana bırakacağına inanasım gelmiyordu.

Acaba araya bir başkası girip bana tuzak kurmak için farklı bir yer ismi söyleyebilir diye mi korkmuştu da seçimi bana bırakmıştı?

Aklımdaki soruların sonu gelmek bilmiyordu. Ne kadar düşünsem de bir sonuca varamıyor, kuyruğunu yakalamaya çalışan bir kedi gibi dönüp dolaşıp aynı yere geliyordum. Annemle ilgili düşünceleri kafamdan atmak için diğer ilanlara göz gezdirmeye başlamıştım. Doktor Watson'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili herhangi bir mesaj olup olmadığına bakıyordum.

Biraz göz gezdirince, büyük harflerle yazılı bir ilan olduğunu fark ettim:

ALONE KAZUT KAZUT ALONE

Ne kimin gönderdiğine ne de kime gönderildiğine dair bilgi vardı.

ALONE KAZUT KAZUT ALONE

Başka bir şey yazmıyordu.

Büyük bir şaşkınlıkla bu tuhaf ilana bakıyordum. Muh-temelen gazeteyi eline alan herkes de bu yazıyı fark etmişti. Kalın harflerle yazılan ve aynı tuhaf kelimelerin tekrarından oluşan bu ilanı görmemek mümkün değildi zaten. Şifre falan da yoktu üstelik. Saçma sapan bir şeyler yazılmıştı. Birisi bir başkasına mesaj göndermişti büyük ihtimalle, ama bu konuda uzman olmama rağmen ben bile ne olduğunu anlayamamıştım. İlk ve son kelimesi tanıdık geliyordu aslında. Tabii yaa! Nasıl da anlayamamıştım! Adımı tersten okuyunca 'alone' oluyordu.

Ancak anlayabilmiştim bunu; aslında çok basitti, çünkü mesajı gönderen kişi sadece kelimeleri tersinden okuyarak yazmıştı. Aynı kelimeleri tekrarladığı için ilk başta anlam verememiştim, ama sonra ne demek istediğini anladım:

ENOLA TUZAK TUZAK ENOLA

Bu tuhaf şifreyi çözünce o kadar rahatlamıştım ki neredeyse zafer çığlıkları atacaktım. Evet, sonuçta bu da şifreli bir mesajdı, fakat çocuk oyuncağı denebilecek kadar kolaydı benim için. Bir o kadar da şaşırtıcı ve zordu tabii. Böyle bir şaşırtmacalı mesajı ancak annem gibi akıllı biri yazmış olabilirdi. Annem sayesinde 'IVY İSTEDİĞİN ZAMAN VE YERDE ÖKSE OTU...' şeklindeki mesajın bir aldatmaca, bir tuzak olduğu-

na artık şüphem kalmamıştı. Muhtemelen Sherlock'un işiydi yine.

Gördüğüm mesajdan sonra bir şeyi daha anlamıştım: Anem belki yanıma gelip beni dinlemiyordu, fakat benimle ilgilendiği, beni önemseydiği ve uzaktan da olsa beni düşündüğü apaçık ortadaydı.

Şimdi önümde halletmem gereken çok zor bir görev vardı; Doktor Watson'ın yerini tespit edebilmesi için ağabeyime yardım etmeliydim. Tabii önce her şeyi iyice düşünüp taşınmalı ve vereceğim bilgilerin doğruluğundan emin olmalıyım. Anemin yüzünü gözümde canlandırıp biraz sakinleştikten sonra elime bir kalemle bir kâğıt alıp oturdum.

Sherlock'a neleri söyleyip neleri söylememem gerektiğini düşünüyordum.

Her şeyden önce, ben neler biliyorum diye zihnimi yokladım ve aklıma gelenleri kâğıda yazmaya başladım:

Bayan Kippersalt'ın, "Yine ne halitler kırıstırdı acaba?" dediğini biliyorum. Belki de bunu söylerken kocasını değil de kız kardeşini kastetmişti. Erkek kuluğine girdiğini biliyordu çünkü. Bayan Kippersalt kocasından bahsederken onun hâlâ yaşadığını ima eder gibi konuşuyordu.

Flora nınsa ablasının kocasından ölmüş biri gibi bahsettiğini biliyorum.

Bayan Kippersalt ın Flora ya, "Millletin başına bela olmaktan vazgeç artık!" dediğini biliyorum. ??? Flora buna karşılık nasıl bir cevap vermişti peki? "Beni tıktığı yere şimdi ben onu göndereceğim, gibi bir şey söylemişti galiba. Acaba kimden bahsediyordu? Ablasının kocasından mı yoksa Doktor Watson dan mı? Bayan Kippersalt un ona, "Doktor Watson a ne yaptın?" diye sorduğunu biliyorum.

Flora'nın erkek kılızına girdiğini de biliyorum.

O esrarengiz çiçekleri gönderen kişinin de Flora olduğundan neredeyse tamamen eminim.

Bayan Kippersalt un ona bir daha kimseyi öldürmemesi gerektiğini söylediğini biliyorum.

Acaba Doktor Watson ı öldürmüş olabilir miydi?

En zor ve en üzücü soru buydu aslında.

Bildiklerimi hatırlamaya çalışırken farkında olmadan kâğıdın üstüne bir şeyler karalıyordum. Bir ressam kadar yetenekli olmasam da, insanların yüzlerini çizme konusunda fena sayılmazdım. Nedense böyle yapınca daha iyi düşünebildiğimi

sanıyordum. Şimdi de Bayan Kippersalt'un yüzünü çiziyordum. (Gerçek soyadının bu olduğundan bile emin değildim aslında. Acaba onları pencerenin kenarında izlerken beni görmüş müydü? Onunla ilgili cevabı olmayan daha bir sürü soru vardı aklımda.) Onun resmini bitirdikten sonra Flora'ninkini de çizdim, ama burnu ve dudakları olan bir erkek şekliyle.

Acaba Flora neden böyle bir şey yapıyordu? Niçin erkek kılığına giriyordu?

Sanırım cevabını biliyordum. Hemen not aldım:

Flora. "Kocanın yerini doldurmam gerekirdi, değil mi?" gibi bir şey söylemişti.

Bayan Kippersalt da onu artık yattığı yerde rahat bırakmasını söylemişti.

Doktor Watson'ın orduda görev aldığı dönemde burnu kopan bir asker tarafından kaçırıldığına yönelik varsayımım yanlış çıkmıştı; o ihtimali kafamdan atmıştım artık. Şimdiyse Bayan Kippersalt, Flora ve adı geçen fakat kendisi ortalarında görünmeyen Bay Kippersalt'la ilgili olarak başka bir varsayımda bulunuyordum: Adam önceleri baldızına yardımcı olmaya çalışmıştı muhtemelen, ama durumun ümitsiz vaka olduğunu anlayıp ona daha fazla katlanamayınca, Flora'yı Colney Hatch Akıl Hastanesi'ne göndermişti. (Bir taraftan

tahmin yürütürken, bir taraftan da Flora'nın başka bir resmi-
ni çiziyordum. Bu kez ablasına benzeyen bir kadın olarak res-
mediyordum onu.) Kız kardeşinin yüzünü farelerin yemesin-
den kendini sorumlu tutan ve o günden sonra hayatını ona
bakmaya adanmış Bayan Kippersalt ise Flora'nın akıl hastane-
sinde yaşamasını istememişti büyük ihtimalle; daha doğrusu
böyle bir şeye daha fazla izin vermeye içi elvermemişti. Her
ne kadar orada olması gerekiyorsa bile, kardeşiydi sonuçta.
Böyle olunca da, kocasıyla kız kardeşi arasında seçim yapmak
zorunda kalmıştı ve kocasına karşı gelerek küçük kardeşinin
tarafında olmuştu. Böylece, Flora da akıl hastanesinden kur-
tulmayı başarmıştı.

Flora, akıl hastanesine yatırılmasının sorumlusu olarak
gördüğü Bay Kippersalt'u, adam oradan çıkar çıkmaz öldür-
müştü.

Kocasıyla bozuşan Bayan Kippersalt bu olaydan fazla etki-
lenmemişti muhtemelen. Cinayeti örtbas etmeye çalışmış ve
kocası yaşıyormuş gibi göstermişti. Bu sırada, başka olaylara
sebebiyet vermesin diye de kız kardeşiyle ilgilenmeye ve onu
kontrol altında tutmaya gayret etmişti. Ne var ki, Flora'nın
onu dinlemeye pek niyeti yok gibiydi...

Tabii ya!

Konuşması esnasında duyduğum bir cümleyi hatırlamış-
tım; olaylar arasında bağlantı kurunca ne demek istediğini

şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Hemen o cümlesini de not aldım:

“Çok pişman olursun sonra! Hem sen hem de beni oraya göndermek için belgeleri imzalayan doktor! İkinci de doğduğunuzda pişman ederim!”

Demek ki Flora'nın öfkesi hâlâ geçmemişti. Doktor Watson'a akıl hastanesine girmesine sebep olan raporları imzaladığı için kin gütmeye devam ediyordu. En sonunda olayın iç yüzünü anlamıştım sanırım.

Acaba Doktor Watson'a ne yapmıştı? Onu öldürmüş olabilir miydi?

Bunun düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmişti. Böyle bir ihtimali bile kabullenmek istemiyordum.

Düşüncelere dalmış, Flora'nın bu kez burunsuz ve dudaksız resmini çizmiştim. Bu şekilde olmak onun suçu değildi; o yüzden de çizerken biraz üzülmüş ve zorlanmıştım. Annesiz kalmış, akli dengesi yerinde olmayan, ablasının bakımına muhtaç bir çocuktuk. Kim bilir bu iki kız kardeşin çocukluğu nasıl zorluklarla geçmişti? Zavallılar, farelerin Flora'nın burnunu kemirdikleri o gün belki de annelerinin işten gelmesini bekliyorlardı. Belki o zaman da anneleri yoktu; onlar daha küçük birer çocukken ölmüştü. Belki de henüz ölmemişti ve eve

döndüğünde küçük kızının o hâliyle karşılaşmıştı; sonra da büyük kızına kardeşini koruyamadığı için kızmıştı. Yüzü tuhaf görüldüğü için diğerini de az sevmiş olabilirdi.

Öyle ya da böyle, sonuçta anne sevgisinden mahrum, hatta annesiz geçen bir çocukluk döneminden sonra Flora'nın akli dengesinin yerinde olmaması çok da anormal bir şey değildi aslında.

Çizdiğim son resme baktım ve biraz da olsa onun yerine koymaya çalıştım kendimi. Bir taraftan ona çok kızarken, bir taraftan da durumuna üzüliyordum açıkçası. Yüzündeki boşlukları kapatmak için çiçek resimleri eklemeye başlamıştım.

Ağız kısmına çitsarmaşığı deseni çizmiştim; burun boşluğunaysa baş aşağı duran bir gül goncası kondurmuştum. Gözlerini gelincik çiçekleri şeklinde, saçlarınıysa kuşkonmaz filizleri biçiminde çizmiştim. Yüzünün son hâli, Doktor Watson'ın evine gönderdiği o gizemli çiçek demetine benze-mişti şimdi.

Yüzüne çizdiğim çiçeklerden gül hariç hepsini -gül sevgi anlamı taşıırken, baş aşağı duran gül nefret anlamına geliyordu- Bayan Watson'ın evinin salonundaki çiçek demetinde görmüştüm.

Hepsinin ne anlama geldiğini bulmuştum, fakat kuşkonmazın manasını tam olarak çözememişim. Acaba ne anlama geliyordu?

Flora o kadar çok kuşkonmazı serasında neden yetiştiriyordu acaba?

Uzun ve ince yapraklarını çiçek demetlerine koymak için mi? Belki de bin demetlik kuşkonmaz yaprağı vardı orada. Sebze olarak yemek için mi? Holywell Caddesi'nde yaşayan bütün insanları doyurabilecek kadar fazlaydılar. Oysa hiçbirinin yenecek filiz kısmı kesilmemişti. Hepsi birer mızrak gibi yerli yerinde duruyordu—

Mızrak mı?

Mızrak çiçek değildi belki, ama anlam bakımından demetteki diğer çiçeklerle aynıydı: Kin ve ölüm. Belki de bu bitkiyi yenen kısmı mızrağa benziyor diye, bilerek o demetin içine koymuştu.

Daha fazla zaman kaybedemezdim. Yerimden kalktım; ani bir kararla ne yapmam gerektiğini belirledim. Beynimin içinde geceleyin beni aramak için kullandıkları projektöre benzer bir lamba yanıp zihnimi aydınlatmıştı sanki. Artık aklımda soru işareti kalmamıştı ve ne yapmam gerektiğini de gayet iyi biliyordum.

MACERANIN ON ALTINCI BÖLÜMÜ

ARTIK SHERLOCK'A MEKTUP YAZARAK KENDİMİ RİSKE ATMAMA gerek kalmamıştı. Ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmuştum çünkü.

Hemen temiz bir kâğıt parçası bulup onunla başka türlü iletişim kurmak üzere harekete geçtim.

Birkaç dakika sonra, ona göndereceğim mesajı kodlama işlemini bitirmiştım:

2155321624 44425312 2611434523 313453241236
5211453152 11431353 5211254511241225232412 322345
2612 211136 4323545412152511534513 215553. E.H.

Mesajın sonuna adımın ve soyadımın baş harflerini yazma cesaretini gösterirken hiç tereddüt etmemiştim. Biraz daha he-

yecanlanman için bu kez şifrenin çözümünü söylemeyeceğim, sevgili okuyucu. En azından şimdilik. Zaten senin bunu kolayca çözebileceğine de inanıyorum. Birkaç sayfa sonra belki ne anlama geldiğini söylerim, ama istersen o zamana kadar daha önceki şifrelerden yola çıkarak kendin de çözebilirsin.

Şifreli mesajımı son hâliyle temize çektikten sonra, kâğıdı güzelce katladım ve zarfın içine koydum. Ertesi günkü baskıya yetişebilmesi için onu *Pall Mall*’a nasıl teslim edebileceğimi düşünüyordum. Böylesine önemli bir konuda sokaktan geçen bir çocuğu durdurup bu zarfı yerine ulaştırmasını isteyemezdim. Kuryelik yapan üniformalı birine ya da kargo şirketlerindeki herhangi bir yetkiliye teslim etmeye kalksam, ağabeyim bütün kuryeleri sorgulayabilir ve izimi bulabilirdi. Galiba yine iş başa düşmüştü. Her zamanki gibi her şeyi kendim halletmeliydim. Yüzümdeki sıyrığı kapatmak için küçük bir yara bandı kullandım; hava karardığında çok fark edilmeyeceğini düşünüyordum. Gündüz vakti dışarı çıkmam doğru olmayacağı için, havanın kararmasını bekleyecektim. Hava kararmaya başladığında, üstüme siyah bir elbiseyle bir de şal alarak hemen dışarı fırladım. Peruğumu, yüzümü örtecek peçemi ve geniş şapkamı da takmıştım. Fleet Caddesi’ne doğru yol almaya başlamıştım bile.

Her şey yolunda gidiyordu. Gazete bürosunda akşam vardiyasında çalışan bir görevli doğru dürüst yüzüme bile bakma-

dan ücreti ve mesajımı almış, ilk baskıya yetiştireceğine dair de söz vermişti.

Gazeteye ilan verme olayını da halletmiştim. Şimdi kirala-
dığım odaya gitmeye kalksam, biliyordum ki normal bir insan
gibi akşam yemeğimi yiyecek ve sonra yatağıma girecektim,
ama uyuyamayacaktım.

Muhtemelen yatakta bir sağa bir sola dönecek ve Doktor
Watson'ın başına neler gelmiş olabileceğini düşünecektim.
Eğer gerçekten tahmin ettiğim yerdeyse, bir gece daha sab-
retmesi gerekecekti. Ertesi gün Sherlock gazetedeki mesajımı
görünce onu kurtarabilirdi. Düşünüp taşınıp aynı sonuca va-
rıyordum. Gerçi artık ne kadar mantıklı düşünebildiğimden
de emin değildim? Ya önemli bir detayı gözden kaçırıyorsam
ne olacaktı? Ya yanılıyorsam? Ya aptalca bir hata yaptıysam?
Acaba mesajlarla uğraşmak yerine gidip Sherlock'u mu bulsay-
dım? Böylesi daha mı iyi olurdu?

Odama gidip ne olacak diye beklemek istemiyordum.
Hançerim her zamanki gibi yanımdaydı; üstelik hava da
kimselerin beni göremeyeceği kadar kararmıştı. Holywell
Caddesi'nin arka sokaklarına gitmeye karar vermiştim. Suç-
luların ve ayyaşların kol gezdiği, şehrin en karanlık ve en dar
sokaklarının olduğu, insanların yoksulluk içinde yaşadığı ve
evlerin birbirine yapışık hâlde inşa edildiği sokağa gidecek-
tim. Bu sabah da oradan geçmiş ve üstü başı perişan, yalın

ayak bir kıza rastlamıştım. Zavallı kızın soğuktan ayakları morarmıştı, ama gidecek yeri olmadığı için sokakta yaşamaya mecburdu.

Akşamın bu saatlerinde sokaklar sarhoş erkekler ve kadınlarla doluydu. İşportacılar ucuz midye ya da şekerleme satmak için bağıryorlardı. Her köşenin başında da başka şeyler satmaya çalışan yüzleri abartılı bir şekilde boyalı kadınlar vardı.

Nerdeyse her birkaç metrede bir para kazanmak için gösteri yapan birine rastlamak mümkündü. Faresini arka ayaklarının üstünde duracak şekilde eğitmiş bir adam vardı az ileride. Durup biraz seyrettim. Fare adamın bir elinin üstünde, iki ayağının üstünde şaha kalkmış gibi dururken, adam da diğer elindeki beyaz mendille faresine çeşitli giysiler yapıyordu. Önce harmanili bir Romalı senatöre benzetti onu; sonra papaz cüppesi giymiş bir din adamına ve sonra da cüppeli bir hâkime. Etrafına toplanan ve onu büyük bir hayranlıkla izleyen kalabalığı kahkahalara boğmayı başarmıştı başarmasına, ama iş para toplamaya gelince o kadar da başarılı olamamıştı. Gösteri bittiğinde, seyircilerinden bahşiş almak için şapkasını çıkarıp onlara uzattığında, az önceki kalabalıktan eser kalmamıştı. Bir tek ben bahşiş vermiştim ona. Adamın yanından ayrılıp sokaklarda kalmış, aileleri tarafından terkedilmiş çocukları aramak için yoluma devam ettim.

Londra'daki yoksullara uzun zamandan beri yardım etmeye çalışıyordum. Haftalardır, hatta aylardır bunu kendime bir görev edinmiştim.

Sokağın bir köşesinde birbirlerine köpek yavruları gibi sokulmuş zavallı çocukları bulmam çok uzun sürmedi. Yanımda onlara verebileceğim gıda malzemesi olmadığı için her birinin eline birer şilin sıkıştırdım. Sonra hemen yanlarından uzaklaştım. Eğer orada dursam, sokaktaki diğer arkadaşlarına da haber verebilirler ve bir anda üzerimdeki bütün parayı almak için başıma üşüşebilirlerdi.

Artık saat iyice ilerlemişti ama en sonunda asıl aradığım kişiyi, yani soğuktan çıplak ayakları morarmış o kızı bulmuştum; üstelik onu daha önce gördüğüm yerde. Onu ikinci el giysilerin satıldığı bir mağazaya götürdüm ve dükkân sahibini uyandırıp zavallı kıza bir ayakkabıyla birkaç kıyafet aldım; sonra da karnını doyurması için biraz para verdim. O kadar şaşırmıştı ki, teşekkür etmek bile aklına gelmedi. Zaten bütün bunları bana teşekkür etsin diye de yapmıyordum. Kendimi iyi hissetmek ve içimin huzurlu olması benim için yeterliydi.

Gün ağarmadan birkaç saat önce odama geri dönmüştüm. Artık uyuyabilirdim.

En azından uyuyabileceğimi ümit ediyordum. Bir ara biraz uyuyakalmıştım galiba ama gün ağardığında uyanıktım. Her ihtimale karşı üstümü giyindim ve yanıma ihtiyacım olabile-

cek her şeyi aldım: Paramı, hançerimi, bandajlarımı, bisküvilerimi, dikiş setimi, kâğıt ve kalemimi, anahtarlarımı, eşarbımı, yedek çoraplarımı, eldivenlerimi ve geçen sefer yanıma almadığım için kendime çok kızdığım şekerlemelerimi. Her ne kadar sakin olmaya gayret etsem de, üzerimdeki gerginliği bir türlü atamıyordum. Hizmetçi kızın odama getirdiği kahvaltılıklara bile doğru dürüst dokunmamıştım.

Daha sabahın köründe peruğumu ve şapkamı takmıştım. Bayan Watson'ın evini gören pencerenin önünde dikilmiş, dışarıyı gözetliyordum.

Hizmetçilerinin elindeki bir kova köpüklü suyla dışarı çıktığını, dizlerinin üstüne oturarak merdivenleri sildiğini görmüştüm. Her gün yaptığı bir işti bu.

Biraz daha vakit geçirdikten sonra pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum. Pencerenin eşiğinde parmaklarımı piyano çalar gibi oynatıp bir şeyler mırıldanmaya başlamıştım. Hiç piyano dersi almadığım için çok doğru hareketler yaptığımı sanmıyordum ama en azından stresten kurtulmak için işe yarıyordu.

Her sabahki gibi bu sabah da sütçü geçiyordu yoldan. Bu kez eşeğiyle gelmişti; muhtemelen sıcak eşek sütü içmesi gereken bir hasta vardı yakınlarda.

Sanki uzun kulaklı başka hayvan görmemişim gibi eşeğe baktım bir süre.

Sütçü ve eşeği gözden kaybolunca, parmaklarımı pencerenin eşiğine bu kez davul çalar gibi vurmaya başladım.

Watsonlar'ın bir süre önce merdivenleri silip içeri giren hizmetçileri bu defa pencereleri silmek için tekrar dışarı çıkmıştı.

Sokağın köşesinden buzcunun arabasının sesleri yükselmeye başlamıştı. Arabayı yaşlı bir at çekiyordu. Sahibi kapı kapı dolaşp buz satarken, o da kişneyerek sahibini bekliyordu. Bir sürü eve uğramasını izlerken bayağı zaman geçmişti. Atın renginden tut, adamın hareketlerine kadar her detayı dikkatlice inceliyordum.

Bir süre sonra onlar da gözden kayboldu. Parmaklarımı pencerenin kenarına vurmaktan yorulmuştum artık. Gerginliğimi biraz olsun üstümden atmıştım, fakat bu sefer de sıkıntı basmıştı. Vakit geçsin istiyordum.

Sanki bugün zaman daha bir yavaş geçiyordu.

Kuzeyden gelen faytonu zor fark etmiştim. Aslında ben daha küçük bir at arabasının geçmesini bekliyordum. Fayton giderek yaklaştı; içinden bakıcısıyla sabah gezintisine çıkmış yaşlı bir kadının ineceğini sanmıştım, fakat yanıldığımı anladım.

Bir anda ayağa kalktım ve büyük bir sevinç ıııııııı attım. Sonra da faytondan inen ağabeyim beni duymasın diye ellerimle ağzımı kapattım. Oysa cam kapalıydı ve beni duymasına da imkân yoktu.

Çok şaşırmıştım, fakat faytondan inen Sherlock değildi.

Başındaki fôtr şapkası, tek gözlüğü ve yeleşinin cebindeki cep saatinin altın kaplama zincirinden onun Mycroft olduğunu anlamıştım!

Benimle çok fazla ilgilenmeyen, sadece oturduğu yerden emirler verip beni yatılı okula göndermek isteyen ağabeyim. Evi, çalıştığı devlet dairesi ve Diojen Kulübü arasında mekik dokuyan, bunların haricinde bir yere gitmekten hoşlanmayan ağabeyim. Beni çok önemsemeyen ağabeyim.

En azından şimdiye kadar onunla ilgili hep böyle şeyler düşünmüştüm.

Yanılmıştım galiba. Görünüşe bakılırsa, o da Sherlock gibi beni arıyordu. Annemle çiçeklerin anlamları yoluyla mesajlaştığımızı biliyor olmalıydı; belki de *Pall Mall* gazetesine 'İVY İSTEDİĞİN ZAMAN VE YERDE ÖKSE OTU SEVGİLER KASIMPATIN' şeklindeki ilanı veren de oydu.

'2155321624 44425312 2611434523 313453241236 5211453152 11431353 5211254511241225232412 322345 2612 211136 4323545412152511534513 215553. E.H.' şeklindeki mesajımı anlamış ve o nedenle de buraya gelmiş olmalıydı. Sherlock okusa gelirdi çünkü.

Eğer bu şifreli mesajımı hâlâ çözmediysen, sanırım nasıl çözüleceğini açıklama vaktim geldi: İlk önce alfabeyi baştan başlayarak beşli gruplara ayırman gerekiyor. Son grupta dört

harf oluyor, ama önemli değil. Her harf iki rakamdan oluşuyor. Şifredeki ilk iki rakam olan 2 ve 1, ikinci sıra birinci grup anlamına geliyor; daha kolay olmasını istersen sonrakinden başlayarak birinci grubun ikinci sırasındaki harf de diyebilirsin. 21, yani B harfi. İkinci harfi bulmak için 55'in hangi harf olduğuna bakmalısın; beşinci sıra, beşinci grup; yani U. Sonrakiyse üçüncü sıra, ikinci grup; yani G. Sonra, birinci sıra, altıncı grup: Ü ve sonra da ikinci sıra, dördüncü grup; yani N.

Çıkan harfleri birleştirdince “BUGÜN” kelimesine ulaşacaksın.

Bütün harfleri bulunca da şöyle bir mesaj çıkacak ortaya: “BUGÜN ÖĞLE VAKTİ COLNEY HATCH AKIL HASTANESİNE GİT VE BAY KİPPERSALT’U BUL.”

“E.H.” tarafından gönderilen bir mesaj.

Mycroft’un bu sabahki *Pall Mall* gazetesinde gördüğü şifreli mesaj buydu işte. Ona hayır diyemeyeceği bir çağrıda bulunmuştum.

Mycroft’un Colney Hatch Akıl Hastanesi’ne gidip ‘Bay Kippersalt’u çağırttığında neler yaşadığını ve onu görünce ne kadar şaşırdığını tahmin edebiliyordum.

Sanırım ağabeyim mesajda belirttiğim şeyi yapmış ve ‘Bay Kippersalt’u, yani Flora’nın çevirdiği oyunlar yüzünden akıl hastanesine o isimle tıkılan Doktor Watson’ı oradan kurtarmayı başarmıştı. Evet, kesinlikle kurtarmıştı.

Yaşasın! Hemen arkalarından Doktor Watson da faytondan iniyordu şimdi.

Zavallı doktor hâlâ yaşadığı sıkıntıların etkisini üzerinden atamamışa benziyordu. Ne olursa olsun, yaşıyordu ve oradan kurtulmuştu ya bu bana yeterdi.

Yüzünde büyük bir rahatlama ifadesi vardı.

Faytondan inen kişinin Doktor Watson olduğunu gören hizmetçi kadının çılgılığı Bayan Watson'ın da dışarı çıkmasına sebep olmuştu.

Sevincinden havalara uçan kadın merdivenlerden koşarak aşağı indi. Daha kocası ne olduğunu anlamadan ona sıkıca sarılmıştı bile.

Gördüğüm manzara bundan ibaret değildi sadece. Biraz sonra başka bir at arabası daha yanaştı evin önüne. Henüz ötekiler eve girmeden önce onlara katılan biri daha olmuştu. Gelen at arabasından uzun boylu zayıf bir adam inmiş ve en yakın arkadaşına defalarca sarılmıştı. Sherlock'un bu kadar mutlu olduğunu hiç görmemiştim.

Onları uzaktan izlemek acı verse de, yine de bu mutlu tabloyu gördüğüm için çok mutluydum. Kapıdan içeri girinceye dek onları izledim.

Hep beraber içeri girdiler; dışarıdaki at arabaları da oradan uzaklaştı. Galiba uzun süren bir bekleyiş burada son bulmuştu.

Pencerenin yanından ayrılıp derin bir iç çektim ve eşyalarımı toplamaya başladım. Pek güzel bir mahallede olmasa da, buradan uzak ve benim için daha güvenli bir yer olan Bayan Tupper'ın dairesine geri dönme vaktim gelmişti.

MACERANIN ON YEDİNCİ BÖLÜMÜ

PALL MALL GAZETESİNİN BİR SONRAKİ BASKISININ KİŞİSEL ilanlar sayfasında şöyle bir mesajla karşılaştım:

E.H.'ye: Harika bir iş başardın. Senin gibi birine de bu yakışır zaten. Teşekkürlerimizi kabul et lütfen. S.H. & M.H.

Vay canına! Ne kadar da onur verici sözler!

Ağabeylerimden böyle güzel sözler duyacağımı hiç düşünmezdim. Bayan Tupper'ın dairesinde okuduğum mesaj karşısında ne yapacağımı bilememiştim. Gözlerime inanamayıp bir kez daha okudum.

E.H.'ye: Harika bir iş başardın. Senin gibi birine de bu yakışır zaten. Teşekkürlerimizi kabul et lütfen. S.H. & M.H.

Hiç beklemediğim bir mesajdı bu. Özellikle de ağabeylerimin benim için böylesine güzel şeyler söylemesi çok hoşuma gitmişti. Gözlerimin içi gülmeye başlamıştı. Kendi kendime gülümsemeye başlamıştım.

O esrarengiz çiçekleri, özellikle de kuşkonmazın mızrağa benzer sebzelerini gördüğüm zaman Doktor Watson'ın başının ne kadar büyük bir deratte olduğunu anlamıştım.

Çiçek demetindeki bütün bitkilerin anlamları ölümle ilgiliydi.

Kippersalt soyadlı kişileri bulmak için kaymakamlık binasına gittiğimde kayıtlarda sadece Augustus Kippersalt adında birinin olduğunu, onun da akıl hastanesinde yattığını öğrenmiştim. Başta pek şüphelenmemiştim, fakat Flora'nın konuşmalarını duyduktan sonra olaylar arasındaki bağlantıları daha iyi kurabilmiştim. Flora, birini akıl hastanesine tıkmaktan bahsediyordu ve Augustus Kippersalt adlı kişi de oraya sadece birkaç gün önce girmişti.

Bay Kippersalt'ın artık yaşamadığını da yine Flora'nın konuşmalarından çıkardığım için o kişinin Doktor Watson olduğunu anlamıştım.

Demek ki Bayan Kippersalt'ın eski kocasının ismi Augustus'muş.

Kendisini akıl hastanesine gönderdiği için kin güttüğü zavallı adamı öldüren Flora'nın onu seraya gömdüğünü tahmin

ediyordum. Olayı örtbas etmek için daha uygun bir yer bulabileceğini hiç sanmıyordum. Başlarda Bayan Kippersalt'un şefkat dolu tavırlarından hoşlansam bile, bu olayda kardeşine destek çıktığı için onun da cezasını çekmesi gerektiğine inanıyordum. Bu nedenle de bütün bildiklerimi ve şüphelerimi yazdığım bir mektupla Londra Emniyet Teşkilatı'na da iletmiştim.

Kardeşinin işlediği cinayetin ortaya çıkmasını istemeyen Bayan Kippersalt, kocasının ölümünden kimseye bahsetmemiş ve onu yaşıyor gibi göstermişti. Olayı bu şekilde gizlediği için de doğal olarak ortada ölüm raporu falan yoktu.

Tabii ortada ölüm raporu olmadığı ve Bay Kippersalt hâlâ yaşıyor görüldüğü için ona deli raporu vermeleri de zor olmamıştır.

İşin buraya kadarki kısmını çözmüştüm, fakat Flora'nın Doktor Watson'ı nasıl kaçırdığını -muhtemelen erkek kılığına girmişti yine- ve onu Augustus Kippersalt olarak gösterecek belgeleri nasıl düzenlediğini bilemiyordum. Belki hiçbir zaman da bilemeyecektim. Doktor Watson'ı başkalarına kaçırılmış da olabilirdi. Ne yapmış etmiş, intikamını almak için muhtemelen her yolu denemişti.

"Beni tıktığı yere şimdi ben onu göndereceğim," gibi bir şey derken duymuştum onu. İyi ki o gece pencerelerinin kenarına kadar gitmiş ve ablasıyla konuşmalarını dinlemiştim; yoksa bu olayı çözmem çok zor olacaktı.

Doktor Watson'ın akıl hastanesinde geçirdiği bir dakika bile muhtemelen ona bir ömür gibi gelmiştir. Bu duruma ben de çok üzüliyordum, ama başına daha kötü şeyler gelmediği için de sevinliyordum.

Yüzümün yaralanması belki de iyi olmuştu; çünkü, eğer öyle bir şey olmasaydı, büyük ihtimalle acele edip vakitsiz bir hamlede bulunacaktım ve kendimi ele verecektim.

Doktor Watson'ın akıl hastanesinden kurtulmasının üzerinden iki hafta bile geçmeden -o zamana kadar kendini toparlamış ve mesleğine geri dönmüştü- Bayan Everseau iyi kalpli doktorun evini ziyaret etmişti.

Süslenip allıklar ve doğum lekesiyle daha da güzelleşen Bayan Everseau, Bayan Watson'ın evine gitmişti. Peruğunu ve son moda şapkasını takmayı da unutmamıştı tabii.

Bu kez yanımda çuha çiçeği, elma çiçeği ve muhabbet çiçeklerinden oluşan bir demet götürmüştüm: Çuha çiçeği, gelecek mutlu günleri; elma çiçeği, sağlığı simgeliyordu. Muhabbet çiçeğiniyse Bayan Mary Moran Watson'a duyduğum hayranlığın bir göstergesi olarak buketin içine yerleştirmiştım. Muhabbet çiçeğinin taç yaprakları küçük küçüktü, fakat kokusu gerçekten harikaydı. Alçakgönüllü ve iyi kalpli bir insana verilebilecek en güzel çiçeklerden biriydi. Bayan Watson'ın da bunu anlayacağını ümit ediyordum.

Kapıyı açan hizmetçiye üzerinde Bayan Viola Everseau yazan kartımı verdikten sonra kapının önünde bekledim. Bayan Watson'ın içeri girmeme izin vereceğini biliyordum, fakat bu kez de geçen seferki gibi benimle dertleşip dertleşmeyeceğinden emin değildim.

Aslında merakımı gidermek için oradaydım da diyebiliriz.

“Bayan Everseau!” Evde giydiği, en az muhabbet çiçekleri kadar gösterişsiz ve sade bir elbiseyle beni karşıladı. Ellerini açıp bana yaklaştı ve sonra sarıldı. “Ne kadar düşüncelisiniz; sizi tekrar gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Ne güzel çiçekler getirmişsiniz bana!” Elindeki çiçekleri doyasıya kokladı ve sonra yanındaki hizmetçiye verdi. “Gerçekten çok nazıksınız!”

“Lafı mı olur! Siz her güzelliği hak eden birisiniz! Bunlar az bile!”

“Artık o kadar mutluyum ki, hiçbir şey istemiyorum. Eminim, John'un sağ salım eve geri döndüğünden haberiniz vardır.”

“Evet, duydum. O kadar rahatladım ve o kadar sevindim ki anlatamam. Siz nasıl sevinmişsinizdir kim bilir?”

“Hem de nasıl! Onu karşımda görünce neredeyse mutluktan bayılacaktım. Lütfen gelin, oturun şöyle!” Sanırım benimle dertleşip dertleşmeyeceği konusunda boşuna kaygılanmışım. Bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacak gibi

görünüyordu. Sadece genel bir soru sormam yeterli olacaktı galiba. Çaylarımızı yudumlarken, polisin Doktor Watson'ın bulunmasıyla ilgili olarak kendine pay çıkarıp çıkarmadığını sordum.

"Aslında, polis bu olayı çözemediğini itiraf etti," şeklinde yanıt verdi soruma.

"Peki Bay Sherlock Holmes ne yaptı?"

"Onun da cevaplayamadığı sorular var hâlâ. Mesela, kocamı kimin kaçırdığını... neden kaçırdığını bilmiyoruz. John'un tanımadığı bir adam kulübe gelip Bay Sherlock Holmes'un acilen ona ihtiyacı olduğunu söylemiş. Onunla konuşan adam çantasını falan doktor gibi görünmemesi için orada bırakmasını söyleyince biraz şüphelenmiş aslında. Tuhaf bir adammış zaten; özellikle de yüzü çok ilginç gelmiş. John, Bay Sherlock Holmes'a birçok konuda yardımcı olduğu için ve ara sıra böyle acil durumlar da çıktığı için adamın söylediğini yapmış ve kendi ayaklarıyla düşmanının götürdüğü yere gitmiş.

Daha ilk sokağın köşesinden bile dönmeden siyah bir at arabasının içinden bir polisle bir de adamın arkadaşı çıkmış ve onu da arabaya bindirmişler. Karşı koymaya çalışmış; 'Ne yapıyorsunuz? Acelem var! Acilen Bay Sherlock Holmes'un yanına gitmem gerekiyor!' demiş, ama nafile. Tuhaf suratlı adam, 'Görüyor musun?' demiş. Polis de, 'Evet, saplantılı bir

deliye benziyor. Ait olduğunuz yere gitmeye hazır mısınız Bay Kippersalt?’ diye karşılık vermiş.”

Sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranarak, “Kippersalt mu?” diye sordum. “Gazetelerde okuduğum haberlerde de bu isimden bahsediyorlardı galiba.”

“Öldürölen ve seraya gömölen bir adamın ismiymiş bu aslında. Yani en azından öyle olduğu sanılıyor.”

“Acaba olayın bununla bir bağlantısı var mıdır?”

“Bay Holmes bağlantı olduğunu düşünüyor. Konuyu araştırmaya devam ediyor zaten. Siyah at arabasındaki o adamların John’u neden Kippersalt sandıklarını anlamaya çalışıyor. John onlara, ‘Ortada büyük bir yanlışlık var; benim adım John Watson! Doktor John Watson!’ demiş, ama ona inanmamışlar ve, ‘Sakin işimizi zorlaştırmayın Bay Kippersalt,’ diye karşılık vermişler. John ısrarını sürdürünce arabadaki hemşire, ‘Lütfen sakin olun, Bay Kippersalt!’ dedikten sonra şırıngayı koluna saplamış. Gözlerini açtığındaysa kendini akıl hastanesinde bulmuş. Orada da kimse dinlememiş onu. ‘Ortada o kadar büyük bir yanlış anlaşılma vardı ki açıklamaya çalıştım, fakat deli olduğumu sandıkları için bana inanmadılar. Oraya akıllı olarak giren biri bile her an delirebilir,’ dedi.”

“İnsanlık dışı bir şey bu,” diye mırıldandım. Flora öyle bir şey yapmıştı ki, ünlü bir doktor olduğunu iddia eden adamın deli olduğunu sanmışlardı.

“Kesinlikle öyle!”

Hizmetçi kadın az önce getirdiğim çiçekleri yeşil bir vazoya koymuştu. Vazoyu da daha önce getirdiğim çiçekleri koyduğu yere yerleştirdi. Muhabbet çiçeklerinin kokusu küçük salonu baştan başa sarmıştı. O tuhaf çiçekler olmadan, oda daha bir güzeldi.

Hizmetçi salondan çıktıktan sonra, “Bu şeytanca planı kim yapmış? Kim onu akıl hastanesine göndermiş acaba?” diye sordum Bayan Watson’a.

“Kim olduğunu biz de bilmiyoruz, ama John bu işi yapmanın doktorluk hayatını bitirmek isteyen biri olabileceğinden şüpheleniyor. Hastalarının kayıtlarını da belki bir ipucu ortaya çıkar diye incelemeye devam ediyor.”

“Peki kocanızı kim buldu? Sherlock Holmes mu?”

“Hayır.”

O zaman ‘Bay Mycroft Holmes’ diye cevap vereceğini düşünüyordum, fakat öyle bir şey söylemedi.

“John’a oradan kurtulmasında yardım eden kişinin kim olduğu da işin en ilginç taraflarından biri. Sanırım... Bayan Watson ilk kez bir şey söylemeden önce biraz düşünme gereği duymuştu. Ben de durumunu gayet iyi anladığım için ona baskı yapmak istemiyordum açıkçası. Ama kendisi dayanamayıp söyleyecekti galiba; kaşlarını çattı ve bana biraz daha yanaşarak, “Size söylememin bir sakıncası olacağını sanmıyorum,

Bayan Everseau. Kocamın eve dönmesini sağlayan kişi Bayan Enola Holmes adında bir genç kızmış,” dedi.

“Bayan Enola Holmes mu?”

“Evet, Bay Sherlock Holmes’un kız kardeşi.”

“Kız kardeşi mi? Ben onun bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum.”

Bu kez numara yapmıyordum aslında. Bayan Watson’ın açıklamaları beni oldukça şaşırtmıştı.

“Kız kardeşi olduğunu çok kimse bilmiyor zaten,” dedi. “Bir erkek gibi hareket eden özgürlüğüne düşkün bir kızmış. Ailesini endişelendiriyormuş... yani, aslında abileri onun nerede olduğunu bile bilmiyorlarmış.”

“Nasıl yani?”

Bayan Watson konuyu baştan sona anlatmaya başladı. Ağabeylerimin benimle ilgili neler bildiklerini de bu şekilde öğrenmiş oldum.

“Siz bu tuhaf kızla hiç karşılaştınız mı peki?” diye sordum.

“Hayır! Zaten kocamın o akıl hastanesinden çıkmasına neden yardımcı olduğunu da bilmiyoruz.”

“Sadece öyle biri olduğunu öğrendiniz, öyle mi?”

“Aslında yalnızca o kadar da değil. Kocam, arkadaşının ruh sağlığı konusunda çok endişelendiği için bir süre önce Doktor Ragostin diye birinin ofisine gitmiş.”

“Doktor Ragostin de kim?” diye sordum.

“Kendini Bilimsel Metotlarla Kayıp Bulma Uzmanı olarak adlandıran biriymiş güya.” Ses tonunda bir alay ve küçümseme sezmiştım. “John, o adamın bir sahtekâr olduğunu düşünüyor.”

“Kocanız Doktor Ragostin’den bir şey öğrenememiş galiba, öyle mi?”

“Onu hiç görememiş ki. Sekreterliğini yapan genç bir kızla konuşmuş mecburen.”

“Acaba o kız, arkadaşım Marjory Peabody mi olabilir mi?” diye mırıldandım birden. “Tarım alanlarının azalması bazı aileleri işsiz bıraktı; yuvaların dağılmasına neden oldu. Majory de geçimini sağlamak için bir doktorun yanında çalışmaya başlamıştı diye hatırlıyorum. Belki o olabilir diye düşündüm. Doktor Ragostin’in sekreterinin ismini biliyor musunuz peki?”

“Maalesef bilmiyorum. Onunla ilgili hiçbir bilgim yok.”

“Nasıl biri olduğunu da mı bilmiyorsunuz? Neye benziyor-muş? Düz saçlı mıymış? Balık etli miymiş acaba?”

“Gerçekten bilmiyorum. Kocam ondan pek bahsetmedi zaten; kendi de nasıl biri diye pek bakmamış açıkçası.”

Bayan Watson, Doktor Ragostin’in sekreterinden bu şekilde bahsederken bir şeyler söylememek için kendimi zor tutmuştım. Umarım yüzümdeki ifadede herhangi bir değişiklik olmamıştır. Anlaşılan, Doktor Ragostin’in sekreterinin aslında Enola Holmes olduğunu bilmiyorlardı. Bu da benim için güzel bir haberdi.

Uzun uzun sohbet ettikten sonra ayağa kalktım ve Bayan Watson'a iyi dileklerimi sunarak yanından ayrıldım.

Yolda yürürken sevinç çığlıkları atasım geliyordu. İyi kalpli Doktor Watson, sekreter kıza dikkat etmemiş ve bildiklerini de doğru dürüst aktarmamıştı.

Birkaç hafta önce yazdığım bazı şeyler gelmişti aklıma:

*(Sherlock) Duy adını kullandığını biliyor.
Büyük ihtimalle Doktor Watson ona Doktor
Ragostin den bahsetmiştir; o yüzden, Duy
Meshle in dünyanın ilk bilimsel Metotlarla
Kayıp Bulma Uzmanı nun yanında
çalıştığını da biliyordur.*

Şimdiyse, Bayan Watson'ın söylediklerine bakınca, bunların geçerli olmadığını anlamıştım!

Tabii, bütün bunları söylemesi ağabeyim tarafından özellikle istenmediyse...

Buraya geleceğimi, gelsem de hangi kılıkla geleceğimi bilmelerine imkân olmadığı için böyle bir şeye pek ihtimal vermiyordum. Üstelik, Bayan Watson tüm bunları anlatırken oldukça doğal davranmıştı; hiçbir şüphe uyandıracak hareketi olmamıştı. Doktor Watson'ın evinden uzaklaşırken, onun iyi bir insan olarak kalması ve bir daha başının derde girmemesi

için dua ediyordum. Neyse ki Bayan Ivy Meshle'a çok dikkat etmemişti; hatta ne adını ne de soyadını hatırlayabilmişti.

Bu durumda, Sherlock Holmes'a her şeyi anlatsa da, o sahtekâr Doktor Ragostin'in ofisine gittiğini itiraf etse de önemli değildi, çünkü ağabeyime Ivy Meshle'dan bahsetmemişti ve ondan bahsetmediği sürece de benim açımdan problem yoktu.

Bunun benim için anlamı çok büyüktü:

Tekrar Ivy Meshle olabilirdim artık.

Hayatımda en çok yapmak istediğim işi yapabilirdim.

(Oxford Caddesi'ne geldiğimde çocuklar gibi hoplaya zıplaya koşuşturmayı bırakıp bir hanımefendiye yakışır biçimde yürümeye başlamıştım.)

Bir gün, kanunlar önünde toplumun bir bireyi kabul edildiğimde ve kendi istediğim şeyleri yapma hakkına sahip olduğumda, yani bundan yaklaşık yedi yıl sonra, belki gerçek adımları kullanarak hayatımın işini yapma şansım olacaktı.

Enola Holmes: Dünyanın ilk ve tek Bilimsel Metotlarla Kayıp Bulma Uzmanı.

NİSAN, 1889

Ünlü dedektif Sherlock Holmes en yakın dostu ve iş arkadaşı Doktor Watson'a, "Şu Flora Harris denen kadının şivesi biraz garip; bizim gibi konuşmuyor," dedi.

Watson kafasını sallayıp "Doğu Londralı olduğunu söylemek istiyorsun galiba," diye karşılık verdi.

"Aynen öyle. Flora Harris'in Frances adında ondan beş yaş büyük bir ablası var. Flora hiç evlenmemiş. Frances ise evlenmiş ve kocasıyla birlikte Holywell Caddesi'nde Chaunticleer'in Yeri adlı bir mağaza işletmeye başlamış. Dükkân Frances'e kaldıktan sonra adını da değiştirmiş ve Pertelote'un Yeri'ne çevirmiş."

Watson, "Çok akıllıymış," diye araya girdi. Biraz sonra tütüreceği purosunu paketinden çıkarmış, ona bakıyordu. "Çok karışık bir hikâyesi var galiba."

“Ailesindeki herkesin durumu aynı. Hepsi de birbirinden tuhaf insanlar. Sen de fark etmişsindir herhalde.”

“Ben mi? Bana anlattığın hiçbir şeyden haberim bile yoktu. Sen söylemesen, olmazdı da.”

“Ablasının kocasının ismi Augustus Kippersalt’muş.”

“Demek öyle!” Watson, purosunu masa örtüsünün üstüne düşürdü ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti.

“Adamın karısının kız kardeşi onlarla birlikte yaşamış. Tuhaf bir durum bence. Bir süre sonra Augustus Kippersalt bal-dızını akıl hastanesine göndermiş.”

Watson oturduğu yerde doğruldu. Heyecanı artmış; aklındaki bazı soruların cevabını bulmuştu. “Vay canına! Demek ki sadece erkek kılığıyla ortalarda gezen biri değilmiş; aynı zaman da toplum için bir tehlike de oluşturunuyormuş. Ablasıyla aralarındaki sağlıklı ilişki, küçük kardeşin yüzündeki eksik organlar ve bu nedenle saplantılı bir akıl hastası olması—”

“Bu kadar detaylı düşünmene gerek yok. Flora Harris’in akli dengesi yerinde değildi ve sen de bir doktor olarak doğru teşhisi koydun.”

“Yani, beni kaçıran adam o muydu? Erkek kılığına girip beni kaçırdığını mı söylüyorsun?” Doktor Watson’ın akli yine soru işaretleriyle dolmuştu.

“Aynen öyle! Colney Hatch Akıl Hastanesi’nde bir hafta kalmana sebep olan da o.”

Holmes, bu kez de Bayan Pertelote Kippersalt'tan bahsetti. Kocasıyla karşı karşıya gelip kız kardeşini tercih ettiği için onun da akli dengesinin tam yerinde olmadığını söyledi. Kız kardeşini akıl hastanesinden çıkartmasının bedelini kocasını kaybederek ödediğini; önceleri bu olaya çok üzülen Bayan Kippersalt'un, kız kardeşini kontrolü altına aldığını söyledi. Aradan bir süre geçtikten sonra ablasının sıkı yönetiminin zayıfladığını gören Flora Harris'in bir fırsatını bulduğunu ve akıl hastanesine gitmesine neden olan evrakları imzalayan doktor-dan intikam almak için böyle bir şey yaptığını anlattı.

Watson, bütün hikâyeyi dinledikten sonra oturduğu yerde doğrulup "Olay bu kadar basit miymiş yani?" diye sordu.

"Şimdi geriye dönüp bakınca, insana öyle geliyor. Ne var ki, o zamanlar..."

Ünlü dedektif düşüncelere dalmışçasına baktı bir süre. Sherlock Holmes ceketinin iç cebinden piposunu çıkarıp içine biraz tütün koydu ve konuşmaya devam etti. "Şimdi her şey çok basitmiş gibi geliyor, ama araştırmalarım esnasında bu tür bir şey hiç aklıma gelmemişti."

"Sonu iyi bitti ya, gerisi önemli değil. Boş ver gitsin!"

"Sen çok iyi kalpli bir adamsın, değerli dostum. Belki bana kızmıyorsundur, ama ben kendime çok kızıyorum. Seni bulamadığım için kendimden utanıyorum. Eğer kız kardeşim olmasaydı, şimdi hâlâ Colney Hatch Akıl Hastanesi'nde olabilirdin."

Watson, yakın dostunun kız kardeşi Enola'yı tanıyordu. Onu rahibe kıyafetlerinin içinde görmüştü. Enola, bir gece yanındaki yaralı kızla Watson'ın evine gitmiş ve kızı iyileştirmesi için ondan yardım istemişti. İşte o gece, Sherlock Holmes da Watson'ın yanındaydı. Ne var ki kız kardeşinden ilk kez şimdi doğru dürüst bahsediyordu arkadaşına. Hassas bir konuda konuştuklarını fark eden iyi kalpli doktor kulaklarını dört açmış, arkadaşını dinliyordu.

Watson, sanki Sherlock Holmes'la sürekli konuştukları bir şeyden bahsedermiş gibi, "Demek oradan kurtulmamı kız kardeşine borçluyum, öyle mi?" dedi. "Kız kardeşinle ilgili ne yapmayı düşünüyorsun, Sherlock?"

Ünlü dedektif bu soruya cevap vermedi. Dakikalarca dalgın dalgın etrafa baktı ama hiçbir şey söylemedi.

En sonunda, "Sanırım, bir daha bana asla güvenmeyecek," dedi.

-SON-

★ "Sürükleyici, gizem dolu bir hikâye." -School Library Journal

ENOLA HOLMES

KAYIP BULMA UZMANI

Sherlock Holmes'un en yakın dostu ve sağ kolu Doktor Watson'ın ansızın ortadan kaybolması herkesi çok şaşırtır. Olay, Enola'nın ilgisini çeker, fakat genç dedektifimiz, ağabeylerinden de kaçtığı için dikkatli davranmak zorunda. Bayan Watson'ı ziyarete gittiğinde evde gördüğü esrarengiz çiçeklerden şüphelenen Enola, çiçekleri göndereni bulmak için hemen harekete geçer. Acaba Enola bu esrarengiz çiçeklerin sırrını ortaya çıkarmayı ve ağabeylerine yakalanmadan Doktor Watson'ın hayatını kurtarmayı başarabilecek mi?

"Enola'nın yalnızlığı, zekâsı, espri gücü ve cesareti onu büyük bir kahraman yapmaya yetiyor." -School Library Journal

facebook.com/Artemis Severier
twitter.com/artemiskitap
instagram.com/artemisayinlari
artemisayinlari.tumblr.com
youtube.com/artemis_yayinlari
pinterest.com/artemisayinlar
artemisayinlari.com • artemisgenc.com • artemiscocuk.com

